

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΕΡΑΣ ΠΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Δοσμ. 5102

(4/5) 7/3/14

66 ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ 66

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΘΗΚΗ
ΥΠΗΡΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

·: Τύπος "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", Βενιζελου 60 · Θεσ/νίκη ·:

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία, οἱ πατέρες καὶ ἡμεῖς	σελ.	1
Χρονογραφικὴ καὶ τοπογραφικὴ ἱστορία Ἁγ. Ὁρους	»	6
Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου	»	12
Ἀρχ. Γαβριὴλ πρὸς τοὺς ἀγαπ. ἀδελ. χριστιανούς	»	16
Σκέψεις ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ἁθῶ	»	25
Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφουν	»	28
Σκέψεις	»	30

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ἡ ἐκ τῶν βράχων ἀναδυομένη φρουριακὴ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

«Ἐλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἔλθειν τὰ σκάνδαλα· οὐαὶ δὲ δι' οὐ ἔρχεται. λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ λίθος μυλικὸς περιίκεται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἔρριπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων. Προσέχετε ἑαυτοῖς· ἐὰν δὲ ἀμάρτη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ. καὶ ἐὰν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀμάρτη εἰς σὲ καὶ ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σὲ λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ. Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· πρόσθεθες ἡμῖν πίστιν. εἶπε δὲ ὁ Κύριος· εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν. Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δούλον ἔχων ἀροτριῶντα ἢ ποιμαίνοντα, ὅς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἔρει, εὐθέως παρελθὼν ἀνάπεσε, ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ, ἐτοίμασον τὶ δειπνήσω καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι ἕως φάγω καὶ πίω, καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ; μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα; οὐ δοκῶ. οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δούλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὁ ὀφειλομένον ποιῆσαι πεποιήκαμεν».

(Λουκ. ιζ' 1-10.)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ”

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Εὐαγγέλιον καὶ πατέρες εἶναι ἡ ἀδιάστατος πνευματικὴ συζυγία, ἡ ὁποία συνιστᾷ καὶ θεμελιῶ τὴν ἁγίαν καὶ Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν ἀσφαλεῖ πέτρῳ τῆς ἀληθείας. Εἶναι τόσον στενῶς ἠνωμένοι αἱ δύο αὐταὶ ἔννοιαι, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ νοηθῇ τὸ ἓν ἄνευ τοῦ ἄλλου, τὸ Εὐαγγέλιον δίχως Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατέρες ἄνευ Εὐαγγελίου.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἠδύνατο προσφωῶς νὰ καλῆται καὶ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων. Διότι τὴν ὑπερφυᾶ παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Πατέρων ἐμάθομεν. Τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ οἱ Πατέρες ἔδωκαν εἰς τὸν κόσμον. Τὶ θὰ ἦτο ἡ Ἐκκλησία δίχως «τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου», τοὺς «ὀπλίτας παρατάξεως Κυρίου», τὰ «ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;» Ἴδετε τὸν κονιορτοποιήσαντα τὴν Ἐκκλησίαν Προτεσταντισμόν. Καταμάθετε τὰς ἀντορθοδόξους καινοτομίας, τὰς αἱρέσεις, τὰς ὑπερβολάς, τὴν ἐγκοσμιότητα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑποκαταστησάσης τὴν δι' Ἁγίου Πνεύματος ποριζομένην ἀκράδαντον ἀσθεντίαν τῶν Πατέρων, διὰ τῶν ἐξ ὑψηλοφροσύνης ἐπισφαλῶν ἀνθρωπίνων συλλογισμῶν. Φοβήθητε τὴν ἐπιφαινομένην νόθευσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν ἐκ τῆς μακρύνσεώς μας ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἀποτολμᾷ ὁ λόγος νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀποτελοῦν τὰ ἀσφαλῆ μέτρα τῆς περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καθολικῆς καὶ ἐπὶ μέρους ἀληθείας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὀξυδερκεῖς τῆς

Ἐκκλησίας ὀφθαλμοί, τὰ πυρίπνοα στόματα, οἱ θεοεἰκελοὶ διδάσκαλοι, οἱ ἀπλανεῖς ὁδηγοί, οἱ φυσικοὶ ἐρμηνεῖς τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς θεωρίας καὶ πράξεως. Ἔδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ μέν, τὴν δογματικὴν αὐτῆς διδασκαλίαν, τοὺς Κανόνας, τὰς Παραδόσεις, τὸ δέ, κατέλιπον εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν θείαν βιοτὴν τῶν ὡς ὑπόδειγμα ζωῆς καὶ μιμήσεως, καθιερώσαντες τὸ διάγραμμα τοῦ ἐριτίμου πλούτου τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Ἀνθρώποι αὐτοί, διὰ πολυμόχθων ἀσκητικῶν ἀγῶνων καὶ ἐκ Θεοῦ συναντιλήψεως, κατεστάθησαν φορεῖς τῶν ἐπιλάμψεων τοῦ «Πνεύματος τῆς ἀληθείας», σκεύη καθαρὰ τῶν θείων ἐνεργειῶν, Θεοφόροι, Χριστοφόροι καὶ Πνευματοφόροι, καὶ οὕτως ἀπέβησαν δι' ἡμᾶς ἡ ἀκριβὴς στάθμη τῆς περὶ Θεοῦ καὶ Ἐκκλησίας ἀληθείας. Ἀνθρώποι καὶ ἡμεῖς, φέροντες ἐκ κληρονομικῆς ἀναδοχῆς, ἐξ ἀμελείας, ἀγνοίας καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου, ἡμαυρωμένην τὴν θείαν εἰκόνα ἐκ τοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐπιπροσθουήντος νέφους τῶν ψεκτῶν παθῶν, ἀμοιροῦμεν τῶν ἀκτίστων ἀκτίνων τοῦ Πνεύματος, τάλαιπῶρος πλανώμενοι ὑπὸ τῶν ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἰνδαλμάτων τοῦ ἐσκοτισμένου νοῦς ἡμῶν. Ἴδου ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Πατέρων, καὶ πόσῃν ἀνάγκῃν ἔχομεν αὐτῶν ἐν τῇ πορείᾳ ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν βίον τῆς ὁποίας μετέχομεν εἴτε ὡς χαρισματοῦχοι, εἴτε ὡς ἀπλοῦς λαός, εἴτε ὡς Ποιμένες, εἴτε ὡς ποιμαινόμενοι.

* *

Ὁφείλομεν νὰ καταστήσωμεν συνείδησιν, ὅτι ἂν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατώρθωσαν νὰ ἐπιπάσουν τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτιστικοῦ Πνεύματος, τοῦτο ἐπέτυχον δυνάμει τῆς ἀγιότητος τῶν, ὅτι μόνον ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν παθῶν ἄγει εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Διὸ καὶ ἡ μεγαλυτέρα νοθεία εἰς τὴν θεολογίαν μας καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν βίον τῶν Ὀρθοδόξων, συντελεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς καὶ διδασκάλους, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἐμφανίζονται ὡς ὑπεύθυνοι ἐρμηνεῖς τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις νοθεύουν τὴν διδασκαλίαν τῆς διὰ τῆς ἀναμίξεως προσωπικῶν ἀντιλήψεων μὲ τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διδασκαλίαν τῶν Πατέρων. Οἱ αἰρεσιάρχαι ἀποτελοῦν τὴν ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν, ὅτι πᾶσα ἔκτροπὴ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κανόνος τῶν Πατέρων ἄγει εἰς πλάνας καὶ ἀπώλειαν. Οἱ αἰρεσιάρχαι ἦσαν εὐλαβεῖς μὲν καὶ τῶν Γραφῶν ἐγκρατεῖς. Ἐστερημένοι ὅμως τοῦ φωτός, ὅπερ κατηύγαζε τὰς ψυχὰς τῶν Πατέρων, «ἐνανάγησαν περὶ τὴν πίστιν».

Ἄείποτε ὑπῆρξεν αἴτημα ἐκ τῶν θεμελιωδῶν τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ἡ μετὰ πίστεως οἰκείωσις καὶ παρακολούθησις τῆς ζωῆς τῶν Πατέρων, «ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς

ἀναστροφῆς...» Ἡ Ἐκκλησία εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, διότι «φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας», καθιερεῖ εἰς τὸ διηνεκὲς τὸ ἀπρόσβλητον κῦρος αὐτῶν.

Ὅστε ἡ Ἐκκλησία, διὰ τὰ κατευθύνεται ἀπλανῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἰδιαζούσης ἡμῖν τοῖς ἀνατολικῶς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι αὐτῆς μὴ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς αὐτῆς, νοθεύοντες τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ προφάσεων ἐν ἁμαρτίαις.

* *

Μία ἐκτροπὴ θεμελιώδους σημασίας εἶναι ἡ παραθεώρηση τοῦ ἀσκητικοῦ-Μοναστικοῦ πνεύματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὸν βίον τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν ἀπορρέουν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σκάνδαλα, ἡ μείωσις τῆς ἀγιότητος, ἡ ἐξάπλωσις τῆς ποικιλοφόρου πλάνης ἐν τε τῇ θεολογίᾳ καὶ τῇ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ ζωῇ τῶν χριστιανῶν. Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς λιτότητος καὶ ἀσκητικότητος τῶν Πατέρων, ὑπὸ τε τῶν φυσικῶν διαδόχων αὐτῶν καὶ τοῦ «φιλοῦντος ἐξομοιοῦσθαι τοῖς ἄρχουσι» εὐαγγέλιου λαοῦ, πορευομένων τὴν λεωφόρον τῆς ἐγκοσμίου εὐδαιμονίας.

Ἐντεῦθεν ἡ παραχάραξις τῆς γνησίας χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὀδυνηρότητος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, διέρχεται διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως Του καί, διαγράφουσα ἀπείρους κύκλους μεταξὺ τῶν δύο τούτων συγκλονιστικῶν πόλων τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, κατάντᾳ ὡς θρίαμβος εἰς τὴν ὄρασιν τῆς αἰωνιότητος. Καὶ οὕτω, πρὶν ἀνέλθῃ τις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, Ὅστις «ἔπαθε τύπον ὑπολιμπάνων ἡμῖν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ»--εὐρίσκεται ἐν κοσμικῇ μακαριότητι, ὡς ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως χαίρων!

Ἄλλὰ τὸ κακὸν-Σατανᾶς- δὲν ἐμφανίζεται ποτὲ γυμνός. Καλύπτεται -ὁ μυρμηκολέων αὐτὸς- ὑπὸ γοητευτικωτάτας μορφᾶς εὐσεβείας, διὸ καὶ καθίσταται δυσκαταγάνιστος, ὀχυρούμενος τεχνηέντως ὀπισθεν διαφόρων εὐσεβῶν συνθημάτων. Ἐὰν ἦτο τετραχηλισμένος ὁ διάβολος, ὅστις «πλανᾷ τὴν οἰκουμένην», ὡς ἀπαισιῶς δύσμορφος, θὰ κατεβάλλετο εὐκολώτατα. Ἄλλ' ἡ δύναμις του ἐγκρατεῖται εἰς αὐτὴν τὴν φωτοφάνειάν του, εἰς τὰς περὶ ἀγάπης Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον θεωρίας του, εἰς τὰ δάκρυά του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (!), εἰς τὰς τάσεις δημιουργίας καὶ «νέας καὶ ὑγιοῦς τάξεως πραγμάτων», εἰς τὸν πόθον τῆς ἁρσεως τοῦ «σατανικοῦ» σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ ἐνδι-

αφέρων διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰ σύγχρονα δεδομένα, εἰς τὴν ἀναφιλάφησιν θεολογικῶν, ἠθικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, διότι ναὶ μὲν -ὄμιλεῖ ὁ Σατανᾶς- οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὀρθῶς ἔδογματίσαν, ἀλλὰ ἡ πρόοδος τοῦ κόσμου, αἱ ἀνάγκαι τῆς νέας κοινωνίας, ἡ ὑψωσις τῆς διανοητικῆς σιδήμας τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀσύλληπτος ἐξέλιξις τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅλα ταῦτα, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπιβάλλουν τὴν ἐπανατοποθέτησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ συγχρονισμένων βάσεων...

Ἄλλ' ὁ Παῦλος καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία βοοῦν πρὸς τοὺς πλανωμένους: «Οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν τὰ νοήματα αὐτοῦ», τοῦ Σατανᾶ. Καὶ οἱ Πατέρες -«οἱ ὀπλίται παρατάξεως Κυρίου» -ἐμπεδώσαντες ὀρθοδόξως τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισεν τὸν ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας παντός, ὅστις ἤθελεν ἀφαιρέσει ἢ προσθέσει εἰς ὅσα καλῶς αὐτοὶ ἔδογματίσαν καὶ παρέδωκαν.

* *

Ἄλλὰ θὰ ἐρωτηθῶμεν. Ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη τὸ αἴτημα τῆς ἀσκητικότητος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰς ἐκτροπὰς αὐτάς; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἡ ἄσκησις ἀνακύπτει ὡς ἀναγκαιότης πρὸς ἄρσιν τῆς ἐν ἡμῖν ἀντινομίας, βεβαιουμένης εὐαγγελικῶς μὲν, διὰ τῆς «στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ», διὰ τῆς «βίας», διὰ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν νηστειῶν τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε» κ.λ.π., ὡς καὶ διὰ τοῦ «ὑπωπιασμοῦ τῆς σαρκός», τοῦ ἀντιστρατευομένου νόμου» τοῦ θείου Παύλου, διὰ τῶν «σκληρῶν ὁδῶν» τοῦ προφήτου Δαβὶδ ὡς καὶ ἄλλων συναφῶν χωρίων τῆς Γραφῆς, Πατερικῶς δέ, διὰ τοῦ ἁγίου βίου τῶν Πατέρων καὶ αὐτῆς τῆς διδασκαλίας των.

Ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀσκητική, ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τοῦ γεγονότος τῆς ἀνορθώσεως τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, φέροντος παρὰ τοῦτο τὴν αἰσθησιν τῆς τραγικῆς διαστάσεως τῆς βουλήσεώς του, ἐκφαινομένης εἰς τὰς τραγωδίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, -διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν- καὶ κατοπτριζομένης εἰς τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Ἰψεν, τοῦ Δοστογιέφσκυ, καὶ ἔξαιρέτως εἰς τὴν «Τραγωδίαν τῆς ζωῆς» τοῦ Ἰσπανοῦ Μικαὲλ Οὐναμοῦνο.

Τὴν τραγικότητα αὐτὴν ἔζησεν ἡ Ἅγία Ἐκκλησία μας ἀναδυθεῖσα ἀπὸ τὸ ἴδιον αἷμά της καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα τῆς Ἐρήμου, οἱ Ἅγιοι, βεβαιώσαντες τὴν ἀναγκαιότητα τῆς τραχείας ταύτης ὁδοῦ, διὰ τῶν κλαυθμῶν των, τῶν κακοπαθειῶν, τοῦ ἱεροῦ πένθους των, τῶν μακρῶν νηστειῶν καὶ ἀγρυπνιῶν των καὶ τῶν ἀδιαλείπτων προσευχῶν. Ὡς καὶ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν διάστασιν, συμπλακέντων μὲ τὸ κακόν, ἄχρις καὶ αὐτοῦ τοῦ Πρωτόμάρτυρος Χρι-

στοῦ, τοῦ «ἀρχηγοῦ καὶ τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν».

Ἴδου ποῖον εἶναι τὸ βάθος τῆς ἀσκητικότητας, ἐξικνουμένης μέχρις αὐτῆς τῆς τοῦ αἵματος χύσεως, ὡς βεβαιοῖ, κατὰ μυστικόν τινα τρόπον, ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος Παῦλος. «Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἵματεχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις». (Ἐβρ θ. 22). Ὁ ἴδιος Παῦλος ἐνθαρρύνων εἰς τὰς θλίψεις των τοὺς πιστοὺς καὶ δίδων οἰονεὶ τὸ διάγραμμα τῶν ἐν Χριστῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγωνιζομένων, γράφει: «Οὐπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι». (Ἐβρ. Ιβ', 4).

* *

Κατὰ ταῦτα, λόγῳ τῆς ἀμέσου σχέσεως ἀγιότητας βίου καὶ ἀληθείας, πρέπει νὰ ἀπελιπθῶμεν, ὡς Ἐκκλησία, ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα ἐκπληρώσεως τῆς ἐν γῆ ἀποστολῆς μας - ἢ ὅποια κατὰ βάθος εἶναι ὁ καθολικὸς ἀγιασμὸς ἡμῶν, «οὐ ἄνευ οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον»- χωρὶς τὴν οἰκείωσιν τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, ὅπερ θὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοὺς νὰ ἐξαρθῶμεν εἰς τὴν περιωπὴν τῆς γνώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν παρέδωκαν ἡμῖν «ἄνθρωποι ὑπὸ πνεύματος Θεοῦ φερόμενοι».

Ἡ σημερινὴ ἀξιολόγησις παρακμῆ τοῦ Μοναχικοῦ θεσμοῦ, ἀποτελεῖ ἀνάκλασιν τοῦ ἐμπολιτευομένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀσκητικοῦ πνεύματος, γεγονός τὸ ὁποῖον παρέχει τὸ μέτρον τῆς πνευματικῆς πτωχείας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἧς τινος ὁ Μοναχισμὸς εἶναι «τὰ νεῦρα», κατὰ Χρυσόστομον.

Ὡς ἐκ τούτου, πῶς δυνάμεθα ἄνευ ἀγιότητας, ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ φωτισμοῦ νὰ ὀμιλῶμεν περὶ Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον στερούμεθα τῶν φυσικῶν ἐκείνων ὀργάνων, τὰ ὅποια προσπορίζουν εἰς ἡμᾶς τὴν γνῶσιν τοῦ βάθους τοῦ κλοῦτου αὐτῆς; Διότι, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει, τί ἄλλο εἶναι ἢ Ὁρθοδοξία μας ἢ ἀδαμαντίνη, εἰμὴ κατάκτησις τῆς ἀγιότητος ὡς ἀληθείας, ὡς ζωῆς, ὡς ἠθικοῦ κάλλους, ὡς ἐλπίδος, ὡς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, συνισταμένης τῶν θειοτάτων αἰτημάτων τοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου, ἐκφραζομένων ἐν τῇ μεγαλειώδει λειτουργικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας;

Ἴδου διατί ἡ ὁδὸς τοῦ κλαυθμοῦ εἶναι ἡ μόνη, ἣτις ἀπέμεινε σήμερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἀπόπλυσιν τῶν «σπίλων καὶ τῶν ρυτίδων», πρὸς συνειδητὴν ἐν πνεύματι ἀνασύνδεσιν μετὰ τοὺς Πατέρας, πρὸς πλατυσμὸν εἰς τὰς ἀπείρους διαστάσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς οἰκείωσιν τοῦ Ἠγαπημένου Χριστοῦ - τοῦ Ἐρωτος τῶν Πατέρων- πρὸς δικαίωσιν τοῦ θείου ἡμῶν χριστιανικοῦ ὀνόματος, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἅγιον Ὅρος 8/21.2.1958

Μοναχὸς ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Κατὰ τὴν σύντομον ταύτην ἔξιστόρησιν τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐτηρήσαμεν τὴν ἱεραρχικὴν αὐτῶν σειρὰν τῆς παρεδρίας τὴν τηρουμένην παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι, καθόσον ἄλλασαι αἱ Ἱ. Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι ἰσοβάθμιοι. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπὶ τῆς ἡμετέρας τοιαύτης, κατεχούσης τὴν 14ην θέσιν, θ' ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον, ποιοῦμεν ἔναρξιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους, συνεχιζομένης ταυτοχρόνως τῆς ἔξιστορησεως καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ἱ. Μονῶν μὲ τὴν ἰδίαν ἱεραρχικὴν αὐτῶν σειρὰν.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Παύλου Ἱ. ἡμῶν Μονὴ κεῖται ἐπὶ τῆς ΒΑ πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἀκριβῶς κάτωθι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ κυρίως ὄρους Ἄθω καὶ εἰς ἀπόστασιν 20 ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ ὑψομέτρου 155 μ.

Τὸ περιβάλλον αὐτῆς εἶναι τὸ ἀγριώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, διότι ἄνωθεν ὑψοῦται κατακορύφως ἀπρόσιτον συγκρότημα βράχων μέχρι τῆς κορυφῆς (2.035μ.), ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῆς κατέρχονται δύο χεῖμαρροι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἀνατολικὸς ἐκ τῆς κορυφῆς καὶ ὀλοκλήρου τῆς βραχώδους πλευρᾶς καὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀγριώτερος τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Κατὰ τὰς χειμερινὰς ἐποχὰς καὶ μὲ τὴν πτώσιν πολλῶν βροχῶν καθίσταται θορυβώδης λόγω ἀκατασκέτου ῥοῆς τῶν ὑδάτων, ἅτινα παρασύρουν βράχους ἢ καὶ συντρίμματα αὐτῶν βάρους δεκάδων χιλιάδων ὀκάδων.

Ἐνθυμούμεθα τὴν τελευταίαν πλημμύραν τοῦ 1942. Ἡμίσεια μόνον ὥρα ἦτο ἀρκετὴ ὥστε, ἀπὸ μίαν πρωτοφανοῦς ἐντάσεως βροχῆν, νὰ κατέλθουν σωρηδὸν τὰ ὕδατα τοῦ δυτικοῦ χειμάροιο ὡς εἰς ὄγκος λάβας ὑφαιστείου ὕψους 7-8 μ. κυλιόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ παρασύρων πᾶν τὸ εὐρίσκον κατὰ τὴν πορεί-

αν του. Δένδρα ἐκριζωθέντα καὶ κατειργασμένη ξυλεία ἀνεφαί-
νοντο πότε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄγκου τούτου καὶ πότε ἐχά-
νοντο εἰς τὸν βυθὸν στρυφογυριζόμενα ὡς μικρὰ ἀντικείμενα.
Ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἤλλαξε συνεχῶς διευθύνσεις ἀναλόγως τῶν
θέσεων τὰς ὁποίας κατελάμβανον οἱ παρασυρόμενοι ὄγκοι πετρῶν
κ. ἄ. Δι' ὀλίγα λεπτά μέρος τῶν ὑδάτων ἐστράφη πρὸς τὰ ἐν τῇ
παραλία τοῦ Ἄρσανᾶ οἰκήματα μὲ κίνδυνον νὰ παρασύρη ὀλό-
κληρον τὸ συγκρότημα τοῦ τότε προιονιστηρίου Ἄλ. Παπαγιάννη.
Μία ἄλλη μεγαλυτέρα συνέβη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1911 τὴν
ὁποίαν εὐρίσκομεν περιγραφομένην ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς.
Ἐναφέρεται ὅτι τὴν 8ην ὥραν (βυζαντινὴν) τῆς νυκτὸς τῆς 12ης
πρὸς τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1911 ἤρχισε ραγδαία βροχή, ἣτις
μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησε, διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ μετὰ δίωρον τοιαύ-
της ὅμως σφοδρότητος, ὥστε νὰ σείεται ἐκ θεμελίων ἡ Μονὴ καὶ
νὰ προκαλέσῃ τὸν τρόμον καὶ τὸν φόβον εἰς ὀλόκληρον τὴν
ἀδελφότητα. Ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισαν οἱ δύο χείμαρροι νὰ καταρ-
ρέουν ὑδατα ἀφαντάστου πλοσότητος, ἅτινα ἐνωθέντα ὀλίγον ἄνω
τοῦ προσκυνηταρίου παρέσυραν αὐτὸ ἔξ ὀλοκλήρου. Ἀκολουθῶς
ἤλλαξαν πορείαν καὶ ὀλόκληρος ὁ ὄγκος οὗτος ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς
οἰκίας τοῦ πατητηρίου, τοῦ ὁποίου ἔθραυσε τὴν πορτάρρα (ἐξω-
τερικὴν μεγάλην θύραν) ἀνατρέψαν τὰ πάντα ἅτινα καὶ παρέσυρε
μετ' ὀλοκλήρου τῆς ἐκ 4 δωματίων οἰκίας πρὸς τὴν θάλασ-
σαν, μόλις διασωθέντων τῶν ἐν αὐτῷ διακονητῶν μοναχῶν. Ἐπὶ
τόπου δὲν ἔμεινε παρὰ τμημα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῶν θεμελίων
τῆς οἰκίας καὶ δύο μεγάλοι παραβοῦται ἀνατραπεῖσαι.

Ἐκτὸς τῆς καταστροφῆς τοῦ οἰκήματος, κατεστράφη ὀλό-
κληρος ἡ ἔξ 20 στρεμ. ἄμπελος καὶ ὁ κῆπος, ἅτινα ὑπῆρχον εἰς
τὸν πρὸς τὴν παραλίαν ἀνοικτὸν χῶρον μετὰ ἐπτακοσίων μεγάλων
ἐλαιοδένδρων καὶ πολλῶν ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, χωρὶς
νὰ παραμείνῃ οὐδὲν ἀπολύτως σημεῖον ὑπάρξεως κτήματος ἐν
τῇ περιοχῇ ταύτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ὑπάρχουν σωροὶ
μαρμάρων ἀποσπασθέντων ἀπὸ τὴν βραχώδη πλευρὰν τοῦ Ἄθω
καὶ τὰ ὁποία ἡ μανία τῶν ὑδάτων μετέφερε πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλαι μεγάλοι πλημμῦραι ἐγένοντο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ
1850, Σβρ. τοῦ 1821 Σ/βρ. τοῦ 1794 καὶ Σεπτ. τοῦ 1715 τῶν
ὁποίων ἐλλείπουν λεπτομέρειαι, πάντως φαίνεται ἦσαν μικρότε-

ραι τοῦ ὀλέθρου τοῦ 1911, ὅστις ἠλλοίωσε τελείως ὀλόκληρον τὴν πρὸ τῆς Μονῆς ἔκτασιν πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐδάφους, ὀλόκληρος ἡ δυτικὴ πλευρὰ τῆς κυρίως κορυφῆς τοῦ Ἄθω εἰς παλαιούς καὶ ἀγνώστους χρόνους ἔπαθε καθίζησιν καὶ οὕτως ἐσηματίσθη τὸ ἀπρόσιτον τοῦτο τμήμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ταύτης καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν μαρμαρίνων ὄγκων ἀνεφύησαν ἀπὸ αἰώνων ῥητινώδεις πεῦκαι, τὰς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἀνθρώπου οὐδὲ νὰ ἠχήσῃ ἐν αὐταῖς ὁ πέλεκυς τῶν ὑλοτόμων. Μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ὑδατοπτώσεις, ὅποτε σημειοῦνται ἀποκοπαὶ τμημάτων βράχων, συμβαίνει ν' ἀποσπῶνται μερικοὶ ἔξ αὐτῶν καὶ νὰ παρασύρῶνται μέχρι τῆς θαλάσσης.

Ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς, κατὰ τὴν μακροαίωνα παράδοσιν, ὑπῆρξεν ὁ Ὅσιος Παῦλος, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταπεινωσιν καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ χειμάρρου ὠνομάζετο Ξηροποταμίτης. Οὗτος, ὡς ἀναφέρεται, κατήγετο ἔξ αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας τοῦ Βυζαντίου, τυχάνων υἱὸς τοῦ αυτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Ραγκαβῆ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Προκοπίας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ὄνομά του ἦτο Προκόπιος καὶ τοῦτον ὁ βοηθία τοῦ στρατοῦ ἀναγορευθεὶς αυτοκράτωρ Λέων ὁ Ἀρμένιος εὐνούχισεν, ἵνα οὕτω ἀποκληρωθῇ τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ θρόνου. Ὁ αὐτὸς Λέων ἐξώρισε καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ αυτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν ὁποῖον ἐνέκλεισε κατὰ τὸ ἔτος 813 εἰς μοναστήριον παρὰ τὴν νῆσον Πρώτην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔθανε τῷ 827 καὶ κατ' ἄλλους τῷ 845.

Ὁ Προκόπιος ἀνδρωθεὶς καὶ σπουδάσας ὄλην τὴν κατὰ κόσμον σοφίαν καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν ἐγκοσμίων γνωρίσας, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδίσῃ καὶ πρὸς τὸν Ἄθω μετοικήσας ἐπὶ τὰς ῥοὰς αὐτοῦ ἰδρῦει μεταξὺ τῶν δύο χειμάρρων τὴν Μονὴν του ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ μονυδρίου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου,

Σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς περιγραφὴ εἰς περιθώριον χειρογράφου ΙΔ' αἰῶνος: «Τῆς Μονῆς τῆς Θεομήτορος ἀικοδομηθείσης τῷ Ὑτλη' (6338-830) Ἰνδικτιῶνος Η' τῇ γ' μεσοῦντος μηνὸς Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ βασιλόπαιδος Προκοπίου τοῦ

ὑστερον Παύλου προσαγορευθέντος, δι' ἣν αἰτίαν καὶ Παύλου Μονὴ καλεῖται, ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐρειπίων τοῦ Μονυδρίου τῶν Εἰσοδίων τοῦ ὑπὸ Στεφάνου τινὸς Μοναχοῦ ἐπὶ τῷ δεκάτῳ καὶ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσαποστόλου Κωνσταντίνου ἐν ᾧ χώρῳ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος βωμὸς ὑψοῦτο, ἔσχεν ὁ τῶν Εἰσοδίων Ναὸς ἀγιογράφους τὸ πρῶτον Καλλίτρατον, Νίκανδρον καὶ Ἀπόλλωνα αὐταδέλφους, Ὀλυνθίους τὴν πατρίδα καὶ μαθητάς τοῦ Ὄσιου. Μετὰ δὲ ὀγδοήκοντα χρόνους καὶ ἕξ, τοῦ καταστεγάζοντος τοῦ Ναοῦ διαρραγέντος καὶ τ' ἄλλα φθαρέντος τὸ σύνολον ἀπὸ σειμοῦ, Βαρθολομαῖον καὶ Ἰωαννίκιον Ροδίου ἀδελφούς τῆς αὐτῆς Μονῆς ἔσχεν ἀγιογράφους. Τῷ δὲ ,ςυ?ε' (6495-987) τῆς Μονῆς ἐπεκταθείσης καὶ τοῦ Ναοῦ ἀνακαινισθέντος Νίκανδρον, Παῦλον τὸν Ἰώλκιον, Ἰωαννίκιον καὶ Μελχισεδὲκ τὸν Συμαῖον τῆς ἀγιογραφίας ἐγκρατεῖς καὶ τῆς ψηφογραφίας ἔσχεν, οὐ χρώμασιν, ἀλλὰ ψηφίοις ποικίλοις τὸν Ναὸν καθωράϊσαν. Καὶ ταῦτα πρὸς μνήμην Σεραφεῖμ Ἀγιοπαυλίτου καὶ Ἡγουμένου τῆς αὐτῆς Μονῆς τυγχάνοντος, ληφθέντα ἐκ τῆς βίβλου τῆς ἐπιγραφομένης χιλιάς Ἀγιογραφικὴ πραγματευομένη ὑποθέσεις χιλίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, συγγραφείσης τῷ ,ςφπῆ' (6588-1080) παρὰ τινος Διονυσίου Ἀλεξανδρέως ἐκ τῆς Μεγάλης Λαύρας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσημείωσα διὰ τὸ πρόχειρον καὶ ἀσφαλὲς τῷ ,ςωκστ' (6826-1318) τῇ ζ' μεσοῦντος μηνὸς Μαρτίου»..

Περὶ τῆς χιλιάδος, τῆς ὁποίας γίνεται μνεῖα ἀνωτέρω, παλαιότερον ἐγένετο πολὺς λόγος καὶ ἔρευναί πολλαὶ ἐγένοντο εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Ἱ. Μονῶν πρὸς ἀνεύρεσίν της ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλ' εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς εὐρίσκειται ἐπιστολὴ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Σιμωνίδου πρὸς τὸν τότε καθηγούμενον ἔχουσα οὕτω: Ἐν τῇ τῶν Καρυῶν πόλει 1852 Ἰανουαρίου 13. Θάρσει, εὐρέθη ἡ χιλιάς, ταύτης δὲ ἤδη εὐρεθείσης τὰ πάντα ἔχει καλῶς. Λεγέτωσαν τοίνυν οἱ ἐχθροὶ τοῦ καλοῦ πᾶν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτῶν ἡ κακόβουλος ὑπαγορεύση αὐτοῖς. Ἐρρωσο. ὁ ὑμέτερος Κωνστ. Σιμωνίδης». Ἐκτοτε οὐδὲν στοιχεῖον εὐρίσκειται περὶ αὐτῆς. Λεδομένου δὲ ὅτι ὁ Λάμπρου δὲν ἠδυνήθη νὰ καταγράψῃ ὅλα τὰ ἀρχαῖα βιβλία τῶν Ἱ. Μονῶν, δὲν ἀπολείπεται νὰ εὐρίσκηται ἐν ἀφανείᾳ.

Ὁ μακάριος λοιπὸν Παῦλος ἔλκυσθεις ἀπὸ τὴν φυσικὴν ὠραιότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἀπόλυτον ἡσυχίαν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ, φαίνεται ὅτι αὐτὴν ἐξέλεξε καὶ εἰς αὐτὴν κατέφυγεν ἀρχικῶς, ἰδρύσας τὴν μικρὰν Μονὴν του.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ Β΄ τοῦ Τραυλοῦ οἱ Σαρακηνοὶ κατέκτησαν τὴν Κρήτην (827). Ἡ κατάκτησις ὅμως αὕτη τῶν Σαρακηνῶν ἐπὶ τῆς Κρήτης πολλὰ δεινὰ ἐπήνεγκε καὶ εἰς τὸν Ἄθω, καθότι οἱ πειραταὶ οὗτοι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς (827-962) κατερῆμουν μανιωδῶς πάντα τὰ παραλία τοῦ Ἁγίου πυρπολοῦντες πολλὰς κώμας, μοναστήρια καὶ πᾶν ὅ,τι ἢ θηριώδης μανία αὐτῶν εὗρισκεν.

Καίτοι αἱ Μοναὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν πολὺ περιορισμένοι καὶ προχείρως ἐκτισμένοι, κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν τάξιν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ, «οὐ γὰρ γῆν ἤρουν, οὐκ αὐλακα ἔτεμον, οὐ βοῦν εἶχον, οὐχ ὑποζύγιον, οὐκ ἄλλο τι τῶν ἀχθοφόρων ζώων, ἀλλὰ καλύβας ἐκ μικρῶν πηξάμενοι ξύλων, τὴν ὄροφὴν αὐτῶν ἐκ χόρτου, ξύλων καὶ χώματος κλπ. ἐτρέφοντο δὲ δι' αὐτοφυῶν τοῦ δάσους οὐσιῶν», ἐν τούτοις ἢ φήμη τῆς ἀγιότητος τῶν μοναχῶν εἴλκυσε πλησίον αὐτῶν πολλούς, οἵτινες εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συστάσεως καθέδρας Γερόντων, εἶδος ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου, κανονίζοντος τὰς κοινὰς αὐτῶν ὑποθέσεις. Οὕτω δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποφύγουν καὶ αὐτοὶ τῆς προσοχῆς τῶν Σαρακηνῶν

Τῆς ἐπιδρομῆς τούτων ἐλόμενον ἦτο νὰ μὴ ἀποφύγη καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Παύλου καί, ὡς ἀναφέρεται «πολιορκηθεῖσα ὑπὸ Ἀράβων, ὀλόκληρος ὁ χειμαρρος ἐπληρώθη παρ' αὐτῶν, ἐπεχείρουν δὲ διαρπάσαι τὴν μονὴν, ἀλλ' εὐδοκίᾳ Θεοῦ παραδόξως τῆς ἀλώσεως λυτρωθέντες ὅτε βασιλόπαις καὶ ἀγιώτατος ὁμολογητῆς Παῦλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τοῦ χειμάρρου τὴν Μονὴν καταλιπὼν μετὰ τοὺς οἰκείους μαθητὰς αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρεινῳ τόπῳ Δάφνης ἀναβιβάζει πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἐπιστήσας τὴν νέαν αὐτοῦ μονὴν ἐπὶ τῶν ἑρειπίων τῆς Βασιλίδος Πουλχερίας ἣν ὠνόμασε τοῦ Ξηροποτάμου (ἐκ τῆς ὀνομασίας τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκέκτητο) καὶ ἐπὶ ὀνόματι τῶν Τεσσαράκοντα μαρτύρων αὐτὴν καθιέρωσεν ἐν ἔτει 853 μ. χ.».

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς νέας Μονῆς Ξηροποτάμου παρὰ τὴν Δάφνην, ἀνέδειξε διάδοχον καὶ κυβερνήτην καὶ ἡγούμενον ἀποκατέστησε τὸν εὐλαβέστατον μαθητὴν του Νικηφόρον.

Μὲ τὴν τακτοποίησιν τῆς Μονῆς του, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος τοῦ Ἄθῳ καὶ μετέβη πρὸς κατήχησιν τῶν νεοφωτίστων τότε Σερβοβουλγάρων, τοὺς ὁποίους σηριξίας καὶ στερεώσας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, μετέβη κατόπιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ βασιλείας Μιχαὴλ Γ' υἱοῦ Θεοφίλου καὶ Θεοδώρας παρὰ τῶν ὁποίων

ἔλαβε Τίμιον Ξύλον καὶ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ὁ εἰκονομάχος ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ καὶ διέμεινεν ἀφλεκτος κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος, καίσης μόνον τοῦ ὀπισθίου τοιούτου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συμπύπτει καὶ ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων (842), ὅτε πολλοὶ μοναχοὶ μετέβησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς καὶ ὁ συγγραφεὺς Γενέσιος τοῦ Ι αἰῶνος (935) γράφει· «Κατῆλθον ἐκ τοῦ περιωνύμου ὄρους Ὀλύμπου, Ἄθω τε καὶ τῆς Ἰδης, ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ κατὰ τοῦ Κυμηναῖ συμπληρώματος, θεοφόροι ἄνδρες περιφανεῖς, τὴν ὀρθοδοξίαν κηρύττοντες βασιλικαῖς τε διαμοιβαῖς καὶ σεβασμίαις αἰσίως ἰκανωθέντες πρὸς τὰς ἰδίας μονὰς ἀνεχώρησαν».

Ὁ Ὅσιος Παῦλος μετέβη εἰς Σερβίαν προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Σέρβου Κράλη τῆς Σερβίας καὶ ἐφάνη ὡς ἄλλος ἀπόστολος καταφωτίσας αὐτὴν μετὰ τὰς πανσόφους διδασκαλίας του ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἱστορικὰ τῶν Σέρβων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀσματικὴν αὐτοῦ ἀκολουθίαν εἰς τὰ τροπάρια τῆς Λιτῆς. «Κῆρυνε καὶ ἰσαπόστολος Σερβίας δειχθεὶς καὶ μονῶν δύο δομητῶρ ἀναφανεὶς» β' — «Τὸ ἔθνος τῶν Σέρβων διδαχαῖς πανσόφοις ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταγαγὼν ἰσαπόστολος αὐτῆς φανεὶς» δ' — κλπ.

Ἀναχωρήσας ὁ Παῦλος ἐκ Βυζαντίου ἐπιστρέφει εἰς τὸν ποθητὸν αὐτοῦ Ἄθω καὶ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν πρώτην του Μονὴν πρὸς μεγαλυτέραν ἡσυχίαν καὶ πνευματικὴν ἀσκήσιν, προβλέπων τὸ σύντομον τέλος αὐτοῦ. Εὐρῶν τὴν Μονὴν σχεδὸν ἔρημον ἡσύχασεν εἰς πλησίον καὶ πρὸς τὸ βόρειον μέρος αὐτῆς σπήλαιον, τὸ καὶ ἤδη σπήλαιον τοῦ Ἁγίου Παύλου καλούμενον, ἔνθα καὶ τὸ Ἁγίασμα.

Εἰς τὸ σπήλαιον αὐτὸ εἰσέδυσεν ὁ σοφὸς καὶ ταπεινὸς οὗτος βασιλικὸς γόνος διὰ ν' ἀγωνισθῆ τὸν ἐνθεον ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς μετὰ μεγίστης ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, καταλιπὼν ἑαυτὸν μέγιστον παράδειγμα εἰς τοὺς ἐφιεμένους τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ἔχων φήμην σοφοῦ καὶ ἁγίου ἀνδρὸς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει δὲν ἀφείθη ἡσυχος διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ποθητὴν εἰς αὐτὸν ἐρημικὴν ζωὴν καὶ ἡσυχίαν. Ὡς ἐγένετο γνωστὴ ἡ εἰς Ἁγίον Ὄρος ἐπάνοδος του, προσῆλθον πλησίον του πολλοὶ τῶν πέριξ ἐνασκουμένων μοναχῶν δι' ν' ἀπολαύσουν τὴν ψυχοφελῆ διδασκαλίαν του, ὅτε ἠναγκάσθη, διὰ ν' ἀποβῆ αὕτη πλέον καρποφόρος, νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐρειπωμένης μονῆς του τῆς Θεομήτορος, ὁμώνυμόν του ἤδη, πρᾶγμα ποῦ ἐπέτυχε διὰ τῶν πλουσίων αὐτοκρατορικῶν δωρεῶν. Ἐν αὐτῇ δὲ καὶ ἐκοιμήθη εἰς βαθὺ γῆρας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκάλεσε καὶ ἐνουθέτησε καταλλήλως τοὺς μαθητάς του, διότι προεγνώρισε τὴν ἔξοδον τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς. (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου κεῖται ἐπὶ τῆς ΒΑ πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἐπὶ ὄρεινῆς μὲν ἀλλ' ὀμαλῆς καὶ ὤραιας τοποθεσίας ἀπεχούσης τῆς θαλάσσης περὶ τὰ 25' τῆς ὥρας. Διὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ὡς καὶ ἡ Λαύρα καὶ ἡ τοῦ Φιλοθέου εἶναι τὰ θαυμασιώτερα ἐνδαιτήματα ἅτινα δύναται νὰ ὄνειροπολήσῃ ὁ φίλος τῆς ἡσυχίας.

Ὁ Κομνηνὸς λέγει ὅτι ἐκτίσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Μάρκου Αὔρηλιου Ἀντωνίου Καρακάλλα (σ. 86) ἤτοι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 211-218. Ὁ δὲ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης εἰς ὑποσημείωσίν του εἰς τὸ τέλος τοῦ Πηδάλιου (σ. 479) περὶ Ἁγίου Ὄρους, ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἐν συγγίλλιον τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ τοῦ Διογένοῦς (1068-1071) ἐπικυρωτικὸν τῶν κτήσεων αὐτῆς. Τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο τὸ ὅποιον ὁ ὄσιος Νικόδημος περιγράφει καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο, καὶ ὁ Θεοδώρητος, δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ἀδιστακτικῶς καὶ νὰ κατατάξωμεν τὸν χρόνον τῆς πρώτης ἰδρύσεως τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ρωμανοῦ, ἐφόσον μάλιστα δὲν φαίνεται ὑπάρχουσα εἰς τὰ τυπικὰ τοῦ Τσιμισκῆ καὶ τοῦ Μονομάχου τῶν ἐτῶν 972 καὶ 1046.

Ὁ Γεδεὼν ὅπως καὶ ὁ Κομνηνὸς λέγουν ὅτι ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ἠρημώθη κατόπιν ὑπὸ πειραιτῶν ἀνοικοδομηθεῖσα βραδύτερον ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Πέτρου, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἐρημώσεώς της, διότι αὕτη φαίνεται ὑπάρχουσα ἕκτη εἰς τὸ ἐπὶ Μανουὴλ τυπικὸν (1394). Ἐπίσης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀλώσεως ὑπῆρχεν, ὥστε πότε ἠρημώθη: Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπαναληφθοῦν ὅσα ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος καὶ διὰ τὴν Ἱ Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου.

Ἐπὶ σουλτάνου Σουλεϊμάν τοῦ Α' (1535) καὶ διὰ φερμανίου αὐτοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια καὶ ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν ὁ ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας Πέτρος. Οὗτος διώρισε ἐπιστάτην τῶν ἀνακαινιστικῶν ἐργασιῶν τὸν σπαθάριον αὐτοῦ Πέτρον, ὅστις ἰδρύσας εἰς ᾧ χρόνον πλησίον τῆς θαλάσσης μικρὰν τὴν Μονὴν μετὰ πύργου, ὅπως λέγει ἡ παράδοσις, καὶ ἰδιοποιηθεὶς τὸ χρηματικὸν ποσὸν

επέστρεψεν εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἀλλ' ἀπειληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μέχρι θανάτου διὰ τὴν προᾶξιν του ταύτην ἐπανῆλθε καὶ ἀνεκαινίωσε τὴν μονὴν τοῦ Καρακάλλου, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα καὶ παρέμεινεν ὡς μοναχός, ἐλκύσας βραδύτερον καὶ τὸν Κύριόν του.

Ἡ παράδοσις αὕτη προέκλυψε διότι ὁ καταωτέρω τῆς Μονῆς ὄχυρός πύργος ὁ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν σπαθάριον Πέτρον δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ παρὰ διὰ τῶν λόγων τῆς παραδόσεως, διότι ἐὰν ἀπορρίψωμεν τούτους, τότε θὰ γεννηθῆ σοβαρὸν τὸ ζήτημα τῆς ἐξηγήσεως διὰ ποῖον λόγον ἰδρῦθη ὁ ὄχυρός αὐτὸς πύργος.

Πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου ὑπῆρχε μεγάλη πρὸ τοῦ Πέτρου καὶ ὅτι δὲν ἐκοιμήθη ἐρημωθείσα ὑπὸ τῶν πειρατῶν, πρέπει νὰ σημειώσωμεν καὶ τὰ ἑξῆς. Ὁ μέγας καὶ ὠραῖος πύργος τῆς Μονῆς ἔχων τὴν ἐμφάνισιν γοθικοῦ φρουρίου, ὕψους 25 μ. καὶ πλάτους 6, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Μονὴ ὑπῆρχε πρὸ τοῦ Πέτρου καὶ ὅτι ἀναλόγως τῶν μεγάλων δαπανῶν διὰ τὴν ἰδρυσιν ἑνὸς τόσον μεγάλου πύργου καὶ ἡ Μονὴ θὰ ἦτο μεγάλη καὶ διὰ τοῦτο καὶ κατέλαβε ἕκτην θέσιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τῷ 1394. Ὁ Πέτρος ἔλαβεν ἄδειαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνακαινίσεως καὶ οὐχὶ ἰδρύσεως νέας Μονῆς καὶ τοῦτο εἶναι γνωστὸν ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲν ἐδίδοντο ἄδειαι ἰδρυτικαὶ Μονῶν ἀλλὰ μόνον ἀνακαινιστικαὶ καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀλλὰ δι' ὅλον τὸ τουρκικὸν κράτος.

Ἐπίσης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀνακαινίσεως ταύτης ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἡγούμενος Γερμανός, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πύργου τοῦ Πέτρου. Ἡ Μονὴ αὕτη, διατηρήσασα τὸν πύργον καὶ τὴν ἀρχαϊκὴν αὐτῆς εἴσοδον, κατὰ τὰ ἄλλα ἀνεκαινίσθη βραδύτερον καὶ πάλιν καὶ ἠϋξήθη σημαντικῶς.

Ὁ προηγούμενος Διονύσιος Ἰβηρίτης προσέθεσε (1707) νέας οἰκοδομὰς ἰδρύσας τὸ πλεῖστον τῆς βορείου πλευρᾶς καὶ τῆς ἀνατολικῆς ἔνθα ὁ ξενῶν. Βραδύτερον ἰδρῦθη καὶ ὁλόκληρος ἡ μεσημβρινὴ πλευρὰ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ κοινὴ τράπεζα.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐγένοντο σοβαραὶ ἐν αὐτῇ ἐργασίαι στερεώσεως τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς ὁποίας τὰ θεμέλια ὑπερέκειντο πολὺ τοῦ ἐδάφους καὶ ἄλλαι ἐσωτερικαὶ τοιαῦται.

Ἐν ἔτει 1813 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος ὁ ἕξ Ἀδριανουπόλεως ἐκύρωσε διὰ σιγγιλίου τὸ ἐν τῇ Μονῇ εἰσαχθὲν τότε ἐκ

δευτέρου κοινοβιακὸν πολίτευμα καὶ τὸ ὁποῖον οἱ εὐλαβεῖς, φιλόξενοι καὶ καθ' ὅλα ἑξαίρετοι ἀδελφοὶ αὐτῆς διατηροῦν ὑποδειγματικῶς μέχρι σήμερον, χάρις εἰς τὴν συνετήν του διοίκησιν. Πρὸ 70ετίας εἶχε δύναμιν 70 μοναχῶν, σήμερον ἔχει 35.

Ὁ ἀπέριττος ναὸς τῆς Μονῆς ἔργον τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος δὲν ἔχει τὰ συνήθη ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δύο παρεκκλήσια ἐκατέρωθεν, φέρει δὲ τοιχογραφίας τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Τὸ Βῆμα καὶ οἱ χοροὶ ἔζωγραφήθησαν τῷ 1717, ἡ λιτὴ τῷ 1750 καὶ ὁ νάρθηξ τῷ 1767.

Ἀμέριστον τὴν προσοχὴν ἐλκύει ἢ εἰς τὸ τέμπλον μεγάλη εἰκὼν τῶν δώδεκα Ἀποστόλων φέρουσα εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ κάτωθι τοῦ ἀργυροῦ ἐλάσματος τὴν ἐπιγραφὴν «προηγουμένου κύρ Νεοφύτου, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1722 Ἰουνίου 15 χεῖρ εὐτελοῦς Διονυσίου ἱερομονάχου ἕξ Ἀγραφῶν», ἔργον ἐκ τῶν ἀρίστων διὰ τὴν ἐποχὴν τῆς. Τρεῖς μικραὶ κινηταὶ εἰκόνες εἰς τοὺς χοροὺς καὶ μία εἰς τὴν τράπεζαν παριστοῦν τοὺς κορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον ἀσπαζομένους. Τοιαύτη ὀλόσωμος θαυμασία τοιχογραφία ὑπάρχει εἰς τὸ ἀρχαῖον παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Παύλου.

Ἅγια Λεῖψανα ἔχει Τίμιον Ξύλον, τὴν δεξιὰν τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου Τήρωνος, τὰς κάρας Ἀγίου Χριστοφόρου καὶ ἀποστ. Βαρθολομαίου, τεμάχια Ἀγ. Χαραλάμπους Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου, Τιμίου Προδρόμου, Ἀγ. Ἀβερκίου, Ἀγ. Ὁρέστου καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος Γεδεὼν διατελέσαντος ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς καὶ μαρτυρήσαντος ἐν Βουλγαρίᾳ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1818.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ ἐπλακοστρώθη κατὰ τὸ ἔτος 1856 καὶ ἐγένοντο μαρμάρινα ἢ θύρα καὶ τὰ παράθυρα Ἄνωθεν δὲ τοῦ προνάου ἔχει μικρὸν κωδωνοστάσιον καὶ βιβλιοθήκην περιέχουσαν περὶ τοὺς τεσσαράκοντα περγαμηνοὺς κώδικας Θ'-ΙΔ' αἰῶνος, 250 χαρτώους καὶ ἀρκετὰ ἔντυπα.

Ἐπίσημα ἔγγραφα ἔχει τὰ ἑξῆς: α') Μολυβδόβουλλον Ρωμανοῦ ΙV τοῦ Διογένους 1071, β') χρυσόβουλλα δύο Ἀνδρονίκου Β' ἀναφέροντα καὶ χρυσόβουλλον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μιχαῆλ Παλαιολόγου, γ') χρυσόβουλλον Ἀλεξίου Κομνηνοῦ 1081-1118, δ) δύο ἔγγραφα ἀγορᾶς τόπου ἐν Θεσσαλονίκῃ ΙΒ' αἰῶνος, ε') ἔγγραφα τῆς Συνάξεως Ἀγίου Ὄρους 1324, στ') ἔγγραφον τῆς

ιδίας Συνάξεως διὰ τὴν σκῆτην τῆς Μονῆς 1476, ζ') φερμάνιον σουλτάνου Σουλεϊμάν περὶ ἀνακαινίσεως τῆς Μονῆς 1535.

Ἡ τράπεζα δὲν ἔχει ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν οὐδὲ τοιχογραφίας. Ὁ ναὸς τοῦ κοιμητηρίου ἐκτίσθη καὶ ἐτοιχογραφήθη τῷ 1768, ἔχει δὲ ἑπτὰ ἄλλα παρεκκλήσια εἰς τὰ διάφορα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ διακονήματα αὐτῆς.

Τὸ κύριον εἰσόδημα τῆς Μονῆς εἶναι τὰ προϊόντα τοῦ δάσους αὐτῆς, ἀλλὰ παράγει καὶ σοβαρὰν ποσότητα λεπτοκαρῶν, δυνάμενα ν' ἀνέλθουν τὰς 30.000 ὀκ. καὶ πλέον κατὰ τὰ ἔτη τῆς καλῆς ἐσοδείας. Ἄλλοτε εἶχε μετόχια εἰς Χαλκιδικήν, Ἁγιὸν Εὐστράτιον καὶ Κρήτην.

Ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Καρακάλλου πρὸ 70ετίας εἶχε κελλιωτικὸν συγκρότημα, ἐκ 14 μεγάλων κελλιῶν μὲ σημαντικὴν καλλιεργήσιμον ἔκτασιν, κειμένην πλησίον τῆς Μονῆς καὶ ἅτινα ἦσαν τὰ ἑξῆς. 1) Γέννησις τῆς Θεοτόκου (α) μὲ συνοδείαν 4 μοναχῶν, 2) Ἁγιὸς Γεώργιος μὲ 3 μοναχοὺς, (Γαβριὴλ Τσάμη), 3) Ἁγ. Δημήτριος μὲ 3 μοναχοὺς, 4) Ἁγ. Ἀρχάγγελος μὲ 3 μοναχοὺς, 5) Τίμ. Πρόδρομος μὲ 3 μοναχοὺς, 6) Γέν. τῆς Θεοτόκου (β) μὲ 3 μοναχοὺς, 7) Ἁγ. Τριάς μὲ 2 μοναχοὺς, 8) Ἁγ. Στέφανος μὲ 1 μον. 9) Ἁγ. Νικόλαος μὲ 2 μοναχοὺς, 10) Προφ. Ἡλίας μὲ 2 μον. 11) Ἁγ. Νικόλαος μὲ 3 μον. 12) Ἁγ. Ἰωάν. Χρυσόστομος μὲ 2 μον. 13) Τρεῖς Ἱεράρχαι μὲ 4 μοναχ. καὶ 14) Τίμ. Σταυρὸς μὲ 15 μοναχοὺς.

Τὸ τελευταῖον κατοικούμενον ὑπὸ Ρώσων μοναχῶν ἀπὸ τοῦ 1862 καὶ τοῦ ὁποίου γέροντος ἦτο ὁ ἱερομόναχος Παντελεήμων Ρώσος, ἐδημιούργησεν Ἁγιορειτικὸν ζήτημα ἐλθὼν εἰς διάστασιν μὲ τὴν κυρίαρχον Μονὴν καὶ ἀπασχολῆσαν οὐχὶ μόνον τὴν Ἱεράν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντίνου (1898).

Ἡ Μονὴ ἔχει δύο κελλίαι ἐν Καρυαῖς, ἐν τῶν ὁποίων χρησιμοποιοῦται ὡς ἀντιπροσωπεῖον αὐτῆς.

«Ὅστις δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ ἀκριβῶς εἰς τί ἀπολύγει ὅλον τῶν πραγμάτων τὸ τέλος, αὐτὸς ἄλλον διδάσκαλον δὲν χρειάζεται, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποφυγὴν τῶν βιωτικῶν πραγμάτων».

«Ἐνθυμοῦ τὸν Θεὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ὅπως καὶ αὐτὸς σ' ἐνθυμηθῆ ὅταν ἐμπέσῃ εἰς πειρασμούς».

Ἄσίου Ἰσαὰκ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ *

Ἄγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ὁ Ἄρχαιος φιλόσοφος Σωκράτης ἔλεγεν «ἡ ἀλήθεια ἀπλῆ οὕσα δὲν ἔχει ἀνάγκην εὐγλωτίας», καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε πρὸς τοὺς Κορινθίους (Α΄ Κορ. β΄. 4) «Καγὼ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ, οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον» καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κύρυγμά οὐκ ἐν πειθοῖς, ἀνθρωπίνοις σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ».

Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ μερικὲς συμβουλὲς πνευματικῆς στή γλῶσσα τὴν ἀπλῆ, χωρὶς ὀητορικῆς φράσεις, οὔτε καὶ μὲ τέχνην γραμματικὴν, ἀλλὰ καθαρὴ καὶ ξάστερη τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω μὲ τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου γιὰ τὸ ζήτημα τὸ μεγάλο, αὐτὸ πὺν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὴν Γαλλία, δηλαδὴ τὸ νὰ μὴ θέλουν τὰ ἀνθρώπινα νὰ κάνουν παιδιὰ ἢ νὰ θέλουν μόνον ἓνα δύο καὶ ὄχι περισσότερα.

Ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἐναντία στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι μεγάλη ἁμαρτία, εἶναι φόνος, καὶ ὁ φόνος εἶναι μία ἀπὸ τὶς ὀκτὼ θανάσιμες ἁμαρτίες, αἱ ὁποῖες κολάζουν τοὺς ἀνθρώπους αἰώνια.

Δὲν ἔχομε δικαίωμα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπεμβαίνομε στὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς δίδει τὰ παιδιὰ, ὁ Θεὸς δίδει τὴ ζωὴ καὶ μόνον τοῦ Θεοῦ δικαίωμα εἶναι νὰ τὴν πάρῃ ὀπίσω,

* Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος σελ. 130 «Βιβλιογραφία» ἐσημειώσαμεν ὀλίγα διὰ τὸ ἔργον τοῦ Καθηγουμένου τῆς γείτονος Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Διονυσίου Ἀρχιμ. Γαβριὴλ «ὁ Μαλθουσιανισμὸς τὸ ἔγκλημα τῆς Γενοκτονίας». Ἐπειδὴ ἡ ἔκκλησις τοῦ Καθηγουμένου Γαβριὴλ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐνθυμίζει ὀλίγον «Παπουλάκον», δημοσιεύομεν ταύτην ὀλόκληρον μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ προξενήσωμεν οὐχὶ τὴν τυχούσαν ἀφέλειαν εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀναγνώστας μας.

μόνον ὁ Θεὸς ἐξουσιάζει τὶς ζωὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅποιος ἐπεμβαίνει νὰ ἀφαιρέσῃ ζωὴν ἀνθρώπου, εἴτε μικροῦ, εἴτε μεγάλου, ὅποιος καταστρέφει τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ, εἴτε προτοῦ γεννηθῆ, εἴτε μετὰ, αὐτὸς εἶναι φονιᾶς ὡσὰν τὸν Κάϊν καὶ μισητὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ κατηραμένος.

Οἱ πατέρες μας καὶ οἱ παποῦδες μας δὲν ἤξεραν τέτοια σατανικά πράγματα, οὔτε ἔβαναν ποτὲ στὸ νοῦ τους ὅτι τὰ πολλὰ παιδιά εἶναι φτώχεια καὶ ὅτι μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνῃ κουμάντο ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτό, ὅπως κάνει στὰ χωράφια του, ἂν δηλαδὴ θὰ καλλιεργήσῃ λίγα ἢ πολλά.

Θὰ ξέρετε ὅλοι σας, ὅτι καὶ σήμερα στοὺς γάμους τοῦ λαοῦ μας στὰ χωριά, στὸ τέλος ὅταν χαιρετοῦν τοὺς νιόγαμπρους τοὺς εὐχονται « πέντ' ἀγόρια καὶ μιὰ τσουύπρα » (κόρη) εἶναι εὐχὴ χριστιανικὴ αὐτή, ὅπως καὶ τὸ γράμμα τοῦ παπᾶ. Εἶναι σὰν τὶς εὐχὲς πὺν διαβάζονται στὸ γάμο καὶ λέγουν, νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς πὺν στεφανώνονται, παιδιά σὰν τοῦ Ἰακώβ, νὰ τοὺς δώσῃ ἀγόρια καὶ κορίτσια καὶ νὰ τοὺς ἀξιώσῃ νὰ ἴδουν ἐγγόνια καὶ προσάγονα. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ παντρεύονται οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος νὰ ἔχουν σύντροφο ἀχώριστο στὴ ζωὴ τους, τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ κάμουν μὲ αὐτὴν παιδιά ὅπως τὸ θέλει ὁ Θεός.

Σήμερα καὶ ἀπὸ κάμποσα χρόνια, μᾶς κουβαλήθηκε δυστυχῶς ἀπὸ τὴν Φραγκιά, μαζὺ μὲ πολλὰ ἄλλα κακά, καὶ αὐτὴ ἡ Θεοκατάρτη συνήθεια νὰ μὴ θέλουν μερικοὶ νὰ κάνουν παιδιά καὶ ἄλλοι πάλι νὰ θέλουν ἓνα - δύο, καὶ δὲν σκέφτονται ὅτι σπῆτι δίχως παιδιά εἶναι σὰν μελισσοκόφινο δίχως μέλισσες, δὲν φοβοῦνται μήπως μεθαύριο ἢ ὁ Θεὸς ἢ ἓνας πόλεμος τοὺς τὸ πάρει τὸ ἓνα καὶ μείνουν αὐτοὶ δύο κοῦκοι.

Εἶναι καὶ μερικοὶ ἄλλοι πὺν λέγουν, « ἄς σταματήσουμε τὴν ἓνα - δύο τὸ πολὺ καὶ ὑστερώτερα βλέπουμε πῶς θὰ πᾶνε οἱ δουλειές μας καὶ ἐδῶ εἴμαστε ». σὰν νὰ εἶναι ἐμπορικὴ δουλειὰ ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ νὰ τὰ κανονίζουν ἀναλόγως μὲ τὸ κεφάλαιό τους ἢ σὰν νὰ ἔχουν τὸν Θεὸν ὑπηρέτη τους καὶ νὰ τὸν δίδουν παραγγελίες ὁπότε θέλουν αὐτοὶ.

Πρὶν ἀπὸ χρόνια ἔτυχε νὰ ἐξομολογῶ σ' ἓνα χωριὸ τῆς Χαλκιδικῆς καὶ μὲ φιλοξενούσε ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου

ἦταν καὶ ὁ πρῶτος τοῦ χωριοῦ σὲ χρήματα, κτήματα, χωράφια, ἐλαιῶνες κ.λ.π. καὶ εἶχε μόνον τὴν γυναῖκα του καὶ ἓνα παιδάκι 6 - 7 χρονῶν. Μὲ τὸ θάρρος τοῦ φιλοξενουμένου, ἢ σὰν Πνευματικός, τοὺς ἐρώτησα ἂν ἔχουν καὶ ἄλλα παιδιά. Μοῦ εἶπαν, ὄχι. Δὲν τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός, ξυναρώτησα, ἢ δὲν θέλησαν ἄλλα; μοῦ εἶπαν ὅτι σταμάτησαν στὸ ἓνα, διότι δὲν πηγαιναν καλὰ οἱ δουλειές τους, δύσκολα χρόνια καὶ κάτι τέτοια. Τοὺς εἶπα ὅτι δὲν κάνανε καλὰ, ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐξὸν ἀπὸ τοῦ ὅτι ἔχουνε βιὸς νὰ ζήσουν δέκα παιδιά, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ φόβος, ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσει, νὰ μείνουν ἄκληροι, «ἓνα κὰν κανένα», λέγουν οἱ παλαιοί. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ μετὰ 5 - 6 μῆνες λαμβάνω στὸ μοναστήρι γράμμα τους, ὅτι πέθανε τὸ παιδί τους καὶ νὰ κάνουνε λειτουργίες, νὰ στείλουμε καὶ στὴν Ἁγία Ἄννα νὰ κάμουν ἀγρυπνία ἵσως νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ κάνουνε κανένα ἄλλο.

Κάναμε ὅπως ἔγραφαν. Μετὰ ἓνα - δύο χρόνια ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ χωριό τους, πῆγα στὸ σπήτι τους καὶ τοὺς βρήκα, οἱ δύο τους μόνοι, χωρὶς παιδί, μ' ἐρώτησαν ἂν ἔγιναν οἱ λειτουργίες καὶ ἀγρυπνίες, τοὺς εἶπα ἐν τάξει ὅλα. «Γιατί, λέγει ἡ κυρία, δὲν μᾶς λυπήθηκε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσει ἄλλο; δὲν εἶναι κρῖμα πάτερ, νὰ μείνουμε καὶ μεῖς ἔτσι καὶ τόση περιουσία σὲ ξένα χέρια;» Ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ τοὺς εἶπα νὰ ἔχουν τὴν ἐλπίδα στὸ Θεὸ καὶ ἵσως τοὺς δώσει κανένα παιδάκι, ρώτησα κατόπιν ξεχωριστὰ τὸν κύριο, πῶς τὰ σταματήσανε τὰ παιδιά τότε καὶ δὲν κάνανε ἄλλα; Πῆγα μοῦ εἶπε τὴν κυρία στὸ γιατρὸ καὶ μᾶς τὰ σταμάτησε. Τότε νὰ ξαναπαῖτε τοῦ λέγω νὰ τὰ ξεσταματήση. Ἄναστέναξε καὶ λέγει, πῆγαμε πάτερ, ἀλλὰ σὰν δικός μας ποὺ εἶναι, δὲν θέλησε νὰ μᾶς ἐκμεταλλευθῇ καὶ μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν γίνεται τίποτα καὶ νὰ μὴ τρέχουμε καὶ ξοδευόμαστε. Καὶ μέχρι σήμερα, ὅπως μανθάνω, εἶναι ἔτσι ἀκόμη οἱ δύο τους, διότι ἡ ἁμαρτία γεννᾷ θάνατον, ὅπως λέγουν τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐγώ, ἀγαπητοί μου, ἔφυγα πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια καὶ ἦλθα ἐδῶ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, θυμᾶμαι ὅμως ὅτι στὸ χωριό μου θεωροῦνταν εὐτυχία μεγάλη τὰ παιδιά καὶ σχεδὸν ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ὅλες οἱ οἰκογένειες πλούσιες καὶ φτωχὲς ἦσαν πολὺτεχνες. Ἡ μητέρα μου ἔκανε δώδεκα, πέθαναν 4 - 5 μικρὰ ἀπὸ

ἀρρώστιες (διφθερίτη, κοκκύτη), πήγε και ἕνας στην Ἀμερική, ἐγὼ στὸ Ἅγιον Ὄρος και μολονότι ἔμεινε τὸ σπῆτι γεμᾶτο και ἀνοικτό, τὸ πῆραν βαρειά γιατί νὰ φύγωμε νὰ ξενητευθοῦμε οἱ δύο.

Ἐπίσης ἔβλεπε ἀνθρώπους μὲ καινούργιο νοικοκυργίό, δυσκολευόνταν πράγματι ὅσο νὰ τρανέψουν τὰ παιδιὰ τους, ἀλλὰ ἔπειτα ὅταν μεγάλωναν, ὅλα τους ἦταν πλούσια στὸ σπῆτι· ὁ ἕνας γυιὸς στὰ ἀμπέλια, ὁ ἄλλος στὰ χωράφια, ὁ ἄλλος στὰ ζῶα, σὲ δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ και ὁ γέρος ὁ πατέρας τους, μόνον κουμάντο νὰ τοὺς συμβουλεύη και νὰ τοὺς καιμαρῶνῃ.

Ἐβγαλε τὸ χωριό μου τρεῖς στρατηγούς, ὁ ἕνας ἔγινε και πρωθυπουργὸς και μακαρίτης τώρα. Και οἱ τρεῖς ἀπὸ φτωχὲς και πολύτεκνες οἰκογένειες, δύο Διευθυντὰς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἀδελφία ἀπὸ πτωχοτάτη οἰκογένεια και μὲ ἄλλους 8 ἀδελφούς και πολλοὺς ἄλλους στὴν αὐτὴ κατάσταση. Ἀπὸ ἕνα ἄλλο δὲ γειτονικό χωριό, τὰ κανάλια τῆς Καρδίτσης, μᾶς ἦλθε πρόπερσι, προσκυνητής, ἕνας γέρος ἀπὸ τοὺς παλιούς και καλοὺς Χριστιανούς, Κωσταβάρας λεγόμενος, εἶχε και ἀδελφὸ ἄλλοτε στὴ Μονὴ Κωσταμονίτου, πεθαμένον τώρα, και μᾶς ἔλεγε ὅτι ἔχει 12 παιδιὰ, τὰ περισσότερα ἐπιστήμονας και ἀξιωματικούς. Ὅμοίως ὁ συνδημότης μου Δημ. Μπακατσέλος και αὐτὸς 8-10 παιδιὰ, γέμισε τὴ Θεσνίκη, ἄλλος βουλευτὴς και ὑπουργός, ἄλλος Διευθυντὴς στὴν Ἐλευθ. Ζώνη, ἄλλος Μηχανικός, ἄλλος Δικηγόρος, ἄλλοι ἔμποροι και τὰ κορίτσια ἐπιστήμονες, Πατριαρχική οἰκογένεια, και ὅλοι τους προκομμένοι και ὡς Χριστιανοὶ και ὡς πολῖτες, και ὡς Ἕλληνες και ὡς οἰκογενειάρχαι.

Τὰ ἔγραφα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι εἶμαι ἀπὸ κανένα μεγάλο τζάκι και δὲν ξέρω ἀπο δυσκολίες τῆς ζωῆς, εἶμαι και ἐγὼ ἀπὸ χωριό, ἔζησα 22 χρόνια ἐκεῖ και ἐδῶ στὴ Καλογηρικὴ εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου και στὴν ἐξομολογητικὴ ἄκουσαν ἀκόμη περισσότερα τ' αὐτιά μου. Και ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα και πιστεύω σίγουρα, ὅτι ὅποιος ἔχει τὴ ἐλπίδα στὸ θεό, ὅποιος περπατᾶει στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ και δὲν θέλει τὸ ἄδικο, ἐκεῖνος δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε, οὔτε σὲ τοῦτο τὸν κόσμον, οὔτε στὸν ἄλλο. Δὲν θὰ πεινάσῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε τὰ παιδιὰ του. Τὸ λέγει και ὁ προφήτης Δαβὶδ· «νεώτερός ἐγενόμην και γὰρ ἐγήρασα και οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ

ζητοῦν ἄρτους».

Δὲν τὸ χωνεύει ἡ ψυχὴ μου τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου, γιατί δὲν θέλουν παιδιὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν τὰ ἠθελαν γιὰ ποιὸ λόγον παντρεύτηκαν; τοὺς βίασε κανεῖς; Κατὰ πρῶτον λόγον ἀμαρτάνουν βαρεῖα καὶ ἀσυγχώρητα, κατὰ δεύτερον, ἂν δὲν φοβοῦνται τὸν Θεό, πρέπει νὰ ἐντρέπονται τοὺς ἀνθρώπους, διότι τὸν ἄτεκνον τὸν θεωροῦν ἄχρηστον. Καὶ ἕναν καιρὸ δὲν δέχονταν οὔτε τίς προσφορές τους στὸ Ναό. Ὅπως καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἐπιτρέπει νὰ χειροτονηθῇ παπᾶς κοσμικὸς ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔκαμε παιδιὰ.

Τὶ φοβοῦνται οἱ εὐλογημένοι; αὐτοὶ, μήπως δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὰ ζήσουν; ὁ Θεὸς ποὺ τὰ δίδει ἔχει τὴν ἔννοια τους. Μᾶς τὸ λέγει στὸ ἅγιό του Εὐαγγέλιο «ἐγὼ ποὺ φροντίζω γιὰ τὰ ἄγρια πουλιὰ καὶ γιὰ ὅλα μου τὰ κτίσματα, δὲν ἔχω τὴν ἔννοιά μου γιὰ σᾶς;» «εἰμπορεῖ ἡ μάνα νὰ ξεχάσῃ τὸ παιδί της, ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς ξεχνῶ» λέγει ὁ Κύριος.

Εἶδατε νὰ πεθάνῃ κανένα παιδί ἀπὸ τὴν πείνα στὸν εἰρηνικὸ καιρὸ; Καὶ στὰς πόλεις καὶ στὰ χωριά ὑπάρχουν δουλειές γιὰ ὅλον τὸν καλὸ κόσμον, αὐτοὶ ποὺ δὲν βρίσκουν δουλειὰ εἶναι οἱ τεμπέληδες καὶ οἱ ἀλητεῦντες, εἶναι αὐτοὶ ποὺ δὲν θέλλουν παιδιὰ καὶ οἰκογένειες, ποὺ ἔχουν γιὰ σπῆτι τους τὴν ταβέρνα. Δὲν φταίγουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὴ σημερινὴ κατάντια μερικῶν σπιτιῶν, ἄλλα φταίγουν, φταίγει ἡ σπατάλη, φταίγει τὸ λοῦσο, φταίγει ἡ παραλυσία. Θέλει καὶ τοῦ φτωχοῦ ἡ κυρία μεταξωτά, θέλει καὶ τοῦ ἐργάτη ἡ κόρη θέατρο καὶ κινηματογράφο καὶ χοροδιδασκαλεῖο καὶ ἄλλα χειρότερα. Δὲν σταματοῦν στὸ σπῆτι νὰ κυτᾶζουν τὸ νοικοκυριό, νὰ μάθουν κανένα ἐργόχειρο, πλεκτικὴ καὶ λοιπά, τὰ θέλουν ὅλα ἔτοιμα καὶ ἄς εἶναι καὶ ἄχρηστα· θέλουν τὸ ξεγύμνωμα τῆς μόδας καὶ ἄς τίς προετοιμάζουν γιὰ τὸ Σανατόριο. «Ἀφ' οὔτου, λέγει ἕνας μεγάλος Ἴατρος, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι ὁ ἀργαλειὸς καὶ ἡ χειροτεχνία μπῆκε μέσα ἡ φθίσις».

Δὲν θέλουν παιδιὰ οἱ κυρίες τῶν πόλεων, γιατί ἀδυνατίζουν λέγουν καὶ γηράζουν γρήγορα καὶ πρόωρα. Δὲν φταίγουν τὰ παιδιὰ. φταίγουν τὰ ξενύχτια τους καὶ τὰ γλεντοκόπια, φταίγουν οἱ καταχρήσεις, φταίγουν τὰ ἔλεινά τους ξεγυμνώματα στὶς πλατεῖες καὶ στὶς ἀκρογιαλιές καὶ τὰ τρεξίματά τους στὰ

βουνά' ὡσάν νά ἔχασαν κάτι καί ψάχνουν νά τὸ βροῦν.

Ἄς ρωτήσουν τοὺς γιατροὺς πόσες γυναῖκες ἀρρωστοῦν καὶ πόσες πεθαίνουν ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὴ γέννα τὴ τακτική, καὶ πόσες ἀπὸ τὰ φάρμακα καὶ τὰ στείροβότανα καὶ τίς ἀποβολές καὶ θὰ μάθουν ὅτι διπλάσιες εἶναι αὐτές πού ἀδικοπεθαίνουν ἢ μᾶλλον ἀδικοσκοτώνονται μὲ τὰ βοτάνια καὶ τὰ ριζίματα.

Γιατὶ νά μὴν θέλουν παιδιὰ; γιατί νά τὰ ρίχνουν; σήμερα τὸ Κράτος στίς πόλεις ἔχει τόσα παιδικὰ ἰδρύματα, πού φροντίζουν γιά τὰ παιδάκια, νά τὰ δώσουν τὸ γάλα τους, νά τὰ κυτᾶζουν οἱ γιατροὶ δωρεάν, μεθαύριο νά τὰ πᾶνε στίς κατασκηνώσεις καὶ ἄλλα. Καὶ ὅταν μεγαλώσουν, θὰ εἶναι κακὸ γιά τοὺς γονεῖς ἂν πάη κανένα στὸ ἐξωτερικό; εἶδαν κακὸ αὐτοὶ πού εἶχαν καὶ ἔχουν παιδιὰ καὶ συγγενεῖς στήν Ἀμερική; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν φτωχὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ πολύτεκνες οἰκογένειες· ποιὸ ἦταν προτιμότερο νά τὰ σκοτώνουν οἱ μάννες τους στήν κοιλιά τους ἢ αὐτὸ πού ἔκαμαν, τὰ μεγάλωσαν καὶ μὲ τὴν εὐχή τους τὰ στείλανε ἐκεῖ στὴ μακρυνή χώρα καὶ πλούτισαν, καὶ βοηθοῦν καὶ τοὺς δικούς τώρα; Εἶναι πικρὴ ἢ ξηνητεία, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ καλά της. Σήμερα δὲ ὅπως ἔγιναν οἱ συγκοινωνίες, δὲν εἶναι πλέον ξηνητεία εἶναι γειτονιά.

Ἰδίως στὰ χωριά ἐπίσης τί κακὸ βλέπει ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὰ παιδάκια; Οπου σπέρνουν καπνά, δουλεύουν καὶ αὐτὰ τὰ καυμένα ἀπὸ τὴν κούνια πού λέει ὁ λόγος. 3-4 ἐτῶν μαθαίνουν νά βελωνιάζουν τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ, καὶ ὅταν γίνουν 6-7 χρονῶν δὲν τὰ ἀφίνουν ν' ἀνασάνουν στὲς διακοπὲς τῶν σχολείων, ἀπὸ νύχτα ὡς νύχτα, νά μαζεύουν νά ἀρμαθιάζουν. Τὰ ἴδια καὶ στίς ἄλλες δουλιές τὰ ξεθεώνουν τὰ κακόμοιρα. Καὶ τὰ μεγάλα τους ἔξοδα; δυὸ τρεῖς πήχεις «ρετσίνα» γιά ροῦχα τους, τίς 6 μῆνες τοῦ χρόνου ξυπόλυτα καὶ οἱ ἑληές καὶ τὸ τυρὶ πολυτέλεια φαγητοῦ.

Θὰ εἰποῦν μερικοὶ· ζωὴ εἶναι αὐτή; γιαντὸ δὲν θέλουμε παιδιὰ. Ἐχουν μεγάλο λάθος, εἶναι ζωὴ, καλὴ ζωὴ μάλιστα, δὲν παθαίνουν τίποτε, μαθαίνουν στὴ σκληραγωγία καὶ στήν ἐγκράτεια καὶ ἂν τοὺς τύχη καμμιά ἀνάγκη ὅπως τὸ 1940-41 στὸν πόλεμο τῆς Ἀλβανίας, ἀντέχουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς καλομαθημένους· ἂν τοὺς τύχη πείνα σὰν τοῦ 41-42

βαστοῦνε περισσότερο ἀπὸ τοὺς καλοθρεμμένους. Τὸ ξεύρετε ὅλοι σας ὅτι τὰ παλληκάρια τῶν βουνῶν μας, οἱ ἥρωες τῶν πολέμων μας, οἱ ἄλλοτε θρυλλικοί τσολιάδες καὶ τώρα ἡρωϊκὰ «ΛΟΚ», εἶναι ὅλοι τους μεγαλωμένοι μὲ τὴν «μπομπότα», ἀλλὰ θρεμμένοι καὶ θεργιωμένοι μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ, μὲ τὴν λεβεντιὰ τῆς ρωμιοσύνης μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας. Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς πλοῦτος τοῦ πατέρα, νὰ εἶδῃ πρὶν πεθάνῃ τὰ παιδιά του νὰ ὑπηρετοῦν τὴν πατρίδα, τὰ ἐγγονάκια του νὰ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι. Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς μάνας νὰ ἰδῇ τὶς κόρες της νυφοῦλες, νὰ τὶς καμαρώσῃ καὶ αὐτὲς μαννοῦλες, νὰ βασιτάξῃ στὴν ποδιά της ἐγγόνια.

Ἀπὸ τὰ παλῆα χρόνια ἕως τὰ σήμερα μία εἶναι ἡ ζωὴ, ὅποιος κάνει παιδιά δὲν πεθαίνει καὶ ὅποιος ἔχει παιδιά ἔχει καὶ βίος, ἐνῶ ὅποιος δὲν κάνει παιδιά τὶ τὸ θέλει τὸ βίος, ὅπως λέγει ἡ παροιμία. Ἡ μητέρα τοῦ Φωκίωνα σὲ κάποια ξιππασμένη ἀρχόντισσα πού τῆς ζητοῦσε νὰ τῆς δεῖξῃ τὰ χρυσαφικά της, τὰ στολίδια της, ἔδειξε τὸ γιὸ τῆς τὸν Φωκίωνα, ὄριστε, τῆς εἶπε, αὐτὸς εἶναι τὰ στολίδια μου, ὁ θησαυρὸς μου. Τὸν ἤρωα Κολοκοτρώνη βρῆκε μιὰ μέρα ὁ βασιλεὺς Ὀθων νὰ παίξῃ μὲ τοὺς γιουὺς του, τὸν Γενναῖο καὶ τὸν μικρὸ Κολίνο, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ νεοφύτευτου τότε βασιλικοῦ κήπου στὴν Ἀθήνα. «Τὶ κάνεις ἐδῶ στρατηγέ;» τὸν ἐρώτησε. «Χαίρομαι τὰ νειάτα μου Μεγαλειότατε,» ἀπήντησε ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, «στὸν καιρὸ μου δὲν μ' ἄφησε ὁ πόλεμος νὰ τὰ χαρῶ, τὰ χαίρομαι τώρα στὰ γεράματα». Εἶναι ἀλήθεια καὶ δὲν τὸ ἀρνιέμαι, ὅτι τὰ παιδιά θέλουν ἔξοδα, μεγαλώνουν μὲ βάσανα καὶ κόπους, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο κατόρθωμα καὶ ἡ ποῖο μεγάλη τιμὴ τῶν γονιῶν, νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ ἀποκαταστήσουν τὰ παιδιά τους.

Ἡ λαϊκὴ παροιμία λέγει ὅτι «ὁ ἀνύπανδρος ζῆ σὰν ἄνθρωπος ἀλλὰ πεθαίνει σὰν σκύλλος, ὁ πανδρεμένος ζῆ σὰν σκύλλος ἀλλὰ πεθαίνει σὰν ἄνθρωπος».

Ὁ ἀνύπανδρος δὲν κοπιάζει πολὺ στὴ ζωὴ του, ἀλλὰ στὰ γεράματά του θὰ τὰ πληρώσῃ, ὅπως λέγει καὶ ἡ ἄλλη παροιμία νειάτα καλὰ κακὰ γεράματα. Ἐνῶ ὁ οἰκογενειάρχης κοπιάζει περισσότερο, ἀλλὰ δημιουργεῖ κεφάλαιο γιὰ τὰ ὑστερνά του, θάξῃ τὰ παιδιά του νὰ τὸν γηροκομίσουν, νὰ τοῦ κλείσουν τὰ

μάτια του και αυτό είναι τὸ σπουδαῖο, τὰ ὑστερνὰ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη του ἀνάγκη, γι'αυτὴν εὐχεται καὶ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, «Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά».

Γιαυτό, ἀγαπητοί, γιὰ νάχεται τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας του καὶ τὴ συνείδησί σας ἤσυχη, μὴ ξεπέφτετε σαυτὸ τὸ μεγάλο κακό, ἀφῆστε στὸ Θεὸ τὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν, ξεύρει ὁ Πανάγαθος πόσα θὰ σᾶς δώση καὶ ἀπὸ αὐτὰ πόσα θὰ πάρη γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὸν οὐράνιο στρατό του, ὑπάρχουν καὶ στὸν οὐρανὸ τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ ἐπειδὴ ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα ἐπαναστάτησε σὰν τοὺς προκομμένους τοὺς κατσαπλιάδες, καὶ τοὺς ὠργίστηκε ὁ Θεὸς καὶ ἀπὸ ἀγγελοι ποὺ ἦταν ἔγιναν δαίμονες, τὶς μυριάδες αὐτοῦ τοῦ Τάγματος θὰ τὶς ἀναπληρώσει μὲ τὰ ἀθῶα παιδάκια ἀγόρια καὶ κορίτσια. Τὰ παίρνει ὁ Οὐράνιος Πατέρας τους καὶ τὰ κάνει ἀγγελούδια.

Δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας σοφώτερο ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς προγόνους μας, καὶ νὰ λέμε ὅτι οἱ ἐγκυμοσύνες φέρουν ταραχὲς στὴ μητέρα νευρικές καὶ ψυχικές, εἶναι ψέμμα αὐτό. Ὁ Θεὸς δὲν δίδει ποτὲ ἐντολὲς βλαβερὲς στὸ πλάσμα του καὶ ὅσα εἶπε καὶ ἔκανε εἶναι «καλὰ λίαν», οἱ ταραχὲς καὶ οἱ νευρασθένειες προέρχονται ἀπὸ ἄλλα καὶ ἂν πᾶτε σέναν τίμιο καὶ εὐσυνείδητο γι'αὐτὸ θὰ σᾶς τὰ εἰπῇ.

Δὲν λέγω ὅτι δὲν ὑποφέρει ὡς ἄνθρωπος ἡ μητέρα καὶ στὴν ἐγκυμοσύνη καὶ στὴ γέννα, «ἐν λύπαις τέξει τέκνα» εἶπε στὴν Εὐὰ ὁ Θεὸς μετὰ τὴν παράβαση. Καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, θέλοντας νὰ παραστήσῃ τὸν πόνον τῶν ἁμαρτωλῶν ποὺ μετανοοῦν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ζητοῦν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μὲ πόνον τῆς ψυχῆς των, παρομοιάζει αὐτὸν μὲ τοὺς πόνους τῆς μητέρας κατὰ τὴν γέννα τοῦ παιδιοῦ «καὶ ὡς ἡ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν καὶ ἐπὶ τῇ ὀδύνῃ αὐτῆς ἐκέκραγεν, οὕτως ἐγεννήθημεν».

Ἄλλὰ οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶναι ἐξιλέωσι γιὰ τὸ παλαιὸ ἁμαρτημα τῆς Εὐᾶς, τῆς πρώτης γυναικός. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ τὴν τεκνογονία, ἰδίως διὰ τὴν γυναῖκα, ψυχοσωτήριο. Καὶ γράφει εἰς τὴν πρώτην πρὸς τὸν Τιμόθεον τὸν μαθητὴν τοῦ ἐπιστολῆν. «Ἀδάμ οὐκ ἠπατήθη, ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα

ἐν παραβάσει γέγονε, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας».

Κανείς δὲν ἀντιλέγει ὅτι ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ παιδιά ἀπαιτοῦν κόπους, ἔξοδα, βάσανα τῶν γονέων, ἀλλὰ πρέπει αὐτοὶ νὰ ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ σηκώσουν ὅλα αὐτὰ τὰ βάρη.

Αὐτοὶ ποῦ σᾶς λέγουν τὰ ἀντίθετα καὶ σᾶς σπρώχνουν πρὸς τὸ κακὸ εἶναι ἄπιστοι, δὲν παραδέχονται τὴν θεϊαν Πρόνοϊαν, μὴν τοὺς ἀκοῦτε αὐτούς, ἀκοῦστε τὶ λέγει ὁ Θεὸς καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε γιαντὸ ποτέ.

Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καταλήγω καὶ σᾶς λέγω σὰν Πνευματικὸς Πατέρας σας. Μὴ γιὰ ὄναμα τοῦ Θεοῦ χάνετε τὴν πίστη σας, μὴ ἀποφεύγετε τὰ παιδιά, μὴ κάνετε τὸ φοβερὸ κακούργημα τῆς ἀποβολῆς, μόνον αὐτὸ φτάνει νὰ σᾶς ἀποβάλλῃ καὶ σᾶς ἀπὸ τὸν Παράδεισο, νὰ μὴν ἰδῆτε Θεοῦ πρόσωπο. Ἀφῆστε τα στοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα καὶ μὴ φοβᾶστε, νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι θὰ γεμίση τὸ σπῆτι σας χαρὰ καὶ εὐτυχία καὶ σεῖς θὰ ἔχετε τὴ συνειδήσί σας ἡσυχῆ ὅτι δὲν παραβήκατε τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἴσως βρεθοῦν καλοθεληταὶ καὶ σᾶς γελάσουν ἢ τίποτες μοντέρνες κυρίες καὶ σᾶς κοροϊδεύσουν γιὰ τὰ πολλὰ παιδιά, μὴν τοὺς δίνετε σημασία· πρέπει νὰ ἀκοῦμε τὶ λέγει ὁ Θεὸς καὶ ὄχι τὶ λέγουν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ὅταν ἀκοῦμε τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, καὶ ἐδῶ θὰ εἴμεθα καλὰ καὶ ἐκεῖ στὸν ἄλλο κόσμον, θὰ εἴμεθα αἰῶνια στὸν Παράδεισο.

«Ἡ προαίρεσις τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ ἡ προθυμία καὶ ἡ ἀνδρεία εἶναι αἰτία τῆς νίκης. Ὅμοίως πάλιν, ἡ ἀμέλεια καὶ ἄπιστία καὶ ὀκνηγρία τοῦ καθ' ἑνὸς εἶναι αἰτία τῆς πτώσεως καὶ ἀπωλείας».

Ἄγ. Συμεὼν Νέου Θεολόγου

«Ὅπως εἰς τοὺς ἰχθύς τὸ ὕδωρ εἶναι ἡ ζωὴ, τοιοῦτοτρόπως εἶναι καὶ εἰς τὸν μοναχὸν ἡ ἡσυχία ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ».

Ἄγιου Ἐφραῖμ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΑΘΩ

Δύσκολος και κουραστικός είναι ο δρόμος για την κορυφή του Αθω. Δύσβατα και πετρώδη τὰ μονοπάτια, πού οδηγούν στην Μεταμόρφωση. Πλήν όμως ή σκέψις ότι κάποτε θά βρισκόμεθα στην κορυφή, μάς δίδει συνεπώς και νέαν δύναμιν διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἀνάβασιν. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς πορείας μας εἶναι νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἀγρυπνίαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Μεταμορφώσεως κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς.

Ὁ ἰδρὼς και ἡ κούρασις μάς ἀποθαρρύνουν πρὸς στιγμὴν και μάς προβάλλουν μὲ ἀπαισιόδοξον φωνὴν τὴν λέξιν: ἀδύνατον! Ἀδύνατον; ὄχι. Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀδύνατον και ἀπραγματοποιήσιον γιὰ τὸν ἄνθρωπον πού ἐλπίζει εἰς τὸν Θεὸν και ἐκζητεῖ παρ' αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι θέλει και ὅ,τι τὸν ἀπασχολεῖ.

Κάθε τι τὸ ὠραῖον, τὸ ἰδανικὸν και ἰδεῶδες εἶναι και δύσκολον, ἐπιτυγχάνεται μὲ κόπους, μόχθους και στερήσεις. Πρέπει κανεὶς νὰ κουρασθῆ πολὺ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπιδιώκει. Εἶναι «στενὴ ἡ πύλη και τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς» πού μάς ὀδηγεῖ εἰς τὴν Ἀληθινὴν ζωὴν και εἶναι εὐτύχημα δι' αὐτοὺς πού τὴν ἐπροτίμησαν ἀπὸ τὴν «πλατεῖαν πύλην και εὐρύχωρον ὁδόν».

Οἱ σκέψεις αὐτὲς μάς δίδουν θάρρος διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸν δρόμον. Τὰ γραφικὰ τοπία και τὸ ὠραῖο ἄρωμα τῶν δένδρων καθιστοῦν τὴν πορείαν πλέον ἐπαγωγὸν και εὐχάριστον. Κατὰ τὸ βράδυ φθάσαμε εἰς τὴν Παναγία, -ἓνα μικρὸ μοναστηράκι κάτω ἀπὸ τὴν κορυφή, εἶναι ὁ τελευταῖος μας σταθμὸς. Ὁ ἀκροτελευτίος σταθμὸς μας, ὅπως θά τὸν ὠνόμαζεν ἓνας ἀρθρογράφος τοῦ περιοδικοῦ «Ἅγιος Παῦλος».

Μετὰ ἀπὸ σύντομον ἀνάπαυσιν και ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεων πήραμε τὸ μονοπάτι, βέβαιοι ὄντες ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θά βρισκόμαστε στὸν σκοπὸ μας.

Μιὰ τελευταία προσπάθεια και νὰ σὲ μιὰ ὥρα σχεδὸν εἴμεθα εἰς τὴν κορυφή, εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς Χερσονήσου. Ὁ κρῦος και χειμωνιάτικος ἀέρας μάς εἰδοποιεῖ, ὅτι τὸ ὑψόμετρο εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο. Ἡ πρώτη μας δουλειὰ εἶναι νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸ, γιὰτὶ μας ἤξιωσε, νὰ πετύχωμε τὸν σκοπὸν μας.

Ὁ δρόμος τῆς Μεταμορφώσεως ἔχει ἤδη ἀρχίσει. Ἡ ψαλμωδία μάς ἀναπαύει και μάς συγκινεῖ. Ἡ κούρασις ἀμέσως ἐξαφανίζεται διὰ νὰ δώσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν προθυμία μας νὰ ὑμνήσωμεν τὸν Θεόν.

Ἀπομεμακρυσμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖον τοῦ Αθω, μέσα εἰς τὴν κρῦα ἀτμόσφαιρα, 25 περίπου πλάσματα

δοξολογούν τὸν πλάστην. Τὸ πτωχὸ καὶ ἀνίσχυρο δημιούργημα ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Δημιουργὸν του σὲ στιγμὲς κατανυκτικῆς μεταρσιώσεως καὶ μεταφυσικῆς ἀνατάσεως τοῦ πνεύματος. Τίποτε τὸ γήϊνο δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ. Ὁ νοῦς μας εἶναι μεταρσιωμένος. Οἱ σκέψεις μας ἀναφέρονται στὴν δόξα, ποὺ ἔλαβε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ εἰς τὴν δόξαν ποὺ θὰ λάβῃ κάθε ἄνθρωπος, ἐὰν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ποὺ χάραξε Ἐκεῖνος.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ μετὰ τὸν ὄρθρον τελείωσε καὶ ἡ θεία λειτουργία. Ἡ νύκτα ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτῃ τὸν οὐρανό. Τὸ κρῦο διαρκεῖ καὶ ἡ μικρὴ φωτιά, ποὺ εἶναι ἀναμμένη, μᾶς προφυλάσσει κάπως ἀπ' αὐτό. Μὲ ἀνυπομονησίᾳ ὅλοι περιμένομε τὸν ἔρχομό τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία δὲν ἀργεῖ. Σὲ λίγο ἡ νύκτα ὑποχωρεῖ διαδοχικά, οἱ πρῶτες ἀνταύγειες ἀπὸ τίς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου -ποὺ ἀκόμη δὲν ἐνεφανίσθη- φωτίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ καθιστοῦν ὄρατὰ τὰ γύρω μέρη. Τὸ ὅλον αὐτὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα ἔρχεται νὰ στολίσῃ καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ τὴν θάλασσα. Στέκεται κανεὶς μὲ θαυμασμό μπροστὰ στὸ θαυμάσιο αὐτὸ καλλιτέχνημα τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφωνήσῃ πρὸς τὸν Δημιουργόν. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (ψαλ. 103.24). «Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σοὶ ἐστὶν ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας» (ψαλ. 88.12). Πράγματι ποῖος ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸ τὸ καλλιτέχνημα, παρὰ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος «εἶπε καὶ ἐγεννήθησαν»! Μία καὶ μόνον ματιὰ στὸν ἑναστρο καὶ ἀτέρμονα οὐρανὸ μᾶς ἐμβάλλει δέος καὶ φόβον καὶ ἀναγνωρίζομεν τὴν Πάνσοφον Διάνοιαν, ἡ ὁποία ἐπενόησεν αὐτὸ τὸ ἔκπαγλο καὶ θαυμάσιο θέαμα. «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος Κάντιος ἔλεγε: «Δύο πράγματα πληροῦν θαυμασμοῦ τὴν ψυχὴν μου, ὁ ὑπερθεὶς ἡμῶν ἑναστρος οὐρανοῦ καὶ ὁ ἐν ἡμῖν ἠθικὸς νόμος». Τέτοιες σκέψεις κάνει ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν βρίσκεται μπροστὰ στὸ τόσο ἐκπληκτικὸ αὐτὸ θέαμα.

Ἀφοῦ θαυμάσαμε ἀρκετὰ καὶ δοξολογήσαμε τὸν Θεὸν διὰ τὸ μεγαλεῖον Του, ρίξαμε ἕνα βλέμμα γύρω μας. Ἄλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδαμε! Ἐκ πρώτης ὄψεως φαινόμεθα αἰωροῦμενοι «μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς» ἀλλ' ἀκριβεστέρα παρατήρησις μᾶς πείθει, ὅτι συνδεόμεθα μὲ τὴν λοιπὴν Χερσόνησον ἡ ὁποία φαίνεται σὰν ἀνάγλυφος χάρτης, καθὼς καὶ οἱ ἄλλες δύο χερσόνησοι τῆς Χαλκιδικῆς καὶ μερικὰ νησιὰ τοῦ Βορείου Αἰγαίου. Ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν βρισκόμεθα δεσπόζει τοῦ ὅλου τοπίου. Τὰ διάφορα μοναστήρια στὴν χερσόνησο μόλις διακρίνονται, εἴμεθα τόσο μακρὰ ἀπὸ αὐτά, ὥστε ἡ μεγάλῃ ἀπόστασις καὶ τὸ ἀπροσμέτρητον ὕψος τὰ σμικρύνει πολὺ ἐπὶ τὰ μάτια μας. Λαμβάνουν ὅμως μεγάλῃ θέσιν εἰς τὴν συνείδησίν μας, διότι οἱ σκέψεις ποὺ μᾶς γεννῶνται, ἀνιψῶνουν τοὺς μοναχοὺς

εις ἥρωας καὶ ἀγωνιστὰς τοῦ «καλοῦ ἀγῶνος». Ὅντως ἡ σκέψις, ὅτι ἐντὸς αὐτῶν τῶν μονῶν ζοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀπαρνηθῆ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς γιὰ νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν Θεόν, πληροῖ ἐνθουσιασμοῦ τὶς ψυχές μας. Ναί, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ προσεύχονται καθημερινῶς καὶ δὲν παύουν νὰ ὑμνοῦν τὸν Θεόν, εἶναι οἱ «κάτοικοι τῆς οὐρανοῦ ἀγγελικῆς πολιτείας», «ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν μιὰ πλήρη ἐνδοστρέφεια καὶ ἐσωτερικότητα», «ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς» κατὰ τὰς ἐκφράσεις τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λούβαρι.

Ἡ ἡρωϊκὴ ἀπόφασις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἡ τελεία ἀπάρνησις τῶν τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀφιέρωσις των εἰς τὸν Θεὸν μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴ πνοὴ ποὺ ἔχει δοθῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν πρὸς τὸ θεῖον γειννίασίν της καὶ τὴν τάσιν της νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ της. Ὅντως ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλαστῆ γιὰ τὰ ὠραῖα καὶ τὰ ὑψηλά. Τὰ εὐτελεῖ, ταπεινά, γήινα καὶ πρόσκαιρα δὲν τὸν ἱκανοποιοῦν, ζητεῖ ἱκανοποίησιν σὲ μιὰ ἀνώτερη καὶ πνευματικὴ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκει στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν δρόμον βαδίζουσι οἱ ἥρωες καὶ ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου καὶ ἐξυψοῦνται ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς μίαν σφαιρᾶν ἠθικῆς τελειότητος.

Ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς ἐσήμανε. Ἐγκατελείψαμε τὴν ὠραῖα κορυφὴν τοῦ Ἄθω γιὰ νὰ ζοῦμε συνεχῶς μετὰ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ. Ὅμολογουμένως ἦταν ἀπὸ τίς πιὸ σπάνιες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, δὲν θὰ τὴν ξεχάσομε ποτέ.

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

«Ὁ Κύριος δὲν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰς ἀσθενείας πάντοτε διὰ νὰ φοβῆται καὶ νὰ παύῃ τὰς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ταπεινοφρονῆ καὶ νὰ μὴ ὑπερηφανεύηται ὅτι μετὰ τὸ νὰ εἶναι καλὸς εἰς τὰ ἔργα δὲν περιπίπτει εἰς σωματικὴν ἀσθένειαν. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς καὶ Κύριος, ὅταν ἴδῃ μερικὸς ἀμελεῖς καὶ ραθύμους εἰς τὴν ἀσκήσιν, οἷτινες δὲν θέλουσι νὰ κοπιᾶζουσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς μοναχικῆς πολιτείας, παιδεύει αὐτοὺς πολλακίς μετὰ ἀσθένειαν τὴν ὁποῖαν δέχεται καὶ μὴ θέλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ὑποφέρει εὐκολώτερον παρὰ τὴν ἀσκητικὴν κακοπάθειαν καὶ τοὺς βιαβολικοὺς καὶ ἀνθρωπίνους πειρασμοὺς καὶ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, αἱ ὁποῖαι τοὺς νικοῦν καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἐνθυμῶνται τὸν Θεὸν καὶ διὰ ν' ἀποδώκουν εὐθὺς ἀμέσως κάθε κακὸν λογισμόν».

Ἄγ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Τόν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐκλήθη εἰς δικαστήριον Θεσσαλονίκης μοναχός τις ἐρημίτης βιώσας ἐν ἡσυχίᾳ ὑπὲρ τὸν ἥμισυ αἰῶνα, ὡς μάρτυς εἰς ὑπόθεσιν τινα κατὰ ππαίσαντος ἐπισκέπτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Μὴ θελήσας οὗτος νὰ δοκισθῆ, κατεδ κάσθη εἰς πολύμηνον φυλάκισιν τὴν ὁποίαν καὶ ἐξέτισεν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὁ ὄλωσ αὐτορμῆτως ἀναλαβὼν τὴν ὑπεράσπισιν του ἔγκριτος καὶ εὐλαβὴς δικηγόρος κ. Κανσταντῖνος Σάλτας μᾶς ἀπηύθυνε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν. Ὡς πληροφοροῦμεθα ὁ κ. Σάλτας οὐχὶ μόνον κατέβαλεν ἐξ ἰδίων τὰ ἔξοδα ἀτινα ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῆς ἄνω ὑποθέσεως εἰς βάρος τοῦ ἐρημίτου αὐτοῦ μοναχοῦ, ἀλλ' ἐφιλοξένησεν αὐτὸν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐφανίσας οὕτω τὸν πλοῦτον τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμφορεῖται.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς:

Πρὸς τὴν Σοτὴν διεύθυνσιν
τοῦ Ἁγιορειτικοῦ περιοδικοῦ "Ἁγιος Παῦλος,,

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πολλάκις μοὶ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων τῆς Θεσσαλονίκης δίκας, κατὰ τὰς ὁποίας ἀθῶοι μοναχοὶ νὰ καταδικάζωνται ἐπὶ ψευδορκία, ὄχι διότι ὑπέπεσαν πράγματι εἰς τὸ ἀδίκημα τοῦτο, ἀλλὰ διότι ἠρνήθησαν νὰ δώσωσι τὸν καθιερωμένον ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὄρκον. Τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι δημιουργοῦνται ἐκάστοτε ζητήματα, παράπονα τῶν δικαστῶν, οἵτινες πολλάκις παρὰ τὴν συνείδησιν των εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐφαρμόσουν τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 22ῶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ καὶ ποινικὰ μητρώα βεβαρυμένα εἰς βάρος ἀθῶων μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ προθυμίας προσῆλθον νὰ καταθέσουν γεγονότα, ἀτινα εἶχον ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των.

Τὴν 9ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐπέπρωτο νὰ λάβω ἐνεργὸν μέρος εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν ὡς συνήγορος τῆς ὑπερασπίσεως ἐνὸς ἀρνησικόσμου καρουλιώτου μοναχοῦ Φ πεπραιοκισμένου « μετὴν ὑψηλὴν ἐμπειρίαν τῆς μοναστικῆς πνευματικότητος » καὶ νὰ διακηρῦξω ἀπὸ τοῦ βήματος τὸ ἀδικον καὶ τὸ σόλοικον τοῦ Νόμου καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς δικαστὰς ὅπως καινοτομήσωσιν καὶ μὴν ἐπιβάλλωσι ἐκάστοτε ποινὰς ἄνευ οὐδενὸς οὐσιαστικοῦ ἐρείσματος. Βεβαίως ἡ Πολιτεία ἐθέσπισε τὸν ὄρκον ὡς μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν βαθυτέραν ἔρευναν τῆς ὑποθέσεως, δημιουργοῦσα εὐθύνην παρὰ τῷ μάρτυρι ὅτι ὀφείλει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ συνείδησις αὐτοῦ δέον νὰ εὐρίσκειται ἐν ἐργηγόρσει καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ εἶναι ἀντικειμενικὸς καὶ ἀμερόληπτος κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν. Ὁ μοναχὸς ὁμοῦς ἀνήκει εἰς ἄλλην

σφαίραν, εἰς ἄλλην ψυχosύνθεσιν, ἔχει ἄλλην καλλιέργειαν ἐντὸς τοῦ ἁγιορειτικοῦ κλίματος, ἄλλην πειθαρχίαν. Ἄλλ' ὅταν λέγη ὁ μοναχὸς « δὲν ὀρκίζομαι », δὲν ὑποκρύπτει οὐδεμίαν ὑστερόβουλον σκέψιν ὅπως ἀποφύγη ὠρισμένας εὐθύνας, ἢ ἀπλῶς μὴ παραβῆ τὸν Κανόνα.

Οὕτε ἄλλως ἀρνεῖται νὰ καταθέσῃ τὰ γεγονότα ὅπως ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν του, ἀλλὰ θεωρεῖ ἀνάξιον τὸν ἑαυτὸν του νὰ παλαμίση τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον διὰ γεγονότα κατωτέρας συνήθως ἀνθρωπίνης πεζότητος τοῦ καθημέραν βίου. Πειθαρχῶν δὲ ὁ μοναχὸς πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις τοῦ Ἁγιορειτικοῦ κλίματος δὲν πειθαρχεῖ ὡς ἄβουλον ὄργανον μὴ τυχὸν καὶ ὑποστῆ ποινὰς ἐκ τῆς παραβάσεως ταύτης, ἢ δὲν φανῆ ἀρεστὸς εἰς τοὺς προϊσταμένους του, ἀλλὰ πειθαρχεῖ πρὸς τὴν ὑψίστην ἰδέαν τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῆς ψυχῆς, πειθαρχεῖ πρὸς τὸ Θεῖον, πρὸς τὴν πίστιν του ἢ ὅποια δι' αὐτὸν εἶναι δύναμις, ἣτις ὑπερακοντίζει τὴν κοινὴν σκέψιν, εἶναι διαίσθησις, εἶναι βίωμα ἰσχυρότερον τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀνθρωπίνων κατασκευασμάτων, ἀδιαφόρως τίνα σκοπὸν καὶ ἂν ταῦτα ἐπιδιώκουν.

Ἐπ' αὐτὴν τὴν ψυχολογίαν λοιπὸν προσῆλθεν ὁ μοναχὸς Φ ὡς μάρτυς νὰ καταθέσῃ (μὲ τὴν σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ) τὰ ὅσα ἐγνώριζε δηλ. τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, συναισθανόμενος ὅτι δὲν συνέτρεχε λόγος νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς οὐδεὶς νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν ἐκμαίευσιν τῆς ἀληθείας ὡς ἐν προκειμένῳ ἢ τυπικότης τοῦ Ὁρκου, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Πολιτείας, καὶ οὐδὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι, ἀρνούμενος νὰ περιφρονήσῃ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἦγετο εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴν βαρεῖαν κατηγορίαν τοῦ ψευδορκούντος !! Διότι τὸ ἄρθρον 225 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐν τελευταία παραγράφῳ λέγει: « ... μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν (μέχρι ἐνὸς ἔτους) τιμωρεῖται ὅστις, ἐμφανιζόμενος ὡς μάρτυς ἐνώπιον ἀρχῆς τινός, ἀρνεῖται μετ' ἐπιμονῆς τὴν μαρτυρίαν του ἢ τὸν ὄρκον τῆς μαρτυρίας του » « δηλονότι ἀνεξαρτήτως ἂν κατέθεσε ψευδῶς ἢ ὄχι, ἀνεξαρτήτως ἂν εἶχεν δόλον ἢ ὄχι νὰ ἀποφύγη νὰ καταθέσῃ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ὡς ἔχουν, διότι ἠρνήθη νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον ὁ Νόμος τὸν τιμωρεῖ μὲ τὴν ποινὴν τῆς ψευδορκίας. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὁ Νόμος μετατρέπεται εἰς λυδίαν λίθον καὶ τὸ Ποιν. τριμελὲς Ἐφετεῖον ἀπὸ δικαστήριον οὐσίας, μετατρέπεται εἰς τυπικὸν δικαστήριον κωλυόμενον νὰ ἐρευνήσῃ τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως. Καὶ ἡ οὐσία ἦτο ἂν εἶχε πρόθεσιν νὰ ψευσθῆ ὁ μάρτυς ἢ δὲν εἶχε πρόθεσιν. Ἡ εὐρύτης αἴτη τῶν ὀρίων τοῦ ἄρθ. 225 τοῦ δημιουργεῖ τὴν τραγικὴν κατάστασιν ὥστε μοναχοὶ καθ' ὅλα ἀθῶοι καὶ ζῶντες ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ καὶ νηστεία ἐπὶ 40 καὶ 50 ἔτη εἰς ἀποκρήμνους βράχους, νὰ σύρονται κατὰ δικοὺς εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν κοσμηκῶν καὶ νὰ διασύρεται οὕτω τὸ σεπτὸν ὄνομα τοῦ Ἁθῶ ἀπὸ τὴν ἀνεύθυνον ἀθυροστομίαν κακοβούλου πλήθους ἀνεργατίστων ἀνθρώπων καὶ ἐμμέσως αὐτῆς ταύτης τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

« Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται ». (Παρ. Δ. ' 9)

Ἄσύνγνωστος ἀδιαφορία.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἥτις, κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ, εἰς τοὺς αἰῶνας μεθ' ἡμῶν παρατεινόμενος, πάντοτε διώκεται, διότι οὕτως ἠθέλησεν ὁ θεῖος ἰδρυτὴς της. Ὑπὸ τῶν διωγμῶν ὅμως δὲν καταβάλλεται, ἀλλὰ, τούναντίον, προάγεται. Καί, ὡς λέγει ὡραῖα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, « πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλευομένη περιγίγνεται, ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται ». Οὐδέποτε ἐγνώρισεν ἦταν εἰς τὸν δισχιλιετῆ αὐτῆς ἀγῶνα, ἀλλὰ πάντοτε νίκας. Εἶναι ὁ αἰεὶ νικῶν. Πρόσφατον παράδειγμα ἡ ἐν Ρωσία Ἐκκλησία. Εἶναι γνωστὰ τὰ σατανικά μέσα, ἅτινα ἐπὶ τεσσαράκοντα συνεχῆ ἔτη μετεχειρίσθη ὁ ἄρχων τοῦ σκότους διὰ τῶν ὀργάνων του διὰ νὰ τὴν ἐξοντώσῃ καὶ μὲ ἐπικαλύμματα μεταχειρίζεται. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀνθησις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἀφοσίωσις τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των! Ἐφημερίς τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας θρηνεῖ διότι « σημαντικὸς ἀριθμὸς » νέων ἡλικίας 15-17 ἐτῶν διεγέρθη τῶν τάξεων αὐτῆς, ἐπειδὴ « ἐθροσεύοντο ». Ὁ πρύτανης τῆς θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας πατὴρ Κωνσταντῖνος Ρουζίτσκυ ἐδήλωσεν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Φεστιβάλ τῆς Μόσχας, πρὸς τοὺς δημοσιογράφους ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ρωσίαν εἶναι μεγάλος, ὅτι διατηροῦνται ἐν λειτουργίᾳ διὰ κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως 20.000 Ἐκκλησίαι, ὑπάρχουν 35.000 ἱερεῖς καὶ πέντε χιλιάδες μοναχοί.

Περαιῶν τὸ σημείωμα τοῦτο προτείνω εἰς τὴν Σστὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα παρὰ τῆ Κυβερνήσει καὶ προβῆ εἰς τὴν σύνταξιν σχετικῆς τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 225 τοῦ Ποιν. Κώδικος, ὥστε καλούμενοι εἰς τὸ ἔξης μοναχοὶ ὡς μάρτυρες, νὰ μὴν ὑποχρεοῦνται νὰ ἔρχονται εἰς ἀντίφασιν πρὸς τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Πολιτεία πρὸς Θεῖους καὶ ἱεροὺς καὶ ἀπαραβιάστους ἐπὶ αἰῶνας ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους Θεὸς ἐμπνεύσει καθιέρωσαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρες. Καὶ ὅπως οὗτοι ἐτηρήθησαν μέχρι σήμερον ἀπαρεγκλίτως ἐν τῷ Κλίματι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ διέσωσαν τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, οὕτω καὶ τώρα καλούμεθα νὰ διασώσωμεν ἀλόβητον τὴν ἱερὰν παράδοσιν, ἣν ὀφείλομεν νὰ διαφυλάττωμεν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας.

Τῆ 21/10/1957

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΛΤΑΣ
Δικηγόρος παρ' Ἐφέταις Θεσ/νίκης

Ἡ μαρτυρική Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας θεωρεῖ ἀναγκαῖον - καὶ εἶναι πράγματι - ἐν τῷ μέσῳ τῶν διωγμῶν τῆς νὰ ἔχη τοὺς μοναχοὺς τῆς. Ἡ ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα διαβιούσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐπιτραπήτω ἢ φράσις, δεῖκνύει ἀσύγγνωστον ἀδιαφορίαν διὰ τὴν διατήρησιν παναρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ. Εὐχόμεθα εἰλικρινῶς νὰ μὴ θρηνήσῃ ἀνωφελῶς ἐπὶ ἠθικῶν ἐρειπίων διὰ τὸ μέγα τοῦτο παράπτωμά τῆς.

Ἡ δουλεία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ὁ αἰὼν μας ἐθεωρήθη αἰὼν τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου· βασικὸν δὲ δικαίωμα αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία. Αἱ λέξεις ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφοσύνη ἐπανελήφθησαν κατὰ κόρον καὶ διεθνεῖς ὀργανισμοὶ ἐδημιουργήθησαν πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἐλευθερίας Ἐθνῶν καὶ ἀτόμων. Ἡ πραγματικότης ὅμως μαρτυρεῖ τὸ ἀντίθετον. Ὡς ἀνέφερον εἰς ἔκθεσίν του ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐταιρείας ἐναντίον τῆς δουλείας» κ. Γκρέζνιτς κατὰ τὸ 1956 ἐπωλήθησαν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν 20.000 ἄτομα ὡς δούλοι. Εἰς δὲ τὴν Λιβύην πωλοῦνται ὡς δούλοι οἱ ἐπικίνδυνοι πολῖται. Οὕτως οἱ ἠγέται ἐπαναστατικῆς κινήσεως ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως ἐπωλήθησαν εἰς καραβάνιον δούλων κατευθυνόμενον εἰς Ἰεμένην.

Ἄς μὴ εἴπῃ τις ὅτι ταῦτα διενεργοῦνται εἰς μὴ χριστιανικά Κράτη, διότι ἔχομεν δουλείαν χειροτέρας μορφῆς εἰς λεγόμενα χριστιανικά. Εἶναι ἡ συγγή καὶ ἀπαισία δουλεία, τὴν ποῖαν ἐπιβάλλουν τὰ Κράτη εἰς τὰς ἀποικίας, ὅπως οἱ Ἀγγλοὶ εἰς τὴν Κύπρον κ.λ.π. Εἶναι -ἄλλη μορφή αὐτῆ- ἡ δουλεία ἡ ἀφόρητος τοῦ Κομμουνισμοῦ μὲ τὰς ἐκτελέσεις καὶ στρατόπεδα συγκεντρώσεων. Ἐσχάτως εἴκοσιν ἑκατομμύρια ἀντιφρονούντων ἐφρονεύθησαν εἰς τὴν Κίνα καὶ ἕτερα εἴκοσι πέντε ἐφυλακίσθησαν. Εἶναι τέλος δουλεία τῆς ἁμαρτίας πὺν ὑπάρχει εἰς τοὺς ἀμετανόητους χριστιανούς, διότι «πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δούλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας» (Ἰωάν. η'. 34). Ποῦ λοιπὸν εἶναι ἡ ἐλευθερία; «Οὐ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β' Κορ. γ'. 17). Καὶ αὐτὸ εἶναι σφάλμα τοῦ συγχρόνου... ἐξύπνου ἀνθρώπου, τὸ ὅτι ἠθέλησε νὰ εὗρῃ τὴν ἐλευθερίαν μακρὰν τῆς πηγῆς αὐτῆς, ἤτοι τοῦ Κυρίου καὶ ὑπέπεσεν εἰς τὴν χειροτέραν, ὄλων τῶν αἰῶνων, δουλείαν εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα!!

Ἡ φωνὴ τῆς πληγῆς.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐθαμβώθη ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας εἰς τὸ τεχνικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν πεδῖον, ἀπὸ τὰς ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, τὰ ἀεριωθούμενα κ.τ.τ. Τὸ «ἐπῆρε ἐπάνω του» ὡς κοινῶς λέγομεν. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν ἰκανότητα, ποῦ τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ ἄρα «Θεοῦ τὸ δῶρον» καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὀφείλεται ἡ τιμὴ δι' ὅλα αὐτὰ καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὄργανον, τὸν ἄνθρωπον, τὸν τόσον ἀδύνατον. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς τόσας ἐφευρέσεις καὶ προσόδους ὑπάρχουν καὶ σημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν

καὶ ὠθοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ἄν θελήσῃ, εἰς τὴν ταπεινώσιν. Καὶ ἔν τῶν τοιούτων σημείων εἶναι ἡ πληγὴ τοῦ καρκίνου. Εἶναι ἡ σύγχρονος ἀνθρωπινὴ μάλιστα, ἀληθῆς πληγὴ τοῦ Φαραώ. Ἡ ἱατρικὴ βεβαίῃ ὅτι εἰς ἐπὶ τεσσάρων ἀνθρώπων εἶναι ἐπιδεικτικὸς νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης. Κατὰ τὰς στατιστικὰς, 250.000 ἄτομα ἀποθνήσκουν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐτησίως ἀπὸ καρκίνου, ἤτοι 680 τὴν ἡμέραν, 28 τὴν ὥραν, 1 κάθε δυὸ λεπτὰ (εἰς τὴν Γαλλίαν 1 κάθε λεπτόν) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποθνήσκουν ἐτησίως 6.000 ἤτοι 17 ἄτομα τὴν ἡμέραν. Μέσα εἰς τὰς πενικιλίνας καὶ τόσα ἀντιβιοτικά καὶ τὰ ποικιλώνυμα φάρμακα, τόσοι θάνατοι! Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν θεήλατον ταύτην πληγὴν. Αὕτη εἶναι, τρόπον τινά, φωνὴ τις, ἡ ὁποία τοῦ λέγει: «Εἶσαι ἀδύνατος, ταπεινώσου, μὴ ὑπερηφανένεσαι». Θὰ τὸ ἀκούσῃ ὅμως ὁ ἄνθρωπος; «ὁ ἔχων ὄρα ἀκούει» (Ματθ. ια'. 15) θὰ τὸ ἀκούσῃ.

Εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος.

Ὁρθοτάτη ἡ ἀπόφασις τοῦ διαπρεποῦς Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Βοστώνης νὰ μετεκπαιδεύονται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ μετεκπαίδευσις ὅμως αὕτη, ὡς εἶναι εὐνόητον, δὲν θὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτησιν, ἀλλὰ εἰς τὴν πρακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς τὴν Ἱερὰν Τελετουργικὴν, διότι ἄλλο θεωρία καὶ ἄλλο πρᾶξις.

Διὰ νὰ ἀσκηθῶσιν ὅμως εἰς τὴν ἀκριβῆ, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. ἐπιτέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἧτις δὲν μεταδίδεται διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ διὰ τῆς πράξεως, δεόν νὰ μετεκπαιδευθῶσιν οὐχὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπου... ἀλλ' ἐκεῖ ἔνθα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τηρεῖται τὸ Τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἡ λειτουργικὴ παράδοσις αὐτῆς, καὶ τοιοῦτος τύπος εἶναι αἱ Ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐὰν οἱ Ἱεροσπουδασταὶ οὗτοι παραμείνωσιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα, κατανεμόμενοι εἰς τὰς διαφόρους Ἱερὰς Μονάς, θὰ καταρτισθῶσι τελείως εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ποικιλοτρόπως θὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὸ βυζαντινὴν παράδοσιν καὶ ἀγιότητα ἀποπνεόν περιβάλλον τῶν Ἱερῶν τοῦ Κυρίου Σκηνωμάτων.

Ἄλλως τε αὐτὸ μᾶς διδάσκει καὶ ἡ πείρα. Οἱ παλαιοὶ ἀρχιερεῖς τοὺς ὑποψηφίους ἱερεῖς ἀπέστελλον εἰς τὰς Μονάς ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα καὶ οὕτως, ἄνευ φοιτήσεως εἰς Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια, ἐγένοντο τέλειοι τελετουργοὶ τῶν θεῶν Ἀκολουθιῶν. Σήμερον, πού δὲν τηρεῖται τοῦτο, παρατηρεῖται τὸ θλιβερὸν φαινόμενον οὐχὶ ἱερεῖς, ἀλλὰ πολλὰκις καὶ ἀρχιερεῖς νὰ ὦσιν ἀτελῶς κατηρτισμένοι εἰς τὴν τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος λοιπὸν ἡ μετεκπαίδευσις. Ἄς μελετηθῇ ἡ σκέψις ἡμῶν αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ τοιοῦτοι ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ εὐεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς.

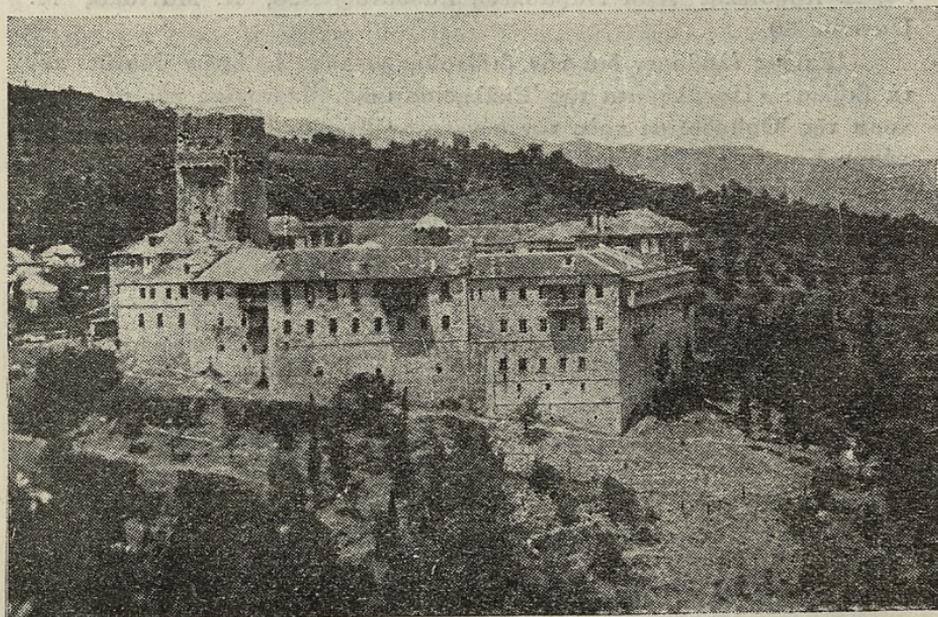
ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Χαρίλ. Παπαναργύρου συν)ρχης ἑ. ἄ. ἐξ Ἀταλάντης δρ. 50, Κα Ζωή Γ. Ἀντωνάτου ἐξ Ἀθηνῶν 100, Χρ. Ψυχογιὸς δ)τῆς Ξενοδ. Μπάγκειον Ἀθηνῶν 100, Γεράσ. Τουλιᾶτος δ)τῆς ΟΤΕ ἐξ Ἀθηνῶν 50, Δημ. Σαμαρτζῆς φοιτ. Θεολογίας ἐξ Ἀταλάντης 50, Γ. Πορφύριος Δοχειαρίτης, Γ. Εὐγένιος Ξηροποταμηνός, ἀνώνυμος Ξηροποταμηνός, Γ. Δημήτριος Τρυγωνᾶς κελ. Χελανδαρινός ἀνά 50, Γ. Λυριτζῆς συν)ρχης ἑ. ἄ. Κοζάνη 50, Ἀθ. Ζησόπουλος ἐργοστασιάρχης ἐκρηκτικῶν Θεσ)νίκη 100, Μιλ. Βράτιμος ξυλέμπορος Τρίπολις 100, Ἰωάν. Γεωργούδης ἔμπορος Σκύρος 150, Λάζ. Καναβούρος ἐκτελωνιστῆς Θεσ)νίκη, Γρηγ. Σακαλῆς συν)ρχης ἑ. ἄ. Ἀθῆναι, Ἰωάν. Βελέζης Ἱερ)σσός, Σπ. Ἀβδιμιώτης Ἀμμουλιανή, Στυλ. Παπαστυλιανοῦ χημικὸς Κομοτινῆ ἀνά 50, ἀρχιμ. Ἀρχάδιος Μανωλίδης Ἀμμουλιανῆ 20, ἱερ. Γεωρ. Κουμάτος Ἀγκῶν Κεφαλληνίας 50, Ἥλ. Ὑψηλάντης Μ. Παναγία 50, Σ. Χρηστέλης Ἀγία Παρασκευὴ Κασσάνδρας 20, Κ. Μάνταλος Μ. Παναγία 30.

Ἐπίσης ἐλάβομεν διὰ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ τὰ βιβλία: «Προβλήματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας καὶ τὸ «Μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν σύγχρονον Κόσμον» τοῦ ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσῶνη, «Μαρία ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν» Ἰωάν. Καλογήρου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, «Χρυσакτιδες στὸν πόνο σου» «Στὸ Σταυροδρόμι τῆς Ζωῆς» τοῦ ἀρχ. Ἰακ. Διαρομᾶτη.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν μετὰξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κ. κ. Χρ. Θεοδωράκης, προϊστάμενος Τελωνείου Ἀγ. Ὄρους, Ἀγγελος Ἀντιωνάτος γραμματεὺς τοῦ ἰδίου Τελωνείου, Νικόλ. Βρέττας ἐξ Ἀθηνῶν, Χρ. Κελέσης ἐκ Θεσσαλονίκης, Ἰωάν. Γεωργούδης ἔμπορος ἐκ Σκύρου, Μιλ. Βράτιμος ξυλέμπορος ἐκ Τριπόλεως, Π. Κριμπᾶς ἱερομ. ἐκ Πατρῶν, Γ. Πουλᾶκος, Σπ. Κιουρκαντώνης, Κ. Ἀδάμος, Ἡρ. Μαγκίνης, Δ. Διαμαντόπουλος, Γ. Λεούσης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰωάν. Στέφανσον ἄγγλος ἱερεὺς, Ε. Nissen καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ν. Ἰνδιάνας, Εἰ. Ροσπ καθηγητῆς Ἀμερικανὸς καὶ 58 φοιτηταὶ διαφόρων πανεπιστημίων, ἐκ τῶν ὁποίων 42 Γερμανοί, 4 Ἀμερικανοί, 3 Ἑλβετοί, 3 Γάλλοι, 2 Δανοί, 1 Ἰσπανός, 1 Ἀγγλος καὶ 2 ἡμεδαποὶ οἱ Ἱ. Καλτέκης καὶ Κρ. Λιρατζόπουλος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

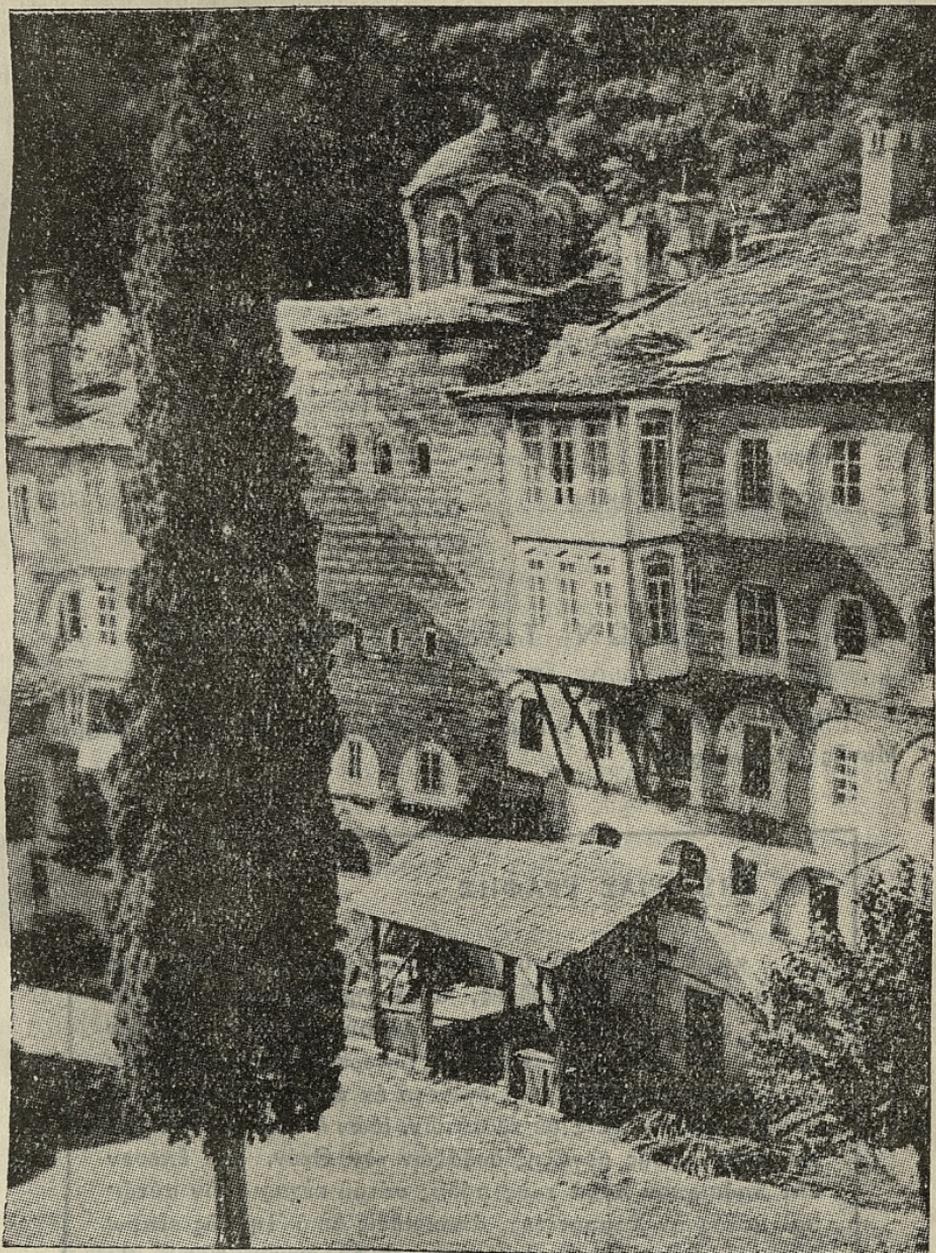

ΑΝΩ : 'Ο νικητής. 'Αρχαία τοιχογραφία ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς
'Ι. Μονῆς 'Αγ. Διονυσίου.

ΚΑΤΩ : 'Η 'Ιερὰ Μονὴ Καρακάλλου.

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ”

Ο ΕΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΙΒΩΤΟΣ

· Τύπος "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", Βενιζέλου 60 - Θεσ/νίκη ·

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας	σελ.	33
Διδακτικὴ ἐπίσκεψις	»	39
Χρον. καὶ τοπ. ἱστορία Ἀγ. Ὄρους Ἱ. Μ. Ἀγ. Παύλου	»	41
Ἱερά Μονὴ Φιλοθέου	»	49
Ἀγρυπνία ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω	»	52
Χειροτονία μαθητοῦ Ἀθωνιάδος	»	54
Ὁ καρκίνος τῆς καστανέας	»	56
Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφουν	»	59
Μοναχικὰ Νέα	»	60
Σκέψεις	»	61
Χρονικὰ Ἀγίου Ὄρους	»	63

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου

Ἐσωτερικὸν μικρὸν τμήμα τῶν οἰκοδομημάτων τῆς Ἱ. Σερβικῆς Μονῆς Χελανδαρίου.

Ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς

«Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἰς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες. Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου. ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

(Λουκ. ιζ. 12-19)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΑΘΩ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐναμφιβόλως διερχόμεθα μίαν ἀπὸ τὰς κρισιμωτέρας, ἴσως, περιόδους τῆς θρησκευτικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ζωῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν Πατρίδος.

Σπανίως ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθη ν' ἀντιμετώπιση τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα προβλήματα, οἷα ἀνέκυψαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ γεννηθήσονται ἐν τῇ προοπτικῇ τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ἀποκαλυπτικὰς, ἅς διερχόμεθα, φάσεις τῆς παγκοσμίου καὶ εἰδικῶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Εἰς ἀνάγκας, οὐ τὰς τυχούσας, περιεπλάκημεν ὡς Ἔθνος καὶ Ἐκκλησία. Ἐσωθεν ταραχαί, ἔριδες, αἰρέσεις, μάχαι. Ἐξωθεν κίνδυνοι, ἀπειλαί, ταπεινώσεις. Πανταχόθεν ἀκαταστασίαι καὶ «συνοχὴ ἔθνῶν ἐν ἀπορίᾳ», ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἐπερχομένων δεινῶν.

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας τιτρώσεται τὴν φιλοτιμίαν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐθνικῶν ταπεινώσεων καὶ τῶν προσγινομένων ὕβρεων κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια πάσχει, τὸ μὲν διὰ τὴν λύπην τοῦ λαοῦ, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐπιπολάσαν ἁμαρτίαν, ἔξ ἧς καὶ αἱ συμφοραί.

Ἡμεῖς ἐντεῦθεν τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔξω ὄντες τοῦ κόσμου, ταπεινοὶ Μοναχοί, ἀλλὰ καλοὶ δέχται τῆς ἀγωνίας τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους συμπάσχομεν καὶ «ἐν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» ἀναφέρομεν τὰς ἱκετηρίας ἡμῶν πρὸς τὸν «δυνάμενον σώζειν» ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον.

Δὲν διαφεύγει εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὑφίστανται προβλήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἅτινα, ὡς ἐξαρτώμενα ἀπὸ πολλῶν παραγόντων, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιλυθοῦν μὲ οἰανδήποτε δραστηριότητα. Γνωρίζομεν, ὅτι ὑπάρχουν ἄλλα τοιαῦτα, ἀγόμενα εἰς τὴν καλυτέραν δυνατὴν λύσιν των. Καὶ ἄλλα ὡσαύτως, τὰ ὅποια θὰ ἐπιλυθῶν μόνον ὁ παντοδύναμος Θεός.

* *

*

Κατ' οὐσίαν ὁμως δὲν ὑπάρχουν προβλήματα, ἀλλὰ μορφαί

κακοῦ, τὰς ὁποίας πολεμεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ μορφαὶ ἀγαθοῦ, τὰς ὁποίας ἐπιδιώκει νὰ κατακτήσῃ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀντικειμενικότητος, τὴν ὁποίαν προσδιορίζει ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, ἐν οἷς λαμβάνει χώραν ἡ στρατεία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅ,τι ἀποτελεῖ τιμὴν καὶ καύχησιν ἐν Κυρίῳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἀγὼν, ὃν διεξάγει μὲ πλήρη γνώσιν καὶ σπανίαν διαύγειαν, ὅτι δὲν κάμνει τίποτε πλέον, ἀπὸ ὅ,τι ἐπιβάλλει αὐτῇ ἡ φύσις τῆς, ὡς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ἡ ἐμφάνισις τῶν ποικίλων μορφῶν τοῦ κακοῦ καὶ ὁ κατ' αὐτοῦ ἀγὼν, δὲν ἀποτελοῦν προβλήματα, ἀλλὰ γεγονότα ἐκφραστικά, τόσον τῆς κατ' ἄφατον θεϊαν Οἰκονομίαν παρουσίας τοῦ κακοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ἐπιγείου σκοποῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι πασῶν τῶν μορφῶν τοῦ κακοῦ αἴτιος μὲν εἶναι ὁ διάβολος, φορεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ μὲν διάβολος ὑποβάλλει ἀφανῶς τὸ κακόν, ἔχων συνεργὸν τὴν ὑπολειφθεῖσαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἁμαρτητικὴν κλίσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι καθίστανται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ.

Καὶ τί μὲν εἶναι καλὸν εἶναι γνωστόν, ὡς ἐπίσης τί εἶναι κακόν. Εὐτυχῶς ὅτι ἐν τῷ χριστιανισμῷ δὲν διαφερόμεθα περὶ τῆς οὐσίας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς καὶ περὶ τῶν τρόπων δι' ὧν ἐμφανίζονται.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν δύο εἶδη κακοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπεργάζεται ὁ Σατανᾶς διὰ τῶν ὀργάνων του, καὶ ἐκεῖνο, οὐτινος φορεῖς καθίστανται τὰ «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας», οἱ πιστοί, τοῦτ' ἔστιν ὁ λαὸς καὶ ὁ ἱερός κληρὸς.

Ἐὰν ὁ κληρὸς εἶναι περισσότερο συνδεδεμένος μὲ τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποτελῶν τὴν ἐπίσημον, οὕτως εἰπεῖν, ἐκφρασίαν τῆς, ἀποβαίνει φανερόν τὸ πόσον αἱ συνέπειαι τοῦ ἁμαρτάνοντος δημοσίως κληρικοῦ εἶναι πολὺ μεγαλύτεραι τῶν τοιούτων τοῦ λαϊκοῦ.

Ἄλλο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἄλλο ὁ κληρὸς καὶ ἄλλο ὁ λαός. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται συσχέτισις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν κληρὸν ἢ μὲ τὸν πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν. Ἐν τούτοις, ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ κλήρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν κέκτηται, βαρύνουν ἀπέριθως τοῦτον ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πιστῶν ἐν τῇ ἐνασχέσει τῶν καθηκόντων του.

Δεδομένον δὲ ὅτι, «φιλεῖ τὸ ὑπήκοον ἐξομοιοῦσθαι τοῖς ἄρχουσι» καὶ ὅτι ὁ ἄπλοῦς λαὸς δὲν δύναται νὰ διαστείλῃ τὸν κληρὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καθίσταται προφανές πόσον μέγα κακόν δύναται νὰ προκαλέσῃ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας ὁ κληρικὸς, ὅταν δὲν παρέχῃ ἑαυτὸν πρὸς μίμησιν, ὡς ὑπερτέρου τινὸς ὑποδείγματος χριστιανικῆς τελειότητος, ἀλλ' ἀντιθέτως καθίσταται αἴτιος σκανδάλων.

Ἐπομένως ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει προβλήματα, εἰμὴ ἐκεῖνα μόνον, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν οἱ διάκονοι αὐτῆς, ὅταν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοῦ γνησίου πνεύματός της. Τότε σχηματίζονται ἀδιέξοδοι, κοσμικαὶ ἀγωνίαι, αἰτίαι σκανδάλων, ἢ πίστις ψύγεται, οἱ πιστοὶ μεθίστανται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Ἐπίσκοπος ἐγκαταλείπεται, διαβολῶν ἀκανθαὶ ὑποφύονται καὶ παρέπεται ἔξασθένεις τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ προβλήματα συμπυκνοῦνται εἰς τὸ πρόσωπον τῶν διακόνων αὐτῆς. Πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ στραφῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς αὐτούς, οἵτινες θὰ ἀποβοῦν φορεῖς δόξης ἢ καταισχύνης, χαρᾶς ἢ λύπης, σωτηρίας ἢ ἀπωλείας, διότι ὁ κόσμος προσβλέπει εἰς αὐτούς, ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστόν.

Τὸ ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀγίας ἀναστροφῆς τῶν ἐν Κυρίῳ διακόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὧν τὸ ἔργον ἐμεγάλυναν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μὴ καταλείψαντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅταν παρέστη ἀνάγκη νὰ διακονήσουν τραπέζας, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀναθέσαντες τὴν κατωτέραν ταύτην διακονίαν εἰς ὑποδεεστέρους ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ προσεκαρτέρουν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου.

Τότε μόνον ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία θὰ δυνηθῇ νὰ δικαιώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, ὅταν ἔξαρθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς Ἀποστολικῆς αὐτῆς φύσεως. Ὅταν ἐν αὐτῇ ἀναζήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας. Ὅταν λαλῇ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ «ἀκούονται φωναί, ἀστραπαὶ καὶ βρονταί». Ὅταν ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῆς ἐπαναλαμβάνῃ, «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος» Ὅταν λέγῃ μὲ θεῖαν ἐπιθυμίαν, «ἐγὼ τῷ νυμφίῳ μου καὶ ὁ νυμφίος μου ἐμοί». Ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων καὶ Πατέρων ἡμῶν δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸν Πέτρον, τὸν Παῦλον, τὸν «υἱὸν τῆς Παρακλήσεως» τοὺς «υἱοὺς τῆς βροντῆς», τοὺς θεῖους Πατέρας τοῦ ἀγίου Βυζαντίου μας, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐν ὅλῃ τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ.

Τότε δὲν θὰ ἐσκανδαλίζοντο εἰς τὴν πίστιν οἱ ἀσθενεῖς ἀδελφοί, δὲν θὰ ἐδυσχέλαινον ἐπὶ τῇ πτωχείᾳ, δὲν θὰ ἐβλασφήμουσαν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ, δὲν θὰ ἠγάπων τὰ ἡδέα τοῦ βίου, δὲν θὰ ἔχων τὰς ψυχὰς των, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε».

Δὲν θὰ εἴχομεν σατανικὰ σχίσματα, δὲν θὰ ἦνθουν αἱ παρασυναγωγικαὶ συναθροίσεις, αἱ διασπῶσαι τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ «ἐμερίζετο ὁ Χριστός». Δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἡ πτωχεία δυστύχημα, ἀλλ' εὐλογία Δὲν θὰ ὠρχεῖτο ἡ κενόδοξος σπουδὴ διὰ κατάληψιν ἀξιωματίων, ἀλλὰ θὰ ἐνεπολιτεύετο ἡ τὰ ταπεινὰ φρονουῖσα ἀφανὴς ζωὴ.

Οἱ χριστιανοί, ὡς ἀπὸ ζώσας εἰκόνας, θὰ ἐδιδάσκοντο τὴν

πωχείαν, τὴν ταπεινώσιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἄφατον καὶ ἀπερίγραπτον κένωσίν του. Πάντα θὰ ἐγίνοντο διὰ τῆς Ἐκκλησίας, πάντα θὰ ἐροϋθμίζοντο χριστιανικῶς, οἱ γῆινοι θὰ ἐγίνοντο οὐράνιοι.

Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ διακόνους κομῶντας πλούτῳ καὶ ἐγκοσμία δόξῃ, καμμία προσπάθεια δὲν δύναται νὰ ἀποβῆ λυσιτελῆς παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, κανὲν κήρυγμα δὲν ἰκανοῦται νὰ καρποφορήσῃ περὶ Χριστοῦ καὶ ἀγάπης καὶ πτωχείας καὶ ταπεινώσεως καὶ αἰωνιότητος καὶ θυσίας ἐν Κυρίῳ. Περὶ ποίου πράγματος μᾶς ὁμιλεῖτε; θὰ ἐρωτήσῃ ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός. Ἡμεῖς δὲν μιστεῦμεν τοῖς κενοῖς λόγοις, τοῦ παραδείγματος πείθοντος πλεῖον τούτων.

*
* *

Ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία δέον ὅπως ἀσχοληθῆ ἐμπόμως μὲ τὸ θέμα τῆς κατὰ Χριστὸν συγκροτήσεως τῶν στελεχῶν της, τῶν ἐργατῶν της, τῶν ἐκπροσώπων της, ἐκείνων, ποὺ κατὰ διαδοχὴν φέρουν τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐμφύσημα, ὅπερ ἔδωκεν ὡς ἐξουσίαν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις ὁ ἀναστὰς Κύριος.

Εἶναι καιρὸς ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἐπηρσεασμοὺς τῶν κοσμικῶν διδασκάλων της, διότι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο γίνονται τὰ ἄνω κάτω. Ἡ Ἐκκλησία κατευθυνομένη ὑπὸ ἐπιδράσεων λαϊκῶν στοιχείων ἐκκοσμικεῦται, δὲν προάγεται ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν, πλανᾶται ἐκ τῆς εὐθείας πρὸς τὰ ἄνω πορείας της, κατέρχεται εἰς ἐπίπεδα ἐγκοσμίου διανοητικότητος. Ἡ ὁ ἱερὸς κλῆρος ἔχει ἰδιαίτουσαν ἀπὸ Θεοῦ χάριν πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἀγιασμόν καὶ διαποίμανσιν, ἢ ὄχι. Ἡ τὸ πιστεύομεν ἢ δὲν τὸ πιστεύομεν.

Ἐχομεν ἀνάγκην περισσοτέρας ἀγιότητος καὶ ὀλιγωτέρας ἐπιστήμης. Δέον νὰ τιμήσωμεν τὴν καθαρὰν καρδίαν, τὸν νοῦν τὸν ἄνωθεν ἐλλαμπόμενον καὶ τὴν μετρίαν παιδείαν ὑπὲρ τὴν πολυμαθειαν καὶ ἐμβροίθειαν τοῦ ἀπεσκληρυμμένου ἐν ταῖς ματαιαῖς ἐρεῦναις ἐπιστήμονος. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καρδία. Τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ γνώσεως εἶναι ὑπόθεσις τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἐκπέμπει μείζονα σοφίαν ἀπὸ ὅλας τὰς σοφίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου ἐπισκιάζει ὅλα τὰ φῶτα τῶν περὶ Θεοῦ ἀσχολουμένων ἐπιστημόνων. Ἡ σκέψις μόνη εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τὸν ὑπὲρ τὴν σκέψιν κείμενον χριστιανισμόν. Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀποκαλυφθῆ ἡ ἔκτασις τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἐξειργάσθη ἡ παροῦσα ἀφελῆς γενεὰ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεχθείσης τὴν ἐπιστημοσύνην εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐξορισθοῦν ἡ ἀπλότης τῆς πίστεως, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐν Κυρίῳ πένθος, οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ τῆς Ὁρθοδόξου ζωῆς καὶ θεωρίας.

Δὲν νομίζομεν ὅτι διαφεύγει τινά, ὅτι διερχόμεθα αὐτόχρομα τραγικὰς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἀπομένει ὡς μοναδικὴ ἐλπίς σωτηρίας. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν συνειδησιν, ὅτι ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας δύναται διὰ τῶν προσευχῶν της νὰ ἀνοίξῃ τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ καταγάγῃ τὸν ὑετὸν τοῦ θείου ἐλέους. Ὡ, ἐὰν ἐγνωρίζομεν τὰς ἀσταθμήτους δυνατότητας, ἅς κατέχομεν ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Χριστοῦ! Ἡ ἄγνοια αὐτὴ μᾶς κατέστησεν ἀδυνάτους καὶ περιδεεῖς, ὡς ἐκείνους τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἑπτακεφάλου θηρίου.

Καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον ὑπάρχει σήμερον, καὶ ἡ Ἐκκλησία — θὰ τὸ εἴπωμεν — τὸ προσβλέπει ἔντρομος, διότι ἄγνοεῖ τὴν δύναμίν της. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι αἱ ἔνοχοι συγκαταβάσεις πρὸς τοὺς αἵρετικούς διὰ νὰ λάβωμεν τροφίμα. Παίρνομεν τροφίμα ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας, τοὺς ἀρνούμενους τὸν Τριαδικὸν Θεόν, τοὺς ἀρνούμενους τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ δίδομεν οἰονεὶ τὴν πίστιν. Τὴν πίστιν; Ναί Διότι ἐπειδὴ μᾶς διατρέφουν, ἀποσιωπῶμεν τὰς ἀντιθέους αἱρέσεις των. Δὲν τοὺς ἐλέγχομεν, δὲν τοὺς ἀποκόπτομεν ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν κοινωνίας, κατὰ σχετικὸν χωρίον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Δὲν καθιστῶμεν τὸν κίνδυνον τῶν αἱρέσεων αἰσθητόν.

Τί νὰ ἐνθυμηθῶμεν διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τοῦ μίσους, ὅπερ τρέφουν πρὸς ἡμᾶς αἱ Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι; Τὴν διείσδυσιν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ τὴν παθητικὴν καὶ χαρέακαον στάσιν των κατὰ τὴν περίοδον τῶν πληγμάτων, τὰ ὁποία ὑφίστατο τὸ Πατριαρχεῖον μας, ἢ τὴν κακεντρεχῆ ἐκτόξευσιν τοῦ ἀηδοῦς σιέλου κατὰ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου ἀπὸ Κανταβρυγίας κ. Φίσερε;

*
**

Ἡ ἐκκλησία μας εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ εἰς περιωπὴν μαρτυρίου, νὰ οἰκειωθῇ τὸ πνεῦμα τῶν Μαρτύρων, χάριν αὐτῆς τῆς Ὁρθοδόξου ἀξιοπρεπείας της Ἰκανῶς ἐθλίβημεν διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μας πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μας, διὰ τὰς κολακείας μας πρὸς τοὺς αἵρετικούς, ὑλικοῦ κέρδους χάριν.

Δὲν φοβούμεθα τὰς θλίψεις ἐν Κυρίῳ. Τὰς θέλομεν, τὰς ἐπιζητοῦμεν, ἐγκαυχώμεθα δι' αὐτάς. Λυπούμεθα ὅμως σφόδρα, ὅταν αἱ θλίψεις δὲν προέρχωνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δὲν στέλλωνται ὡς «ἀναπλήρωσις τῶν ὑστερημάτων τοῦ Χριστοῦ», ἀλλὰ παραχωροῦνται πρὸς παιδαγωγίαν, πρὸς μετάνοιαν, πρὸς ἐπιστροφὴν ἐκ τῶν κακιῶν ἡμῶν.

Χαίρομεν διότι ἐκλήθημεν νὰ πάσχωμεν δι' ἀγάπην Χριστοῦ. Τοῦτο ἡ ἡμετέρα χαρὰ, τοῦτο τιμὴ, τοῦτο «κατεργάζεται βάρος δόξης», ὅτι «ἡμῖν ἐχαρίσθη ὄχι μόνον τὸ εἰς Χριστὸν πι-

στεύειν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν». Τοιοῦτος ὁ θεῖος ἡμῶν κληρὸς. Ἄλλὰ νὰ πάσχωμεν διὰ Χριστόν, ὄχι διὰ τὰς θυσίας ἡμῶν ἐν τῇ πίστει, ὄχι διὰ τὸν κακὸν ἡμῶν βίον, διὰ τὰς παραβάσεις καὶ παρανομίας ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας. «Ποῖον γὰρ κλέος — λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος — εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; Ἄλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῶ».

Ὁφείλομεν νὰ βιώσωμεν, ὡς Ἐκκλησία, τὴν ἀγωνίαν Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὅστις λέγει «ἔτοιμός εἰμι θυσιασθῆναι καὶ διὰ δευτέραν φοράν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπησα». Αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν ἀναμένει νὰ ἴδῃ βιουμένην ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ μίμησιν ἀπὸ τοὺς ἱερωτάτους Ἐπισκόπους καὶ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκρατευόμενους ὡς ὁ Μέγας Βασίλειος, κλαίοντας ὡς ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, νουθετοῦντας ὡς ὁ Χρυσόστομος, πτωχεύοντας ὡς ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Μὲ τρίχινον ῥάσον, μὲ ὄψιν κατεσκληκυῖαν, μὲ ὀφθαλμοὺς λευκοὺς ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας, Ἀποστολικούς, πῦρ πνέοντας, τοῖς ταπεινοῖς συνεπαγομένους, ἀγάλματα πάσης ἀρετῆς.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ ἑαυτήν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἐπισκόπων δέον νὰ γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς πνευματικῆς δόξης τῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ λάβῃ πείραν τῆς ἀπείρου δυνάμεώς τῆς, νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν φοικαλέως τεραστίαν εὐθύνην τῆς ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Νὰ βιώσῃ τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι φορεὺς τῆς ὑπερφουῶς Ἀποστολικῆς ἐξουσίας καὶ τὸ ὅτι εἶναι «οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ».

Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποβάλλῃ τὸ πνεῦμα τῆς δουλείας καὶ δειλίας, τὸ αἰσθημα τῆς ἀδυναμίας καὶ θὰ οἰκειωθῇ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ, ὥστε εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων νὰ ἐνσαρκουῖται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη δύναμις, ἣν προὑποθέτει τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ νὰ ἐκφαίνεται ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὅστις «θύει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων», διώκων τοὺς λύκους καὶ ἄρπαγας ἐκ τῆς θείας του αὐλῆς.

Θάρορος, ἀδελφοί. Ἡμεῖς «οὐκ ἔχομεν ᾧδε μένουσαν πόλιν». Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει. Ἀνάγκη νὰ νικήσωμεν τὸν κόσμον.

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

Ἄγιον Ὅρος 14/27.VII.1958

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεσκέψατο τὸ ἀγιώνυμον ἡμῶν Ὅρος ὁ ὑπατος τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων, Καθηγητῆς τοῦ Ἀθίηνησι Πανεπιστημίου καὶ ἐκ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ἰδιοτύπου Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ζωὴ» κ. Παναγιώτης Τρεμπέλας, ἡγούμενος διακοσίων μελῶν προσκειμένων τῇ «Ζωῇ». Ἡ χαρὰ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἦτο ἰδιάζουσα, διότι εἴχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν «τὸν σοφὸν ὑποφήτην τῶν τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτων» ἵνα κατὰ Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην εἴπωμεν, ὅστις διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συγγραφικοῦ ἔργου, τοῦ βιβλιοθήκη-κην ὀλόκληρον ἀποτελοῦντος, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐννέα ὀγκωδῶν καὶ κλασσιῶν πλέον καταστάντων ὑπομνημάτων εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην «διήνοιξεν ἡμῖν τὸν νοῦν τοῦ συνίεναι τὰς Γραφάς».

Ὁ κ. Π. Τρεμπέλας καὶ ἡ εὐσεβῆς συνοδία αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ὡς προσκυνητῆς καὶ οὐχὶ ὡς «τουρίστας». Ἡ ὅλη αὐτοῦ ἐμφάνισις καὶ στάσις ἦτο ἱεροπρεπῆς καὶ ἀποκαλυπτικὴ τῶν ὧν ἐνεφορεῖτο εὐσεβῶν αἰσθημάτων. Ὁμίλησεν εἰς τὸν ἱστορικὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου μὲ τὴν διακρίνουσαν ἔκπαλαι αὐτὸν εὐγλωτίαν καὶ πειστικότητα, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Ἱερατικὴν Σχολὴν πρὸς τοὺς μαθητὰς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους, ὅπερ, ὡς εἶπεν, ἦτο καὶ τούτου νεανικὸς πόθος. Ἐπεσκέψατο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μοῆν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀργυρίου πρὸς εὐλαβῆ προσκύνησιν τοῦ τάφου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀδελφοῦ ἡμῶν καὶ τούτου φίλου ἐπιστηθίου. Παρηκολούθησε - οὐχὶ σύνηθες φαινόμενον εἰς ἐπισκέπτας - τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, συμπροσηχήθη μεθ' ἡμῶν καὶ μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἀνέγνωσε τὸν τε ἐξάψαλμον καὶ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, ὅπερ τόσον ὥραϊα ἔχει ἐρμηνεύσει. Ἡ κατανύξις του ἦτο ζωντανὸν κήρυγμα, ὅπερ μᾶς συνεκίνησε μεγάλως, ὡς τοὺς χριστιανούς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πολλοῦ Ὁριγένους καὶ τὴν συγκίνησιν, ἣν οὗτος ἠσθάνθη, ὅτε ἀνέγνωσε χωρίον τῆς Γραφῆς ἵνα λάβῃ αὐτὸ ὡς θέμα ὁμιλίας. Ἦν δὲν ἐπραγματοποίησεν ἐκ συγκινήσεως.

Μεγάλως πνευματικῶς ἐτονώθημεν ἐκ τῆς ἀναστροφῆς καὶ

συζητήσεως μετὰ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, εἰς ὃν ὁ Κύριος ἐνεχείρισε πέντε τάλαντα, ἅτινα οὗτος ηὔξησεν εἰς δέκα, διότι εἰς αὐτὸν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ λόγοι Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἁγίου ἀνδρός «οὐ γὰρ διδάσκειν μόνον, οὐδὲ φθειγγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὀρώμενος ἀπλῶς, ἱκανὸς ἦν ἅπασαν ἀρετῆς διδασκαλίαν εἰς τὴν τῶν ὀρώντων ψυχὴν εἰσαγαγεῖν».

Ἄλλὰ καὶ ὁ κ. Τρεμπέλας καὶ οἱ συνοδοὶ αὐτοῦ, ὡς ἀντελήφθημεν, ἐδιδάχθησαν ἐξ ὧσων εἶδον ἱερῶν κειμηλίων τῆς πατρώας ἡμῶν εὐσεβείας, ἅτινα ἐπὶ χιλιετηρίδα ζηλοτύπως φυλάττομεν, ἐκ τῆς γαλήνης καὶ γραφικότητος τοῦ τόπου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τῶν θεολόγων τῆς πράξεως, ὀλιγογραμμάτων Μοναχῶν («βούλει θεολόγος γενέσθαι ποτὲ καὶ τῆς θεότητος ἄξιος; τὰς ἐντολὰς φύλασσε, διὰ τῶν προσταγμάτων ὄδυσσον· προᾶξις γὰρ ἐπίβασις θεωρίας») (Γρηγ. Θεολόγος) εἰς τὴν ἀκρότομον ταύτην πέτραν, ἔνθα μετεωρίζονται αἱ τῷ Θεῷ ἀφιερωμέναι ψυχαὶ καὶ περιπίπτανται οὐρανόθεν κατερχόμεναι πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν ἕτεροι ἀσκήσει τελειωθεῖσαι καὶ Θεῷ προσομιλοῦσαι.

Εὐκταῖον τοιαῦται ἐπαφαὶ ὁμοφρόνων νὰ ᾧσι συχναὶ πρὸς ὠφέλειαν ἀμφοτέρων καὶ ἄρσιν παρεξηγήσεων, ὅτι δῆθεν ἡ «Ζωὴ» εἶναι ἀντιμοναχική. Διὸ εὐχαριστοῦμεν καὶ ἐντεῦθεν τὸν σοφόν, εὐσεβῆ καὶ φιλομόναχον Καθηγητὴν κ. Τρεμπέλαν καὶ τοὺς συνοδοὺς αὐτοῦ καὶ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς παράσχωσι καὶ πάλιν τὴν χαρὰν τῆς τόσοσ διδασκατικῆς ἐπισκέψεώς των.

«Ἐκεῖνος ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος θὰ σωθῆ ὅστις ἰδὲν ἀποστρέφεται τὰ φάρμακα καὶ αὐτὰ εἶναι αἱ ὀδύνας καὶ αἱ λύπαι αἱ ἐπερχόμεναι διὰ διαφορῶν ἀφορμῶν. Ὁ ἀποστρεφόμενος αὐτὰ δὲν γνωρίζει τί ἐργάζεται εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν, οὐδὲ τί θὰ παραλάβῃ μαζύ του ἀπερχόμενος».

Ἁγίου Μαξίμου

«Ἀδύνατον εἶναι ὅταν περιπατῶμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ μὴν ἀπαντήσωμεν καὶ λυπηρὰ τινα καὶ νὰ μὴ ταλαιπωρηται τὸ σῶμα ἡμῶν δι' ἀσθενειῶν καὶ κόπων».

«Ὁ ἁμαρτάνων ἐκ δευτέρου, μὲ τὴν σκέψιν νὰ μετανοήσῃ, αὐτὸς μετὰ πανουργίας βαδίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν ἔρχεται αἰφνίδιος ὁ θάνατος καὶ δὲν φθάνει οὐδέποτε εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλπίζει νὰ μετανοήσῃ».

Ἁγίου Ἰσαάκ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ (*)

Διάδοχος τοῦ πρώτου αὐτοῦ Παύλου τοῦ Ραγκαβέ εἶναι ὁ νεώτερος Παῦλος ὁ καὶ προφητεύσας περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας «οὗτος ἀδελφοὶ ὀπίσω ἡμῶν γεγονὼς ἐν τῷ ὄρει, ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐστὶν κατ' ἀρετὴν, ὅτι καὶ πρῶτος ἡμῶν φανήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἔσται γὰρ ἀρχηγὸς ἐν τῷ Ὄρει καὶ μάνδρα πολλὰ φυτευθήσονται ἐν αὐτῷ δι' αὐτοῦ».

Ὁ δεύτερος οὗτος Παῦλος, ἔχων καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, εἶναι ὁ ἐν τῷ Α'. τυπικῶ ἀναφερόμενος ὁ ἔχων βακτηρίαν καὶ ἓνα ὑπουργὸν ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει μετὰ τὸν Ἀθανάσιον

(*) Διὰ τὰς ἐκ πλημυρῶν καταστροφὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τὰς ὁποίας ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, ἐλάβομεν σημεῖωμα ἀδελφοῦ ἀναγνώστου μας ὅστις μᾶς γνωρίζει ὅτι εἰς εὐαγγέλιον τῆς γείτονος Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου (ἀριθ. 21) ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1614 καὶ εἰς σελίδα 40 εὔρε τὰς ἐξῆς σημειώσεις γραφείας κατὰ διαφόρους περιόδους, τὰς ὁποίας καὶ καταχωροῦμεν ἐνταῦθα.

1715 Σεβρίου 16. Ἐγένετο πλημύρα μεγάλη, πολλὰς προξενήσασα ζημίας τοῖς ἐν Ἀθῶ οἰκοῦσιν.

1794 Σεβρίου 11. Ἐγένετο πλημύρα μεγάλη ἀλλὰ χωρὶς μεγάλας ζημίας ὡς ἡ τοῦ 1715.

1821 Σεβρίου 18. Ἐγένετο πλημύρα πολλῶ ἰσχυροτέρα τῶν πρώτων. Ἐγένετο συρροὴ ὑδάτων εἰς τὸν Λάκκον τοῦ Ἁγίου Παύλου ὥστε ἐξηφάνισε τὰ ἐν αὐτῷ καλλιεργήσιμα μέρη. Τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον Λάκκον, (Διονυσίου) ὥστε ἀμέσως παρέσυρεν ἐν ὄρα νυκτὸς τὸν ὑδρόμυλον τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ τὸν ἐν αὐτῷ μοναχὸν μυλωθρόν, τὸν κῆπον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κοιμώμενον κηπουρόν. Οἱ δύο ἄνθρωποι οὐχ' εὐρέθησαν. Ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν τόσον ἐτεταμένον κῆπον οὔτε ἶχθους ἔμεινε, εἰσελθὼν δέ τὸ ὑπερεκχειλῆσαν ἕδωρ εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρσανᾳ ἀποθήκην τοῦ σίτου καὶ διατρεῖσαν αὐτὴν συγκατέφερεν εἰς τὴν θάλασσαν ὀκτακόσια (800) μουντζούρια σίτον (τεσσαράκοντα χιλιάδας ὀκάδας, ἐξηφάνισεν τὸν ἐν τῷ λάκκῳ πλησίον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ξενῶνα καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ φρέαρ ὁμοίως ἐξηφάνισεν.

Διὰ τὴν πλημύραν αὐτὴν ὑπάρχει ἐν συνεχείᾳ καὶ ἕτερα σημειώσεις μὲ τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν «καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐξ ἁμαρτιῶν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Στεφάνου ἱερομονάχου καὶ Καθηγουμένου του Ἱ. τοῦτου Κοινοβίου καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε ὅσοι τὰ διαβάσετε. Ἔγινε καὶ εἰς ὄλον τὸ ὄρος μεγάλη ζημία καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄνναν ἐπῆρε καλύβας καὶ ἀνθρώπους· ἐπειδὴ τὰ ἐσήκωνε τουλοῦμπες ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ ταῖς ἐπύργεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔπειταν ἐξεπάτωναν δένδρα, πέτρες, γωμάτα καὶ τὰ ἕκαμναν γῆς μαδιάμ.

ἔχοντα δύο. Ἦτο διακεκρυμμένος ἀνὴρ καὶ ὅταν οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἄθω κατήγγειλαν τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὡς καταλύσαντα διὰ τῶν μεγάλων ἔργων τοὺς ἀρχαίους τύπους τοῦ ὄρους, αὐτὸν ἐξέλεξαν καὶ ἀπέστειλαν ὡς ἀντιπρόσωπόν των εἰς τὸ Βυζάντιον, διότι φαίνεται ἦτο ἀσκητικὸς καὶ αὐστηρὸς τηρητὴς τῶν ἀρχαιοτέρων παραδόσεων καὶ ἀπεδοκίμαζε τὴν μεγαλοπράγμονα δρᾶσιν τοῦ Ἀθανασίου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Β' Παύλου συνεστήθη ἡ μονὴ τῶν Βουλευτηρίων ἀνεξάρτητος, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι μοναὶ τοῦ Ἄθω μὲ τὴν ὑποχρέωσιν, ἐὰν ποτὲ ἡ μονὴ αὕτη εὐρεθῆ ἄνευ διαδόχου ἐκ τῆς αὐτῆς κουρᾶς καὶ τῆς μονῆς, ν' ἀποδίδηται ἀναργύρως εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου κατὰ τὴν ἔγγραφον καὶ ἐνυπόγραφον ὁμολογίαν τοῦ ἡγουμένου τῶν Βουλευτηρίων Εὐστρατίου, τὴν τὴν ὁποίαν προσυπέγραψε καὶ ὁ μοναχὸς Ξενοφῶν, ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου τῷ 1010.

Ὀλίγον βραδύτερον φέρεται ὁ Παῦλος Ξηροποταμίτης καταγγέλλων εἰς τὴν Σύναξιν τὸν ἡγούμενον τῶν Βουλευτηρίων Ἀθανάσιον ὅτι ἀδικεῖ αὐτὸν καὶ καταπατεῖ τὸ ἔδαφος τῆς μονῆς του καὶ ἡ Σύναξις τὸν δικαιοῖ καὶ καθορίζει τὰ ὅρια τῶν δύο μονῶν ὡς ἐξῆς: «Καθὼς ἀπέρχεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀνέρχεται διὰ τοῦ τροχάλου τοῦ ἀνά μέσον τῶν ἀμπελώνων ἀμφοτέρων, ὡς εἰς τὰ πλάγη καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν πρίνον τὸν ἰστάμενον εἰς τὰ αὐτὰ πλάγη καὶ διέρχεται ἰσότητι εἰς τὴν ἄσπρην πέτραν τὴν ῥιζιμαίαν τὴν ἰσταμένην εἰς τὸν ἀπόστροφον τῆς φυτείας τῆς καμωθείσης ἀμπέλου παραλόγως ὑπὸ τοῦ κυρ Ἀθανασίου, ἐξ ἧς καὶ κλήματα ἀνεσπάσαμεν καὶ πέτρας ἄσπρας ἐστήσαμεν εἰς τύπον συνόρων καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν συνόρων ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀγριελαίαν καὶ ἀποδίδει εἰς τὰς τέσσαρας πέτρας τὰς ριζιμαίας, τὰς πλησίον ἀλλήλους πρὸς τὸ ὄρος καὶ ἀπεδόθη ἐκάστῳ τὸ ἀρμόζον αὐτῷ μέρος, ὅστις οὖν ἀπὸ τοῦ νῦν φοραθεῖη, πρὸς μάχην καὶ ἀνατροπὴν, χωρίσαι τὰ παρ' ἡμῶν εὐρεθέντα καὶ ὀρισθέντα, ἐν πρώτοις ἐχέτω τὴν ἀρὰν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ εἶθ' οὗτος μὴ ἀκουέσθω παρ' ἡμῶν μηδενὸς κριτηρίου, ἀλλὰ πιπτέτω καὶ ἐκ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ καὶ προκυρούσθω πρὸς τὸ ἐμμένοντι μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα ὅπερ λέγει ἔχειν ὁ κυρ Ἀθανάσιος μοναχὸς μὴ ἀκουέσθω ἀπὸ τοῦ ἐν τὸ σύνολον, ἀλλ' εἶναι αὐτὸ ἄκυρον καὶ ἀβέβαιον, διὰ τοῦτο ἄλλο καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα ἐξετέθη γράμμα, γραφὲν δι' ἐμοῦ

Γεωργίου ἡγουμένου τῆς τοῦ κυρ Φιλοθέου ἐν ἔτει 1016». Νικηφόρος μοναχὸς ὁ Πρῶτος τοῦ Ὁρους καὶ λοιποὶ ἡγούμενοι...

Ὁ Παῦλος οὗτος ὁ Ξηροποταμίτης παρουσιάζεται ὑπογεγραμμένος ὡς ἡγούμενος εἰς ἔγγραφα τῆς Λαύρας περὶ τῆς θέσεως Πλατέως καὶ τῆς μονῆς Μονοξυλίτου τῶν ἐτῶν 991, 993, 999, εἰς ἕτερον δὲ ἔγγραφον τῆς Συνάξεως τοῦ 1016 παρουσιάζεται δρῶν ἔτι.

Ὁ Παῦλος οὗτος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας Πέτρου, ὅστις βραδύτερον ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐτάχθη μεταξὺ τῶν ἀγίων αὐτῆς, πρὸς ἐκχριστιανισμόν τοῦ λαοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, νυμφευθέντος τὴν ἔγγονήν τοῦ Ρωμανοῦ Λεκαπνοῦ Μαρίαν, τὴν μετονομασθεῖσαν Εἰρήνην, τῷ 927. Λέγεται ἐπίσης ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μοναχὸς ὁ ἀποσταλεῖς εἰς Βουλγαρίαν ὑπὸ Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπνοῦ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν μὲν ἑξαγορᾶς αἰχμαλώτων τινων, μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ ἀνωτέρω βασιλέως Πέτρου μετὰ τῆς Εἰρήνης, ἀλλὰ κυρίως ὅπως ἀπαγάγη ἐκ τοῦ μοναστηρίου τὸν Ἰωάννην ἀδελφὸν τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐγκλείσει ὡς συνομήτην καὶ ὁ ὁποῖος Παῦλος ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολήν του παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸ τοῦ Ρωμανοῦ καὶ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη μὲ πολλὰς τιμὰς, διότι ἐσκόπει νὰ τὸν ἔχη ὡς σύμμαχον κατὰ τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφορμὴν νὰ δυσπιστῇ.

Μετὰ τὰς καταγγελίας τῶν μοναχῶν τοῦ Ὁρους διὰ τοῦ Παύλου Ξηροποταμίτου καὶ τοῦ πρώτου τοῦ Ὁρους Ἀθανασίου μοναχοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Τσιμισκῆν, ἐγεννήθη ζήτημα ὀργανώσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμίων τοῦ μοναχισμοῦ καὶ κατ' αἴτησιν αὐτῶν ὁ Τσιμισκῆς ἀποδεχθεὶς ταύτην εὐμενῶς ἔπεμψεν εἰς Ἀθῶν τὸν ἡγούμενον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ Στουδίτου Εὐθύμιον μοναχόν, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα καὶ συγκαλέσας εἰς τὸν ἐν Καρυαῖς Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου τοὺς ἡγούμενους τοῦ Ὁρους συνέταξε μετ' αὐτῶν τὸ Α' τυπικὸν κατὰ τὸ ἔτος 972, λαβὼν τὸ ὄνομα «τράγος» ὡς γραφὸν ἐπὶ τραγίου δέρματος καὶ τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν φυλασσόμενον ἐντὸς κυβωτίου ἐσφραγισμένου ὑπὸ τῶν σφραγίδων καὶ τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦτο εἰς τὰς συνάξεις ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ

νά προπορεύωνται ὅλων τῶν ἄλλων ἡγουμένων ὁ πρῶτος τοῦ Ὄρους μετὰ τριῶν ὑπουργῶν (συμβούλων), ὁ Ἀθανάσιος τῆς Λαύρας μετὰ δύο καὶ ὁ πρεσβύτερος Παῦλος μεθ' ἐνός, οἱ δὲ λοιποὶ ἄνευ ὑπουργῶν, διότι φαίνεται οὗτοι ἐθεωρήθησαν οἱ δημιουργοῦντες τὰς ἀταξίας καὶ τὰς φιλονεικίας. Πάντως ὁ Εὐθύμιος εἰρήνευσε τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀθῶ μετὰ τὸν Ἀθανάσιον καὶ ὅλας τὰς διαφορὰς ἐτακτοποίησε, βάσει τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

Τὸ τυπικὸν αὐτὸ ὑπέγραψαν 56 ἡγούμενοι ἀναφέροντες μόνον τὰ ὀνόματα αὐτῶν χωρὶς νὰ προσθέσουν καὶ τὰ τῶν μονῶν των καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτὸ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Τσιμισκῆς.

Μετὰ τὴν ὁσίαν κοίμησιν τοῦ μάκαρος τούτου Παύλου, γενομένην ἐν ἔτει 1017, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν Συναξαριστὴν καὶ τὰ παλαιὰ μηναιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1843, ἀνέλαβεν ἡγούμενος τῆς Μονῆς ὁ μοναχὸς Ἀντώνιος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν προστριβαὶ μετὰ τὸν ἡγούμενον τῶν Βουλευτηρίων διὰ τὰ ὄρια τῶν δύο Μονῶν. Ὁ Ἀντώνιος ἀνεφέρθη εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Γερόντων, ἥτις ἀπεδοκίμασε τὰς ἐνεργείας τῆς μονῆς Βουλευτηρίων καὶ ἐξεδόθη τὸ κατωτέρω ἀσφαλιστήριον ἔγγραφον καὶ ἐδόθη εἰς τὸν ἡγούμενον Ἀντώνιον τῆς ἀδικουμένης Μονῆς. Τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἐπειδὴ τὰ παρὰ τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡγουμένων συμφωνηθέντα καὶ στοιχειωθέντα, δίκαιόν ἐστιν ἀμετάτρεπτα διατηρεῖσθαι καὶ ἀναλλοίωτα. Θέλω καὶ βούλομαι καὶ γὰρ ὁ ταπεινὸς Ἀθανάσιος καὶ τῆς Λαύρας προεστώς, ἅμα τῇ ἀδελφότητι, τὸν καταφυτευθέντα ἐν τῇ τοῦ Μητροφάνους τοποθεσίᾳ ἀμπελῶνα παρὰ τοῦ μακαρίτου κυρ Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου καὶ τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν ἀρεσκείᾳ καὶ κρίσει τῶν τε τοῦ Ὄρους Γερόντων καὶ τοῦ ἀπερχομένου καὶ ἡμετέρου κύρ Εὐστρατίου, δεσπόμενοι παρὰ τε σοῦ τοῦ κυρίου Ἀντωνίου καὶ καθηγουμένου τῆς εἰρημένης μονῆς καὶ τῶν σῶν διαδόχων εἰς τοὺς ἐξῆς ἅπαντας χρόνους, καθὼς διαχωρίζει ὁ τρόχαλος τὰ τε τῶν Βουλευτηρίων καὶ τὰ ἡμέτερα. Ἐὰν δέ τις ποτὲ καιρὸν ἢ χρόνον φωραθῆ ἀνατρέπων τὰ τε παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων κεκριμένα καὶ τὰ παρὰ τοῦ μακαρίτου Εὐστρατίου συμφωνηθέντα καὶ τὰ παρ' ἡμῶν εἰσποιηθέντα, μερικῶς ἢ καθ' ὅλου ἀνατρέπων καὶ ἐπιζητῶν εἰς τὴν δεσποτείαν τῆς Λαύρας ἥτοι τῶν πλησιαζόντων Βουλευ-

τηρίων, τὸν τοιοῦτον ἀμπελῶνα ἀκούεσθαι αὐτὸν τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς κρίσεως πατερικῶν παραβάντων ἀπὸ παντὸς ἐκδιώκεσθαι προσώπου καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Θεοῦ ἐπισπᾶσθαι. Ἐγράφη χειρὶ ἐμοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου καὶ προεστῶτος τῆς Λαύρας καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν προκριτῶν ἀδελφῶν. μηνὶ Μαρτίῳ Ἰνδικτῶνος ΙΓ' ἔτος ΣΦΛΗ. ἔχει καὶ ὑπογραφὰς τὸ πρωτότυπον ταύτας. † Πέτρος μοναχὸς καὶ οἰκονόμος, † Λαυρέντιος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ματθαῖος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Πέτρος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Νικόλαος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἡλίας μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἐφραῖμ μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἀγάπιος μοναχὸς καὶ διάκονος, † Θεοδόσιος μοναχὸς καὶ παρεκκλησιαάρχης. Τὸ παρὸν ἀντεβλήθη γράμμα καὶ κατὰ πάντα εὐρεθὲν ἐξισάζον τῷ πρωτοτύπῳ ὑπεγράφη παρ' ἐμοῦ † Ὁ Θεσσαλονίκης Ἰσίδωρος.»

Τὸν Ἀντώνιον ἀποθανόντα διεδέχη ὁ μοναχὸς Ἡλίας ὅστις εὐρίσκεται ὑπογεγραμμένος εἰς τὸ Β' τυπικὸν ἐπὶ Κωνσταντίνου Μονομάχου (1046) ὡς ἐξῆς: « Ἡλίας μοναχὸς ἡγούμενος μονῆς Ξηροποτάμου».

Τοῦτον διεδέχθη ὁ μοναχὸς Γεράσιμος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐνάρετος ποιμένας τὴν Μονὴν ἐπὶ ὀκταετίαν. Διάδοχον τούτου εὐρίσκομεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μακάριον ποιμάναντα τὴν Μονὴν ἐπὶ 23 ἔτη, ὅτε ἀπελθὼν πρὸς Κύριον κατέλιπε διάδοχόν του τὸν σοφὸν Κύριλλον.

Τῷ 1071 εἰς ἀπόφασιν ὀριακῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν μονῶν Ἐυλουργοῦ καὶ Σκορπίωνος φέρεται τελευταῖος ὑπογράφων «Μιχαὴλ μοναχὸς ἐκ τοῦ μοναστηρίου κύρ Παύλου». Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν λαμβάνει ἡ Μονὴ τὴν μέχρι σήμερον διατηρηθεῖσαν ὀνομασίαν Ἁγίου Παύλου, πρότερον ὀνομαζομένη Ξηροποτάμου ἐκ τοῦ ἐγγύτατα αὐτῆς μεγάλου χειμάρρου. Ἐκ παραλλήλου ἢ παρὰ τὴν Δάφνην πρότερον ὀνομαζομένη τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἢ Ξηροποτάμου λαμβάνει ὀριστικῶς πλέον τὴν δευτέραν ὀνομασίαν τοῦ Ξηροποτάμου. Ὡς ἡγούμενον τῆς μονῆς Ἁγ. Νικηφόρου βλέπομεν εἰς τὸ δεύτερον τυπικὸν μὲ ὑπογραφὴν «Ἰλαρίων μοναχὸς ἡγούμενος τοῦ Ἁγ. Νικηφόρου», εἰς δὲ ὑπόμνημα τῆς μονῆς τοῦ Χάλδου περὶ τοποθεσίας καὶ τῶν ὀρίων αὐτῆς ἐν ἔτει 1082, ὑπογραφὴν «Θεοδώρητος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος μονῆς Ἁγ. Νικηφόρου τοῦ Ξηροποτάμου» (Ἀγιορειτικὸν δελτίον χειρογράφων Τεῦχ. Β' σελ. 48 Σπυρ. Λαυριώτου).

Τῷ 1259 ὑφίστατο ἡ Μονὴ ἡμῶν καὶ ἀκτὶς φωτὸς εἶναι χρυσόβουλλον τι ἐν ἀντιγράφῳ χαρτῶν διαστάσεων 1.20 καὶ 0.29 μ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐφθαρμένον, φέρον ἐρυσθρὰν τὴν ὑπογραφήν, «Μιχαὴλ ἐν Χτῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ρωμίων Δούκας, Ἄγγελος Κομνηνὸς ὁ Παλαιολόγος». Τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο ἐπικυρωτικὸν κτήσεων τῆς Μονῆς γράφει αὐτὴν ὀσίου Παύλου καὶ λέγει τιμωμένην εἰς ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. «Αἱ πρῶται σειραὶ εἶναι τελείως δυσανάγνωστοι καὶ ἀναγινώσκεται ἀπὸ τοῦ ἑξῆς σημείου:

«τοίνυν ἐπεὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κατὰ τὴν σεβασμίαν μου μονὴν τὴν ἀνὰ τὸ ὄρος διακειμένην τῆς Βασιλείας μου ἐπ' ὀνόματι τε τιμωμένην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὴν οὕτω πως κεκλημένην τοῦ Ὁσίου Παύλου, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Βασιλείαν μου καὶ ἠτήσατο αὐτῇ χρυσόβουλλον τούτοις ἀπολυθῆναι τὰ κατὰ τῆς μονῆς ἐπικυροῦν καὶ ἐδράζον τὸ πρῶτον τε αὐτῆς χρυσόβουλλον τοὺς ὄρους καὶ τὰ λοιπὰ δικαιώματα τούτων, ἠδύοχησε τὰ περὶ τούτου καὶ ἡ Βασιλεία μου. Καὶ τὸν παρόντα χρυσόβουλλον λόγον αὐτῇ, ἐπαρέδα τούτοις, δι' οὗ καὶ διορίζεται κατέχειν αὐτοὺς καὶ νέμεσθαι ἀταράχως πάντας ὄρους ἀπερικόπως τοὺς ὀθενδήποτε καὶ ὀπωσδήποτε περιελθόντος αὐτοῖς ὀποιαδήτινα κτήματα καὶ λοιπὰ ἀκίνητὰ τε καὶ κινητὰ τὰ καὶ κατὰ μέρος δηλωθησόμενα καὶ μηδεμίαν ὑφορᾶσθαι δυναστείαν ἢ ἀδικίαν ἀπὸ τινος, ἔχουσι δὲ ταῦτα τούτοις οὕτως: μετόχιον ὁ Ἅγιος Γεώργιος, τὸ ἐπονομαζόμενον τοῦ Κροσόβου μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ, ἦγουν χωραφίων, ἀμπελώνων καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου: ἕτερον μετόχιον ὁ Ἅγιος Νικόλαος, τὸ καλούμενον τοῦ Σκουταρᾶ μετὰ πάσης τῆς περιοχῆς καὶ διακρατήσεως καὶ κατοχῆς αὐτοῦ, ἦγουν παροίκων, χωραφίων, ἀμπελίων καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐν τῷ Κροσόβῳ Ἅγιοι Ἀνάργυροι μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ καὶ παροίκων, χωραφίων, ἀμπελίου καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου πρὸς τοῦ... καὶ αἱ δύο μερίδες τοῦ αὐτοῦ χωρίου τοῦ Κροσόβου ἦτοι τὸ δίμαρον τοῦ τοιούτου χωρίου τὸ κατεχόμενον καὶ νεμόμενον ἄρτι ... παρὰ τὸ μέρος τῆς μονῆς, ἐπιφιλοτιμεῖται δὲ τοῦ .. ἡ Βασιλεία μου διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλλου λόγου αὐτῆς. Καὶ τὴν ἕτεραν τρίτην μερίδα τοῦ αὐτοῦ χωρίου μετὰ πάσης τῆς κατοχῆς αὐ. . καὶ νομῆς -τουτέστιν- παροίκων, ἀμπελίων,

χωραφίων καὶ.....,..... αἰών.... ἢ τὸ ὅλον τοιοῦτον χωρίον ὃ Κρόσοβος κατέχεται ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς παρὰ τὸ μέρος τῆς μονῆς οἶον καὶ ὄσον ὄραται καὶ μηδεμίαν μετουσίαν ἔχειν τῆς ἐν αὐτῷ γῆς..... δαρίων -οὔτε ἀπὸ τοῦ οὐγριδίου τοῦ καλουμένου τὰ βραστά: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐπονομαζόμενον τὸ λαμὸν μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ παρακαθημένων τῶν χωραφίων καὶ τῶν λοιπῶν δικαίων αὐτοῦ καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου: Γῆ ἀρόσιμος ἢ ἐπονομαζομένη τοῦ μουρσαῖ μοδίων οὔσα ὡσεὶ τετρακοσίων δώδεκα: μετόχιον ἕτερον ὃ Ἅγιος Γεώργιος τὸ ἐν τοῖς Στεφανιανοῖς διακείμενον μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ, παροίκων δηλαδὴ καὶ ἀμπελώνων, χωραφίων καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου καὶ τῆς ἐκεῖσε τελουμένης ἐτησίας πανηγύρεως τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ διακείμενον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ, τῇ τῶν ἀσωμάτων μετὰ τῶν δικαίων πάντων καὶ προνομίων αὐτοῦ: Τὸ χωρίον ἢ Πορταριά μετὰ τῶν ἀνέκαθεν ἀπονενομημένων τούτων δικαίων καὶ προνομίων, παροίκων δηλονότι, ἀμπελώνων, γῆς ἀροσίμου καὶ χειρσαίας καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένωνλειμμάτων: ὃ ἐν τῷ χωρίῳ τῶνκατζίων προκαθήμενος Βασίλειος ὃ Χαλάθος μετὰ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Μαρίου καὶ τῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Ταῦτα πάντα κατέχεσθαι παρὰ τοῦ μέρους τῆς ρηθείσης μονῆς ἢ Βασιλεία μου εὐδοκεῖ διὰ τοῦ παρόντος Χρυσοβούλλου Λόγου Αὐτῆς, ἀναποσπάστως πάντῃ ἀναφαιρέτως εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Καὶ διατηρεῖ αὐτὰ ἀνώτερα πάσης δημοσιακῆς ἐπηρείας καὶ ἐνοχλήσεως, ἤγουν ἀγγαρείας, παραγγαρείας, ζημίας, ψωμοζημίας ἐπιβολῆς, γολογίου, ἀπολύτου ἀπαιτήσεως, μελισσοενομίου, χοιροενομίου. Καὶ πάσης ἄλλης ἐπηρείας καὶ συζητήσεως νοῦ τε Καὶ εἰς τὸ μετέπειτα ἐπινοηθησομένης ἀνευ μέντοι τῶν δηλαδὴ τῆς τοῦ θησαυροῦ εὐρέσεως καὶ τῆς ὥστε τοιούτων ἀποσκεδάννυσθαι ὀφειλόντων παρὰ .οὔ τοῦ δημοσίου.

Ὅθεν εἴ τις ἀδεῖα ... (πέντε σειραὶ δυσανάγνωστοι) τούτῳ ἐγεγόνει οὐ μέλει δηλαδὴ καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. ὃ παρὼν χρυσόβουλλος Λόγος τῆς Βασιλείας μου καὶ ἐπεδόθη αὐ... εἰς ἀσφάλειαν ἀπολυθεὶς κατὰ μῆνα Ἰούνιον τῆς τρεχούσης δευτέρας ἰνδικτιῶνος τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἑπτακοσιοστοῦ ἑβδόμου ἔτους (6707) ἐνῶ καὶ τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς καὶ θεοπρόβλητον ὑπεσημῆματο Κράτος.

«Μιχαὴλ ἐν Χτῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ ρωμαίων δούκας Ἄγγελος Κομνηνὸς ὃ Παλαιολόγος».

Οὕτως ἰδρυθεῖσα καὶ λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἢ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, συνεχίζει τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸν βίον αὐτῆς παραλλήλως μὲ τὰς ἄλλας Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους

μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν περισσό-
τερα στοιχεία.

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἔχομεν τὰς ἐπιδρομὰς τῶν δου-
λεμπόρων τεράτων τῆς Δύσεως Καταλανῶν καὶ Ἀραγωνίων,
οἵτινες, ὡς ἔσημειώσαμεν καὶ ἄλλοτε, μετὰ τὰς ἀρπαγὰς καὶ λεηλα-
σίας, ἰδίως τὴν σφαγὴν πάντων τῶν ἰθαγενῶν ἀνδρῶν τῆς
Καλλιπόλεως, τὸν ἀνασκολοπισμὸν τῶν παιδίων καὶ
τὸν βιασμὸν τῶν γυναικῶν, μετέβησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν
Κασσάνδρᾳ, ὅπου, ὡς ἀναφέρει ἀναιδιῶς ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Κα-
ταλανικοῦ στρατοῦ Ραϋμόνδος Μοντάνερος, διασκεδάζων εἰς βάρ-
ρος τῶν Κασσανδρινῶν, διότι μὴ σπείροντες οὐδὲ θερίζοντες ἢ
καλλιεργοῦντες εἶχον οἶνον καὶ σῖτον ὅσον ἤθελον, ὄντες πλού-
σιοι καὶ κατευχαριστημένοι.

Ἐκ τῆς Κασσάνδρας ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὀρους,
ὅτε ἐξετυλίθη ἡ φρικωδέστερα τραγωδία ἐν αὐτῷ, ὡς ἀναφέρει
ἐπιστολὴ τοῦ Θεοδούλου Μαγίστρου. Οἱ μοναχοὶ ἐσφάζοντο ὡς
πρόβατα, τὰ μοναστήρια ἐγκατελείφθησαν ἔρημα ὅσα δὲν κατη-
δαφίσθησαν καὶ ἐκ τῶν τριακοσίων τοιούτων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος
ἐλάχιστα διεσώθησαν ἢ μᾶλλον τὰ ὀλίγα ἀναφανέντια ἠνωρθώ-
θησαν βραδύτερον, ὥστε κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΔ' αἰῶνος μόνον 25
ἐξ αὐτῶν εὐρίσκομεν. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδον οἱ ἀνωτέρω
πειραταὶ τῆς ἰδίας καὶ σήμερον Δύσεως διέλυσαν καὶ τὴν Ἱερὰν
ἡμῶν Μονήν, ἣτις ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἀσφαλῶς θὰ ὑπέστη
ἐκ τῶν πρώτων τὴν λεηλασίαν καὶ καταστροφὴν.

Διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὀρους πα-
ραθέτομεν ἐκ δευτέρου περικοπὴν ὁμολογίας ἐνὸς Δυτικοῦ τοῦ
Μαλμαράυερ ὅστις λέγει: «....ὅταν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἄπειρα
δεινά, ὅσα ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας καὶ ἥμισυ, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν
Λατίνων μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β' ἀλώσεως τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἐπῆλθον ἐφ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, εὐκό-
λως ἐξηγεῖται ἡ καταστροφὴ τῶν μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου
Ὀρους. Ναί, ἡμεῖς οἱ δυτικοί, δὲν ἀκούομεν εὐχαρίστως ὅταν
τις λαλῇ περὶ τοῦ φανατισμοῦ, περὶ τῆς βαρβάρου ἀμαθείας
περὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, καὶ τέλος περὶ τῆς μωρᾶς
ἐνεργείας καὶ συμπεριφορᾶς τῶν προγόνων ἡμῶν ἐν τῇ Ἀνατο-
λῇ. Ἄν ὅμως εἰσέτι ὑπῆρχον ἐν τοῖς Ἰσπανικοῖς καὶ Σικελικοῖς
ἀρχείοις, τὰ ὀλοσχερῆ χρονικά καὶ ἡμερολόγια τῆς μεγάλης τῶν
τυχοδιωκτῶν Καταλανικῆς Ἐταιρείας, ἣτις ὡς καλῶς ὀργανωμέ-
νη ληστρική συμμορία μετὰ σφραγίδων καὶ ἀρχῶν κατ' ἀρχὰς
μὲν περὶ τὸν Ἑλλησποντον, εἶτα ἐπὶ τῆς χερσονήσου Κασσάνδρας
ἐγγὺς τοῦ Ἁγίου Ὀρους, ὀλόκληρα ἔτη τὰ αἵσιστα διεπράξαντο,
ἠδύνατό τις νὰ μάθῃ τίς ἐνέπηρε τὸ Μοναστήριον τοῦ Ξηροπο-
ταίου καὶ τίς διήρπασε καὶ κατηρήμωσε τὴν ρωμαντικὴν τοῦ
Κουτλουμούση περιοχὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Φιλοθέου εὐρίσκεται ἐπὶ κοιλάδος καταφύτου ἐκ διαφόρων δένδρων ἐπὶ τῆς Βορείου πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπέχουσαν τῆς θαλάσσης. Τὸ περιβάλλον αὐτῆς εἶναι ἐκ τῶν ὠραιοτέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὅπως καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν Καρακάλλου καὶ Μεγ. Λαύρας. Διοικεῖται ἰδιορρῦθμως ἀριθμοῦσα δύναμιν 30 μοναχῶν ἔναντι 40 προπολεμικῶς καὶ 50 πρὸ ἐξηκονταετίας. Ἐχει δάσος ἀξιόλογον οὐχὶ μέγα εἰς ἕκτασιν, ἀλλὰ πυκνότατον ἐκ καστανεῶν, ὄξυῶν καὶ ἑλατῶν μὴ ὑποστὰν οὐδεμίαν ζημίαν ἐκ τῶν πρὸ 12ετίας μεγάλων πυρκαϊῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ δάσος αὐτῆς συνορεύει μὲ τὰ δάση τῶν Ἱ. Μονῶν Ἰβήρων, Σίμωνος Πέτρας, Γρηγορίου, Ἁγίου Παύλου καὶ Καρακάλλου.

Αὕτη ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ ἡσυχαστῆν τινα Φιλόθεον ἀκμάσαντα κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὅστις φέρεται καὶ κτήτωρ αὐτῆς. Κτήτορες ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι δύο οἱ Ἀρσένιος καὶ Διονύσιος.

Ἐπίσης κτήτωρ τῆς Μονῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης (1078-1081) ὅστις ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν καὶ ἀνήγειρε νέας οἰκοδομάς, ἀφιερῶσας πολλὰ κειμήλια μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μέγα τεμάχιον Τιμίου Ξύλου.

Ἐπὲρ τῆς Μονῆς ἐμερίμνησαν καὶ οἱ αὐτοκράτορες Ἀνδρόνικος Β' ὁ Παλαιολόγος, Ἀνδρόνικος Γ' καὶ Ἰωάννης Α', ὡς καὶ ὁ κρᾶλης τῆς Σερβίας Στέφανος Δ' ὁ Ἰσχυρός.

Ἐπὶ ἡμερῶν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας, ἡ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ὑφίστατο, ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος 992, ὡς σημειοῦται εἰς κώδικα τῆς Λαύρας περὶ τῶν μονῶν Κάσπακος καὶ Ἀτζιπάνου. ὀνομαζομένη Φτέρη ἢ Φιλοθέου. Εἰς ἓν ἐγκλητικὸν γράμμα Παύλου Ξηροποταμίτου (B) ἀναφέρεται ὡς κτήτωρ τῆς Μονῆς ὁ ἡγούμενος αὐτῆς Γεώργιος, ὅστις τῷ 1016 ἦτο καὶ ὁ γραφεὺς τοῦ γραμματος αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸ 1046 εὐρίσκεται κατέχουσα τὴν 13ην σειρὰν ἐκ τῶν τότε 25 Μονῶν τῶν σημειουμένων εἰς τὸ Β' τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὡς καὶ εἰς ἕτερον ἔγγραφον παλαιότερον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπωλήθη εἰς τὴν Λαύραν τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀτζιπάνου.

Βραδύτερον (1492) ὁ βασιλεὺς Καχετίου τῆς Γεωργίας Λε-

όντιος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ἀνεκαίνισαν τὴν Μονὴν ἰδρῦσαντες καὶ μεγάλην τράπεζαν.

Βραδύτερον ἐβοήθησαν τὴν Μονὴν ὁ τσάρος τῆς Ρωσίας Θεοδώροβιτς (1641) καὶ ὁ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Ἰωάννης Γρηγόριος Γκίκας (1734).

Τῷ 1746 ἀνοικοδομήθη νέος ναὸς εἰς μνήμην τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ καταπεσόντος παλαίου τοιούτου. Αἱ τοιχογραφίαι μετρίας τέχνης ἐγένοντο κατὰ τὰ ἔτη 1752 καὶ 1776.

Τὸν ναὸν στολίζει μία λαμπρὰ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «γλυκοφιλοῦσα» γοητευτικὴ καὶ ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης τοποθετημένη εἰς τὸ ἀριστερὸν μαρμάρινον εἰκονοστάσιον. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι 1.26 καὶ πλάτος 0.87, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας (726-840) ὑπὸ εὐσεβοῦς ἐπιφανοῦς κυρίας καὶ εὐρέθη εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μονῆς ἔνθα ὑπάρχει τὸ ἀγίασμα. Ἐν ἔτει 1840 κατεσκευάσθη εἰς Ρωσίαν καλλιτεχνικὸν ἀργυροῦν ἐπένδυμα τὸ ὁποῖον ὅμως ἐμποδίζει τὸν ἐπισκέπτην νὰ θαυμάσῃ αὐτήν.

Μεταξὺ τῶν ἀγίων λειψάνων τῆς Μονῆς εἶναι ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τεμάχια τῶν ὁσ. Λουκά, Ἁγ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, Ἁγ. Χαράλαμπους, Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, Ἁγ. Μαρίνης, Ἁγ. Παντελεήμονος κ. ἄ. ὡς καὶ τεμάχιον Τιμίου Ξύλου εὐρισκόμενον ἐντὸς ἐπιχρῦσου ἐπενδύματος μὲ ἐπιγραφὴν «Στέφανος ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς αὐτοκράτωρ Σερβίας, Ρωμανίας ἀφιέρωσε τὸ Τίμιον Ξύλον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου τὸ εἰς Ἁγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ. Ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ 1347 καὶ Θεῷ Δόξα».

Τὸ μεσονύκτιον τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1871 ὀλόκληρος ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός, διασωθέντων μόνον τοῦ καθολικοῦ ναοῦ καὶ τῆς βιβλιοθήκης. Ἀμέσως ὅμως ἤρχισεν ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς νέας Μονῆς δι' ἐξόδων τῆς ἰδίας καὶ διαφόρων συνδρομῶν.

Ἡ βιβλιοθήκη περιέχει 54 περγαμηνοὺς κώδικας ΙΑ'-ΙΔ' αἰῶνος, 2 εἰλητάρια περγαμηνὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ 193 κώδ. χαρτώους. Παλαιὰ δὲ ἔγγραφα τὰ ἐξῆς; Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου II, 1284 διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδωρήθη εἰς τὴν Μονὴν ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀνδρονίκου III Παλαιολόγου 1326, Ἰωάννου Παλαιολόγου 1344, Στεφάνου Δουσάν βασιλέως Σερβίας 1346, Ἰωάννου I Παλαιολόγου Α 135., Ἰωάννου Γρηγορίου Γκίκα Βοεβόδα Μολδαυίας 1634, τσάρου Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς 1641,

Βλάδου Υ βοεβόδα Ρὺγγροβλαχίας..... Ὅμοίως ἔγγραφον τοῦ 1046 πωλήσεως εἰς τὴν Λαύραν τοῦ μονυδρίου Ἀτζιπάνου.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου ἐμόνασεν ὁ Συμεὼν ὁ ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων, οἱ Ἅγιοι Λομέτιος καὶ Δαμιανός, ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, ὅστις διετέλεσε καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς (1500) ἐργασθεὶς δραστηριῶς διὰ τὸν ἐξελληνισμόν αὐτῆς καθιερώσας καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὰς ἰ. ἀκολουθίας, αἵτινες πρότερον ἀνεγινώσκοντο εἰς τὴν βουλγαρικὴν, διότι ἐπλεόναζον οἱ βούλγαροι ἐν αὐτῇ. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου μάλιστα ἠθέλησαν οὗτοι νὰ τὸν φονεύσουν, ἀλλ' ἀνεχώρησε διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Βεροίας καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸν Ὀλυμπον ἰδρύσας τὴν καὶ νῦν ὑφισταμένην ὁμώνυμόν του Μονὴν. Ὡσαύτως καὶ ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὅστις βραδύτερον ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀκαρνανίαν, Ἰονίους νήσους, Μακεδονίαν, Ἀλβανίαν, Ἠπειρον, τιμηθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τοῦ Τεπελενλῆ· Τελευταῖον μεταβὰς εἰς Βεράτιον διεβλήθη ὑπὸ τῶν ἔβραίων εἰς τὸν Κούρτ Πασσᾶν ὡς ἐξεγείρων τοὺς ὑποδούλους Ἕλληνας ἵνα μεταβαίνουν εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐν αὐτῇ, κατὰ χειρόγραφόν τι, ἐμόνασε καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου Ἁγ. Ὁρους Θεοδόσιος ἱερομόναχος, ὅστις ὡς ἱερεὺς ἀφίχθη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διαδεχθεὶς καὶ τὸν μετέπειτα ἀποβιώσαντα ἡγούμενον. Μίαν ἡμέραν ὁ Θεοδόσιος ἀσχολούμενος μετ' ἄλλων ἀδελφῶν εἰς τὴν ἀλείειαν ἠχημαλωτίσθη ὑπὸ ἐπιδραμόντων Σαρακηνῶν, οἵτινες μετέφερον αὐτοὺς εἰς Προῦσαν καὶ τοὺς ἐπώλησαν εἰς χριστιανούς. Ἐκ τούτων ἅπαντες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν ἐκτὸς τοῦ Θεοδοσίου μεταβάντος εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ Β' (1416-1439) ἡγουμένου εἰς μίαν ἐκεῖ Μονὴν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος, ὁ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἐζήτησε τὴν χειροτονίαν τοῦ Θεοδοσίου ὡς ἀξίου καὶ ἱκανοῦ διὰ τὴν θέσιν ταύτην, ὡς καὶ ἐγένετο.

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὰ διάφορα διακονήματα αὐτῆς ἔχει περὶ τὰ δέκα παρεκκλήσια. Εἰς δὲ τὴν περιφέρειάν της εὐρίσκονται 12 κελλῖα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἡμίση ρωσικά· Εἰς αὐτὰ πρὸ 30ετίας ἐμόναζον 60 Ῥῶσοι μοναχοί, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοι ἔμειναν σήμερον, Ἕλληνες δὲ περὶ τοὺς 25. Εἰς Καρυὰς ἔχει μόνον ἐν τὸ ἀντιπροσωπεῖον καὶ αὐτὸ σεσαθρωμένον, γίνεται ὅμως σκέψις ἰδρύσεως ἐτέρου μεγάλου μετὰ μιᾶς σειρᾶς καταστημάτων κάτωθι αὐτοῦ.

Ἡ πρόσοδος τῆς Μονῆς εἶναι τὰ προϊόντα ἐκ τοῦ δάσους αὐτῆς. Ἄλλοτε εἶχε μετόχια εἰς Θάσσον, Κασσάνδραν, Καλαμαρῖν, Ἁγ. Μάμαντα, Ὁρμούλιαν Ἀνδριανούπολιν καὶ Ζέμ Χοντασέν τῆς Γεωργίας.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΟΥ ΑΘΩ

6ης Αυγούστου 1910

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν ὥραν περίπου πρὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου καὶ μετὰ τὸ προσκύνημα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διεσκορπίσθημεν καθ' ὀμάδας εἰς τὸ μικρὸν ἐπίπεδον καὶ τὰς παρυφάς. Οἱ νεώτεροι ἠρέσκοντο νὰ ῥίπτουν λίθους εἰς τὴν χαίνουσαν κάτωθεν ἄβυσσον, ἄλλοι παρηκολούθουν τὸ ἡλιοβασίλευμα καὶ συνεζήτουν, ἂν τοῦτο γίνεται εἰς τὸ Βέρμιον ἢ εἰς τὴν ἀπωτέραν Πίνδον καὶ ἕτεροι ἔψαλλον τροπάρια τῆς αὐριανῆς ἑορτῆς. Ὁ δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων Χρύσανθος Μοναχὸς μουσικόφιλος καὶ ψαλτομανῆς, μὲ τὴν ποντιακὴν πάντοτε προφορὰν του, παρ' ὄλον ὄτι, ὡς ἔλεγεν, «ἐκόπεν ἡ λαλία του» ἐκ τῆς ἀποτόμου καὶ κοπιώδους ἀναβάσεως, ἔψαλλεν ὑψιφώνως καὶ τόσον μελωδικῶς τὸ πρῶτον Ἑωθινὸν «Εἰς τὸ Ὅρος τοῖ μαθηταῖς ἐπειγομένοις», ὥστε περὶ αὐτὸν συνηθροίσθη τὸ πλεῖστον τῶν προσκυνητῶν, λαϊκὸς δέ τις ἐκ τῆς συνοδείας, συμπατριώτης του ἐνθουσιασθεὶς ἐφώναξεν «ἄλλον κέναν Πάτερ, ἀοῖκον λαλίαν εἶδεα» (ἀκόμη μίαν φορὰν Πάτερ, τέτοιαν φωνὴν δὲν ξανάκουσα.

Μετὰ τὴν δύσιν ἤρχισεν ἡ Ἀγρυπνία, μὲ τὰ μεγάλα Ἀνοιξαντάρια καὶ Κεκραγάρια, ἀληθῆς μυσταγωγία ψυχῶν θεοφιλῶν. Καὶ μετὰ δίωρον ἐξήλθομεν εἰς τὴν «Λιτὴν», εἰς τὸ ὑπαιθρον ἅπαντες, ψάλλοντες τὸ ὑπέροχον τροπάριον «ὁ φωτὶ Σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς Ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθὲ κλπ.»

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἀναφθεισῶν πυρῶν, εἰς τὴν αἰθρίαν τῆς γαληνιώσεως φύσεως, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἠκούομεν καὶ τὰ ἕτερα τροπάρια «Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ Ὅρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς καὶ μετάρσιοι γενόμενοι...», μεταρσιούμενοι ψυχικῶς καὶ ἡμεῖς εἰς ὕψος «ἐννοιῶν καθαρῶν» ἰκέται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. «ὑπὲρ ἡμῶν καὶ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν, θλιβομένης τε καὶ καταπονουμένης ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου». Καὶ ὅτε ὁ πολὺς λειτουργός, ὑψώσας τὰς χεῖράς του καὶ τὴν φωνὴν του παλλομένην ἐκ συγκινήσεως, ἠῦχeto ἐκεῖ εἰς τὸ ἀχανές «Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσση μακρὰν καὶ ἴλεως, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα», πάντων τὰ γόνατα ἐκάμφθησαν καὶ εὐρέθη ὀρθία ἐν μέσῳ μόνον ἡ βιβλικὴ μορφή τοῦ ἱεροσυροῦντος Λευίτου.

Μέχρι πρωῒας διήρκεσεν ἡ Παννυχὶς καὶ οὐδενὸς τὸ ὄμμα ἐνύσταξε, παρ' ὄλην τὴν κούρασιν ἐκ τῆς ὀρειβασίας. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ψαλμῶν τοῦ πολυελαίου μὲ τὰ «Καθίσματα» καὶ τοὺς Κανόνας, ἐπικαίρως διηγουμένων τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ προτρεπτικοὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς «ἐγέρθητι οἱ νωθεῖς» «Στῶμεν εὐλαβῶς ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν» καὶ ἕτερα παρόμοια, μᾶς εἶχον διαρκῶς γρηγοροῦντας τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει.

Εἰς τοὺς Αἴνους δέ, ὅτε ἦναψαν οἱ Πολυέλαιοι, τὰ μανουάλια καὶ ἔξωθεν αἱ πυραὶ διὰ τὴν ὀρθρινὴν ψύχραν, «τὸ Ἅγιον Ὅρος φωτὶ ἐσκέπτετο» καὶ συνεβάδιζεν ἡ φωταψία μὲ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἡμέρας ἐρχόμενον ἡρέμα ἐξ ἀνατολῶν. «Φῶς ἀναλλοίωτον, Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτὶ σου σήμερον ἐν Θαβωρίῳ». Ἐνομίζομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὅπως ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ πέλαγος ἀνεδύετο τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ὅρει τῷ Ἁγίῳ μετεμορφοῦτο ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγένετο ἐπὶ τῷ τέλει μικρὰ διακοπή, ὅπως ἀνανήψωμεν ἐκ τῆς ἀγρυπνίας εἰς τὴν πρωϊνὴν δρόσον καὶ ἀποθανυμάσωμεν τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνάδυσιν τοῦ Ἥλιου. Ἠκολούθησεν ἔπειτα ἡ Θεία Λειτουργία καὶ αἱ «ραθυμοτόκοι μέριμναι ἐπὶ τῆς γῆς κατελείφθησαν».

Οὔτε ψίθυρος ἠκούετο ψυχῆς ζώσης, ὅλων ἀφωσιωμένων εἰς τὴν Θεῖαν μυσταγωγίαν.

Ἐληξε καὶ τὸ μέγα μυστήριον μὲ τὸν ὕμνον πρὸς τὴν Θεομήτορα. «Ὡ Μήτηρ Παρθένε καὶ Θεοτόκε ἀψευδής», ἀπηλαύσαμεν «Ξενίας Δεσποτικῆς καὶ ἀθανάτου Τραπέζης» διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἐξερχόμεθα ὅλοι ἐπὶ τῆς ἀγίας κορυφῆς «τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν ἡλλοιωμένοι», ἵνα ἐκεῖ ἄλλη νοσταλγία καταλάβῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς πρὸς νότον θεωρίας. «Ὁ Παρνασσός», ἐφώνησεν ὁ ἐνθουσιώδης Βορειοηπειρώτης Διδάσκαλος, τὸ Πήλιον, ἡ Δύρφις, ἡ Ἐλευθέρα Πατρίς. Καὶ ὡς ἀπὸ ἐνστίκτου ὅλοι εἰς παράταξιν καὶ στάσιν προσοχῆς ἠρχίσασμεν τὸν ὕμνον πρὸς τὴν ἄλλην ἀγαπητὴν Μητέρα «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴν» καὶ θερμὸν ἔρρεεν τὸ δάκρυ τῆς καρδιάς μας διὰ τὸ δουλεῦον Γένος, αἱ δὲ ψυχὰι μας ἐπετερύγιζον ὑπεράνω τῆς Ἀκροπόλεως.

Κατήλθομεν εἶτα, σεμνὴ λιτανεία, εἰς τὴν «Παναγίαν» πλήρεις ἱερῶν στοχασμῶν, ἀπηλαύσαμεν καὶ ἐκεῖ «Ξενίας σωματικῆς» εἰς τὸ φιλόξενον αὐτὸ καταφύγιον τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Παρήλθεν ἡμῖς σχεδὸν αἰώνας ἔκτοτε, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσεὶ σιὰ παράγουσι καὶ οὐ δυνάμεθα ἀτενίσαι κἄν εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἁγίας Κορυφῆς, ὅπου ποτὲ ἄλλομένοις ποσὶν ἀνηρχόμεθα. Εἶδομεν ἐν τῷ μεταξὺ ἡμέρας ἀλησιμονήτου Ἐθνικῆς χαρᾶς, ἀντικρύσαμεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς τρούλλους ποθεινοτάτου ἱεροῦ τεμένους, ἐστράφη εἶτα ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκλάσαμεν κλαυθμῷ μεγάλῳ τὰς ἐπὶ τὰ Ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Νέοι παιᾶνες ἔπειτα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡρωστόκον Ἠπειρον, καὶ μετὰ, πάλιν θρηγος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς. Ἐπιδρομὴ ἀλλοφύλων καὶ ἐμφύλιος πόλεμος «τὰ δεινῶν δεινότερα» κατὰ τὸν χρυσορρήμονα. Ἐν μέσῳ δὲ τούτων πάντων, ἀκλόνητος καὶ ὑπέρκalos ἡ «Ποτνία Μήτηρ» ἡ Ἀθάνατος Ἑλλάς.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς «ἀναμνήσεις καὶ νοσταλγίαι Ἁγιορείτου» Καθηγουμένου Γαβριήλ. Α΄ Βραβεῖον διαγωνισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Προεδρείας Νοέμβριος 1957).

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΜΑΘΗΤΟΥ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως καὶ Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς κ. Ναθαναήλ, τελέσας τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπεδίου, ἐχειροτόνησε τὸν ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς μοναχὸν καὶ μαθητὴν παρὰ τῆ Ἀθωνιάδι Σχολῇ Ἰωακείμ, Ἱεροδιάκονον.

Ὁ μαθητὴς Ἰωακείμ, εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις χειροτονεῖται Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν μαθητῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὸ προσκλητήριον σάλπισμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὰς μοναχικὰς τάξεις καὶ ἀπὸ τὰ μαθητικὰ ἀκόμη θρανία νὰ θυσιάσουν ὅ,τι προσφιλές καὶ ὠραῖον θὰ τοὺς ἔδιδεν ὁ μάταιος κόσμος μὲ τὴν ἀπατηλὴν λάμπην του, ἢ ὅποια πολλάκις ἀπατᾷ, προτιμήσαντες ἀντ' αὐτοῦ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν τραχὺν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα δρόμον, φέροντες ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ «τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ». Τὴν θυσίαν ταύτην καὶ ἡ Ἱερὰ αὐτοῦ Μονὴ ἐκτιμήσασα ὡς καὶ τὰς μέχρι τοῦδε προόδους του ὅχι μόνον εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἦθος, ἀπεφάσισε παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, τὴν εἰς Ἱεροδιάκονον χειροτονίαν του.

Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη ἐν μέσω συγκινητικωτάτης ἀτμοσφαιρας καὶ ἐν μέσω πολλῶν πατέρων καὶ μαθητῶν, οἱ ὅποιοι προσῆλθον ἵνα παρακολουθήσουν αὐτήν. Ἰδιαίτερον δὲ συγκίνησιν ἐπροξένησε τὸ συγκινητικὸν λογύδιον, ποῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας του ἐξεφώνησε ὁ νεοχειροτονηθεὶς, διὰ τὴν μεσότητά ὑψηλῶν ἐννοιῶν καὶ οὐχὶ κενῶν δουλικῶν ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας τελευταίως ἀναγινώσκουμεν εἰς δημοσιευομένας προσφωνήσεις διαφόρων χειροτονομένων ἀνωτέρων κληρικῶν καὶ τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Θ ε ο φ ι λ έ σ τ α τ ε,

Σεβαστοὶ Γέροντες, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ λοιποὶ παρευρισκόμενοι.

Ἰστάμενος κατὰ τὴν συγκινητικὴν καὶ ἱστορικὴν ταύτην δι' ἐμὲ στιγμὴν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν τῆς ἱερωσύνης πρῶτον βαθμὸν ἀναλάβω καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν μικρότητά μου ἔναντι τοῦ ὕψους αὐτῆς, τὴν ἀδυναμίαν μου ἔναντι τοῦ βάρους αὐτῆς, τὴν ἡλικίαν μου ἔναντι τῶν ὑποχρεώσεών μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰς προσευχὰς σας, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σηκώσω εἰς τοὺς ἀδυνάτους ὄμους μου τὸ βαρὺ φορτίον ποῦ οἰκειοθελῶς ἀναλαμβάνω.

Ἐὰν ἓνας Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ γίγας αὐτὸς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἱστάμενος διὰ πρώτην φοράν, ὅτε ἔμελλε νὰ δεχθῆ τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του μειράκιον, πῶς νὰ ὀνομάσω ἐγὼ ἑμαυτὸν, τὸν τῆ πραγματικότητι μειράκιον;

Ἐὰν πατέρες, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς μεγάλης ἀσκήσεώς των, κατὰ τὰς ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν περιπλανήσεις των εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὅπας τῆς γῆς, ἐὰν πατέρες, λέγω, οἱ ὅποιοι εἶχον κατορθώσει νὰ ὑποτάξουν σῶμα καὶ αἰσθήσεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πνεύματος καὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν γῆν σωματικῶς νὰ περιπολοῦν εἰς τοὺς οὐρανούς πνευματικῶς ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀναξίους διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπουργημα, φθάνοντες πολλάκις μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀκρωτηριαζοῦν ἑαυτοὺς, πῶς νὰ ἀποτολμήσω ἐγὼ νὰ προσεγγίσω τῷ Κυρίῳ μου, ὅστις δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ γῆ καὶ σποδός;

Ἡ συναίσθησις τῆς μικρότητός μου, τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀσθενείας μου ἔναντι τοῦ ὕψους καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἱερωσύνης, μὲ κάνουν νὰ δειλιῶ καί, ἐὰν δὲν ἐβόων εἰς τὰ ὦτά μου οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, «ὅτι ἡ δύναμις του ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» καὶ τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν ἀποστόλου, ὅστις βοᾷ πρὸς τοὺς Κορινθίους, ὅτι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ», ἐὰν, λέγω, δὲν ἐβόων οἱ λόγοι οὗτοι εἰς τὰ ὦτα μου, θὰ ὑπεχώρουν πρὸ τῆς δειλίας καὶ θὰ ἀπετόλμων νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ «ἅγια τῶν ἁγίων», ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι κύπτουν καὶ καλύπτουν ἀπὸ φόβου καὶ συστολῆν τὸ πρόσωπόν των.

Οἱ λόγοι ὅμως αὐτοὶ ἀφ' ἑνός καὶ ἡ πεποίθησις εἰς τὰς προσευχάς σας ἀφ' ἑτέρου, μὲ στηρίζουν, μὲ ἐνισχύουν, μὲ ἐνδυναμώνουν καὶ μοῦ δίδουν τὸ θάρρος νὰ προχωρήσω καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἀγκαθοροδόσπαρτον ὁδὸν τῆς ἱερατικῆς διακονίας, πλήρης αἰσθημάτων φόβου καὶ χαρᾶς. Φόβου μὲν, διὰ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύναις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω, χαρᾶς δὲ διὰ τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν καὶ διήνυσαν μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἴκουμένης.

Καὶ ἤδη ἀφοῦ ἐπικαλεσθῶ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὰς προσευχὰς ὄλων ὑμῶν, καθῆκόν μου ἐπιβεβλημένον θεωρῶ, ἵνα καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, τόσον εἰς τὸν σεβαστὸν μου Γέροντα, ὅστις παιδιόθεν μὲ παρέλαβε καὶ μὲ πνευματικὴν ἀγάπην καὶ νοθεσίαν χρηστὴν μὲ καθωδήγησε διὰ νὰ φθάσω εἰς ταύτην τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν δι' ἐμὲ ἡμέραν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Γέροντας τῆς ἱερᾶς μου μετανοίας, οἵτινες τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας μου παραβλέψαντες ἠθέλησαν νὰ μὲ περιβάλουν μὲ τὸν τῆς ἱερωσύνης Α' βαθμόν.

Μέγιστον ἐπίσης καθῆκόν μου θεωρῶ νὰ ἐκφράσω καὶ εἰς τὸν Σεβαστὸν μου Σχολάρχην τοὺς κατέχοντας τὴν ψυχὴν μου κατὰ τὴν ἑρὰν ταύτην λόγους εὐχαριστίας, ὅστις μαζί μὲ τὰς προσπαθείαις ἄς καταβάλλει διὰ τὴν μόρφωσίν μου, μὲ χαρὰν ἐδέχθη νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Ἄλλ' ὦ πνεῦμα Πανάγιον, Παράκλητε ἀγαθέ, ὁ Πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, εἰς Σὲ στρέφω τὸν λόγον μου καὶ Σὲ παρακαλῶ, ἵνα ἔλθῃς καὶ σκηνώσῃς εἰς ἐμὲ καὶ καθαρίζοντάς με ἀπὸ πάσης κηλίδος μὲ ἐνισχύσῃς εἰς τὴν προκειμένην ὑψηλὴν διακονίαν, ἵνα δυνη-

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΕΑΣ

Είς τό υπ. ἀριθ. 28 - 29 τοῦ 1952 τεύχος τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἐσημειώσαμεν περιληπτικῶς περὶ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ καθηγητοῦ Δασοκομίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Χρ. Μουλοπούλου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας περὶ τοῦ μύκητος *Entotgia parasitica* (Murr) Act A, ὅστις, ὡς λέγει ὁ κ. Μουλόπουλος, θεωρεῖται ὁ καταστρεπτικώτερος ἐξ ὄσων ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος μέχρι τοῦδε εἰς τὰ δασικὰ δένδρα.

Ὁ μύκης οὗτος κατέστρεψε τ' ἀπέραντα δάση τῆς Β. Ἀμερικῆς. Εἰς δὲ τὴν Ἰταλία εἰσαχθεὶς μεταπολεμικῶς φέρεται καταστρέφας τὰ 5000 τῶν καστανεῶνων καὶ παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας κατέστη ἀδύνατος ἢ καταπολέμησις του.

Πρὸς παρεμπόδισιν τῆς διαδόσεως τῆς ἀσθενείας ταύτης ἐν Ἑλλάδι συνιστάται ἡ ἐπείγουσα λήψις τῶν κάτωθι μέτρων.

1) Ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα φυτῶν καστανεάς ἢ μερῶν αὐτῆς (ξύλου, φλοιοῦ) ἢ καστάνων ἀπὸ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Β. Ἀμερικῆς καὶ τὴν Ἰταλίαν.

2) Παρακολούθησις τῆς καταστάσεως ὑγείας τῶν δασῶν καστανεάς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

θῶ νὰ φανῶ ἀντάξιός τῶν ὑποχρεώσεών μου καὶ τῶν προσδοκιῶν τῶν πατέρων καὶ τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, ἠθέλησαν νὰ μὲ τιμήσουν μὲ αὐτὴν διὰ νὰ μὴ γίνῃ αὕτη εἰς ἐμὲ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα. Naί, Πανάγιον πνεῦμα, Σὺ ποῦ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύεις καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖς, ἐνδυνάμωσον τὴν ἀδυναμίαν μου, ἀναπλήρωσον τὰς ἐλλείψεις μου, στάλαξον σταγόνα σοφίας εἰς τὸν ἄσοφον νοῦν μου, διότι οὐδεμία ποτὲ ἀνθρωπίνη δύναμις δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ὑπόρρημα τοῦτο τῆς ἱερωσύνης χωρὶς τὴν ἰδικὴν σου ἐνίσχυσιν' εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ ἐγὼ πεποιθῶς, κύπτω τὸν αὐχένα λέγοντας: »Ἴδου ὁ δοῦλός Σου γεννηθῆτω εἰς ἐμὲ τὸ θελημα Σου, Κύριε».

Εἰς τὸ λογύδριον τοῦτο ἀντιπῆντησε μὲ ἐμπνευσμένας πατρικὰς καὶ παραινεικὰς συμβουλὰς ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος καὶ Σχολάρχης, κατόπιν τῶν ὁποίων ἀπεπεράτωσε τὴν Χειροτονίαν, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ἀνεξίτηλος ἀπὸ τὴν μνήμην ὄσων ἔτυχον νὰ παρευρίσκωνται ἐκεῖ.

Ὁ «Ἅγιος Παῦλος» τοῦ ὁποίου ὁ μαθητῆς Ἰωακείμ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους ἀναγνώστας, τοῦ εὐχεται νὰ φανῇ ἀντάξιός τῶν προσδοκιῶν τῆς Μονῆς του, τῆς Σχολῆς καὶ μάλιστα τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ ὁποίου μὲ ἐλπιδοφόρον βλέμμα μιᾶς καλλιτέρας αὔριον προσβλέπει τόσον εἰς αὐτὸν ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς.

3) Σύστασις εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας καστανεῶνων, ὅπως ἀναγγέλλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας τὴν τυχὸν ἐμφάνισιν ἢ ὑποψίαν ἐμφανίσεως τῆς ἀσθενείας, πρὸς λήψιν συντόνων μέτρων διὰ τὴν διαπίστωσιν καὶ καταπολέμησιν αὐτῆς.

4) Ἐπιμελῆς ἐφαρμογὴ τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων καταπολεμήσεως τῆς ἀσθενείας, ὅπου ἤθελε διαπιστωθῆ ἢ παρουσία τῆς καὶ

5) Ἐπειδὴ δυστυχῶς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ μέσα προλήψεως καὶ καταπολεμήσεως τῆς ἀσθενείας δὲν εἶναι τελείως ἀποτελεσματικά, συνιστᾶται ἡ χρησιμοποίησις, κατὰ τὴν ἴδρυσιν νέων καστανεῶνων, εἰδῶν ἢ ποικιλιῶν Ἰαπωνικῶν, αἵτινες εἶναι ἀνθεκτικαὶ εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην, ὡς λ. χ. τῆς *Castana Molissima*, *Blume* καὶ τῆς *Castana crenata* Brockhausen.

Ἦδη καὶ τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Ὁ Ἀγροτικὸς Ταχυδρόμος» τοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας καὶ Γεωργίας «Νικόλαος Κανελλόπουλος» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 132/1958 τεῦχος σελ. 46 δημοσιεύει σχετικὸν ἄρθρον τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν μεγίστην σπουδαιότητα διὰ τὸν Ἰερὸν ἡμῶν Τόπον, ἀναδημοσιεύομεν ὡς ἔχει :

Ἡ καστασιά, τὸ ὑπέροχο δένδρον, ποῦ στολιζοῦ τις σχιστολιθικὰς πλαγιὰς τῶν βουνῶν, μᾶς δίδει τοὺς γευστικοὺς καὶ θρεπτικοὺς καρπούς, τὸ ἀναντικατάστατο ξύλον γιὰ ἔπιπλα καὶ τὴν οἰκοδομικὴ καὶ τόσα ἄλλα προϊόντα, σὲ πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου ἄρχισε νὰ ἐξαφανίζεται, λόγῳ μιᾶς τρομερᾶς παρασιτικῆς προσβολῆς, ποῦ κοινῶς ὀνομάζεται «καρκῖνος τῆς καστανεάς».

Αἰωνόβια δένδρα ποῦ ἀνεπτύχθησαν βραδύτατα καὶ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἔλαβαν τεράστιες διαστάσεις, μέσα σὲ λίγα χρόνια κατανοῦν ἐρείπια καὶ καταφύγιο τῶν λαγῶν, καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν ἀγρομιῶν.

Ἡ προσβολὴ ἐκδηλώνεται μὲ κηλίδες χρώματος «σκουριάς», αἱ ὁποῖαι σὲ λίγο καιρὸ παίρνουν χρῶμα μελιτζανι-ἰώδες καὶ περιστοιχίζονται ἀπὸ πολλὰ ἐξογκώματα μεγέθους κεφαλιοῦ καρφίτσας. Ἡ φλούδα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν χονδρῶν μρᾶτσων, σχίζεται, παραμορφώνεται καὶ ἀνοίγει. Σὲ λίγους μῆνες τὸ δένδρον ξηραίνεται. Δοκίμασαν, μὲ τὸ κόψιμο τῶν μολυσμένων μερῶν τοῦ δένδρου, νὰ σταματήσουν τὸ κακό, ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια ἐκδηλώνεται σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλαδιῶν.

Κανένα φυτοφάρμακο δὲν στάθηκε ἰκανὸ νὰ καταπολεμήσῃ τὸν τὸν ἐπιδρομέα τῆς καστανεάς.

Σὲ τι ὀφείλεται αὕτη ἡ συμφορὰ, τὴν ὁποίαν οἱ φυτοπαθολόγοι ὀνομάζουν «*Endothia parasitica*» καὶ οἱ ἀπλοῖκοι ἀνθρώποι «καρκῖνο τῆς καστανεάς» :

Στὴν ἐρώτησι αὕτη δὲν ὑπάρχει ἀκόμα σαφῆς ἀπάντησις.

Τὸ καταστρεπτικὸ καὶ μικροσκοπικὸ αὐτὸ παράσιτο πρωτοεμφανίσθη στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1904 καὶ ἀπὸ τότε προεκάλεσε ἀνυπολόγιστες καταστροφές. Τὸ ἀμερικανικὸ εἶδος καστανεάς, ἡ «*Castana dentata*» σχεδὸν ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ

πρόσωπο τῆς γῆς. Ἐκατομμύρια στρέμματα ἔχουν ξαναφυτευθῆ με ἄλλα δένδρα ἢ μένουν γυμνά. Ὑπεύθυνα διὰ τὴν ταχεῖαν ἐξάπλωσιν τῆς ἀρρώστειας εἶναι τὰ ἔντομα, τὰ πουλιὰ καὶ οἱ ἄνεμοι, γιατί μεταφέρουν κατὰ ἑκατομμύρια τὰ σπόρια τοῦ παρασίτου ἀπὸ τὰ προσβεβλημένα δένδρα, στὰ γερά.

Στὴν γειτονικὴ μας Ἰταλία ὁ καρκίνος τῆς καστανιάς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1938 στὴν ἐπαρχία τῆς Γένοβας καὶ σήμερα κάνει καταστροφὰς σὲ ὅλες τὶς περιφέρειες τῆς χώρας αὐτῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Καλαβρίας. Ἡ ἔτησία παραγωγὴ καστάνων ἀπὸ 650 χιλιάδες τόννους κατέβηκε στοὺς 328 χιλιάδες τόννους. Ἡ καστανιά τοὺς ἔδιδε 308 χιλιάδες κυβικὰ μέτρα ξυλείας καὶ σὲ λίγα χρόνια θὰ χάσουν καὶ τὸ προῖδον αὐτό.

Ἀποτελεσματικὰ μέσα καταπολεμήσεως ἀκόμη δὲν ἔχουν βρεθῆ καὶ μετὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἀσχολοῦνται οἱ Φυτοπαθολογικοὶ Σταθμοὶ τῆς Ρώμης καὶ τῆς Φλωρεντίας.

Γιὰ τὴν χώρα ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη μολυνθῆ, τὸ μοναδικὸ μέσο εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις εἰσαγωγῆς κάθε εἴδους δενδρυλλίων καὶ ἐμβολίων ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ὅσα ἔρχονται νὰ ἀπολυμαίνωνται καὶ νὰ καλλισργοῦνται πρῶτα σὲ περιφέρειες ὅπου δὲν ὑπάρχουν καστανιές. Π.Γ.Π.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν χώραν μας καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν εἰδικῶν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν προμηθείας ποσότητός τινος καστάνων Ἰαπωνικῆς προελεύσεως πρὸς δημιουργίαν νέων καστανεῶνων.

Ἐχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους θὰ προσέφερε μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐν γένει οἰκονομίαν, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνδιαφερθῆ διὰ τὴν προμήθειαν μεγάλης ποσότητος καστάνων Ἰαπωνικῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διευκολυνθοῦν καὶ αἱ ἄλλαι Ἱ. Μοναὶ εἰς τὴν προμήθειαν αὐτῶν καὶ δημιουργίαν νέων καστανεῶνων εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ δένδρον τοῦτο παρουσιάζει τερασίαν ἀνάπτυξιν καὶ περισσότερον ὄλων τῶν περιφερειῶν τοῦ Κράτους.

« Ὅστις δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ ἀκριβῶς, εἰς τί ἀπολίγει ὄλων τῶν πραγμάτων τὸ τέλος, αὐτὸς ἄλλον διδάσκαλον δὲν χρειάζεται, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποφυγὴν τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ».

— « Ἐνθυμοῦ τὸν Θεὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ὅπως καὶ αὐτὸς ἐνθυμηθῆ ὅταν ἐμπέσῃς εἰς πειρασμούς ».

Ἐοσίου Ἰσαὰκ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

«... Ένδιαφερόμενος νά παρακολουθῶ πάντοτε τὴν ἀμέριμνον καὶ ἀγίαν καὶ ὑπερφυσικὴν καὶ ἀγγελιοειδῆ ζωὴν ὑμῶν τῶν κατοίκων τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, μετὰ χαρᾶς πάντοτε λαμβάνω καὶ ἀναγιγνώσκω τὸ ὄραϊον ὑμῶν Περιοδικὸν ὃ «Ἁγιος Παῦλος», τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ τῆς ζωῆς ταύτης. Διὰ τοῦτο καὶ ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν μικρὰν μου συνδρομὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξυπηρετουμένου θεαρέστου σκοποῦ.

Εὐχομαι δὲ ὅπως ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων τῆς οὐρανομιμήτου πολιτείας σας-ἄτινα, ὀνόματα, εἰσὶ γεγραμμένα εἰς τὴν Βίβλον τῆς ζωῆς-ἀντὶ νά μειωθῆ, νά ἀυξηθῆ μᾶλλον πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν Ὁρθοδόξου θρησκείας, ἣτις καὶ μόνη δύναται ἐφαρμοζομένη κατα τε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα αὐτῆς- νά σώσῃ ἀσφαλῶς τὴν νῦν καὶ αἰεὶ παραπαίουσαν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν αἰρέσεων καὶ ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας ἀνθρωπότητα καὶ κινδυνεύουσαν τὰ μέγιστα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τὸ παμφάγον καὶ φρικαλέον πῦρ τῶν πυραύλων, οἵτινες μάτην δὲν ἐφευρέθησαν, ἀλλὰ πρὸς δικαίαν τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀμετανοήτων ἀμαρτωλῶν. Διότι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, μειωθῆ ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν μοναχῶν καὶ λείψῃ τὸ πανέντιμον καὶ πανσέβαστον γένος αὐτῶν πρὸς χαρὰν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀθέων καὶ ἰδίως τῶν ἀντιχριστῶν καὶ καταχθονίων μασόνων, τότε -τὸ κατ' ἐμὲ- τότε θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ παρῶν κόσμος, ὡς μὴ ἔχων πλέον λόγον ὑπάρξεως, τοῦ προεγνωσμένου ἀριθμοῦ τῶν σεσωσμένων συμπληρωθέντος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ἐκλιπόντων τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, θὰ συνεκλείψουν καὶ οἱ ἐν τῷ κόσμῳ κλητοί, ὡς ὑπηνίχθη τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅταν εἶπε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο λόγιον, ὅτι «...ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» Τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημαίνοντος τὸ μηδαμινὸν ἢ τὸ σπάνιον τῶν πιστῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, (τῆς ὁποίας πολλὰ τὰ γνωρίσματα ἔχει καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἐποχὴ) ὁπότε δὲν θὰ δυνηθῆ οὐδεὶς καὶ οὐδὲν νά συγκρατήσῃ τὴν μεγάλην καὶ δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἣτις μέλλει κατὰ τὰς Ἁγίας Γραφάς- νά ξεσπάσῃ κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐξαχρειωθέντων ἀνεπανορθώτως ἀνθρώπων.

Ἐν τῷ μεταξὺ σεῖς οἱ μοναχοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ πιστοὶ μιγάδες ἅς δεηθῶμεν ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ «ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ἡμῶν ἐν ὄρα χειμῶνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ» διότι «ἔσται τότε θλίψις μεγάλη οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται».

Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν τραγικὴν περιπτῶσιν ἐκείνην, ἣν εἶδεν ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων Ἰωάννης. Ποίαν; Ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔγειναν «ἵππος λευκός» διὰ τῶν καλῶν ἔργων ὥστε νά καθίσῃ καὶ ἐπ' αὐτῶν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου, δηλαδὴ ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθησαν νά ἄρχῃ καὶ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦτο ἐγένοντο ἄξιοι νά καθίσῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ καθήμενος

ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΝΕΑ

Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἤραξε ν' ἀπασχολῆ σοβαρῶς τὸ ζήτημα τῆς ἀναβιώσεως ἐν αὐτῇ τοῦ μοναχισμοῦ. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπετέλεσε θέμα συζητήσεως μεταξὺ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

— Κατὰ τὰς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰδήσεις ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξετάζει τὴν δυνατότητα χρησιμοποίησεως μερικῶν ἐγκαταλελειμμένων μοναστηρίων τὰ ὁποῖα αὕτη θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανδρώσῃ καὶ νὰ τὰ προικίσῃ οικονομικῶς ὥστε ν' ἀναδείξῃ αὐτά, ὡς λέγουν, ὄρητῆρια τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντως ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εἰτοιμάζεται νὰ ρίψῃ ὅλον τὸ βάρος τοῦ παλαιοῦ της κλέους διὰ νὰ ἐπανεγκαταστήσῃ τὰ παλαιὰ περίφημα Ρωσικὰ Μοναστήρια εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

— Δύο Ἄγγλοι Μοναχοὶ ἐπέστρεψαν εἰς Λονδίνον, ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας διάφορα μοναστήρια τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Οἱ δύο μοναχοί, ἀφοῦ ἐδήλωσαν ὅτι ἐγένοντο δεκτοὶ παντοῦ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, προσέθεσαν ὅτι τὰ Ρωσικὰ μοναστήρια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξαφανισθῆναι κατὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν, ἀνοικοδομήθησαν καὶ πάλιν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑφίστανται ἤδη ἐν Ρωσίᾳ ἐβδομήκοντα τοιαῦτα πλήρη μοναχῶν.

ἐπὶ τοῦ «πυρροῦ ἵππου» (ὁ διάβολος), ὅστις ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ σηκώσῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ «σφάξωσιν ἀλλήλους». Καὶ τοῦτο φαίνεται ὄχι μόνον ἐκ τῆς «μαχαίρας τῆς μεγάλης» ἢ ὁποῖα ἐδόθη εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποῖα διηγεῖται καὶ βεβαιώνει ὅσα ἡ προφητεία προεῖπε. Δὲν ἀλληλοσφάγησαν χθὲς (1944) οἱ Ἕλληνες; Δὲν ἀλληλοσφάγησαν προχθὲς (1917) οἱ Ρῶσοι; Δὲν ἀλληλοσφάζονται σήμερον οἱ Ἀραβες; Τί εἶναι οἱ κάθε τόσο ἐμφύλιοι πόλεμοι; Καὶ γενικῶς τί εἶναι οἱ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου πόλεμοι; οὐχὶ ἀλληλοσφαγὴ μεταξὺ ἔθνους καὶ ἔθνους, μεταξὺ ἀλλοθρήσκων καὶ ὁμοθρήσκων, μεταξὺ ὁμοεθνῶν καὶ ἀλλοεθνῶν;

Στῶμεν λοιπὸν καὶ πάλιν καλῶς ἡμεῖς οἱ γνωρίζοντες καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν Θεόν, γνωστοὶ δὲ παρὰ τῷ Θεῷ. Στῶμεν μετὰ φόβου καὶ τρόμου καὶ ἀγρυπνῶμεν ἐν παντὶ δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῶμεν ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. «Γένοιτο».

Δεόμενος τῶν ἁγίων ὑμῶν εὐχῶν πρὸς κάθαρσιν μὲν πρῶτον τελείαν τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔπειτα δὲ ἠθικὴν ἐν Χριστῷ τελειώσιν μου ἐν πάσαις ταῖς χριστιανικαῖς ἀρεταῖς, ὥστε γενέσθαι με ἄξιον μέτοχον τῆς ἀκρίτου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀθανασίας καὶ αἰωνίου ζωῆς,

διατελῶ μετ' ἀγάπης Χρῆστ. Μ. Κανονίδης

Νέον Ψυχικόν 23.6.1958

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἡ θεία πανοπλία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν ὁμολογητῶν καὶ τῶν μαρτύρων. Δὲν ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν νὰ μὴ διώκεται εἴτε ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, εἴτε ἐν μέρει· εἴτε ἐμφανῶς εἴτε ἐμμέσως. Διὰ τῶν διωγμῶν ὅμως καταφαίνεται ἡ δύναμις τῆς, ἣτις «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς γίνονται πηγὴ δυνάμεως. Καὶ ἡ προσφιλιῆς μας, ἡ ἀποστολική, ἡ πρεβυγενὴς Ἐκκλησία τῆς Κύπρου μὲ τὴν σειρὰν τῆς δοκιμάζεται, χαιμάζεται, ἀναδεικνύει νέους μάρτυρας, περιβάλλεται ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ μαρτυρικά τῶν τέκνων τῆς αἵματα. Καὶ διώκεται ὑπὸ χριστιανῶν τῷ ὀνόματι, χριστομάχων δὲ τῇ πράξει, ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ μετὰ ἀλλοθρησκῶν, χριστομάχων καὶ τούτων πάσαι τε καὶ νῦν. Ποῖον ὅμως τὸ καθῆκον ἡμῶν, οἵτινες θεία χάριτι εὐρισκόμεθα ἐν εἰρήνῃ καὶ γαλήνῃ; Νὰ παραμένωμεν ἀπλοῖ θεαταί; Οὐδὲν τούτου ἀντιχριστιανικώτερον. Πρέπει νὰ ἔλθωμεν ἀρωγοί. Πρέπει νὰ ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὸν «ποιοῦντα κρίσιν τοῖς ἀδικουμένοις» καὶ δυνάμεναν μὲ ἐν μόνον νεῦμα Αὐτοῦ νὰ ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν τοὺς τυράννους «ὡς ὁ ἄνεμος ἐκρίπτει τὸν χοῦν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς» διὰ τῆς προσευχῆς. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὁρθοδόξων πρέπει στρατόπεδον προσευχῆς νὰ ὑψώσωμεν κατὰ τῶν χριστομάχων. Πρέπει τὴν θείαν πανοπλίαν ἐξ οὐρανοῦ νὰ φέρωμεν. «Πανοπλία γάρ, ὡς ἀληθῶς, οὐράνιος ἡ θεία προσευχή» λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Κάθε ἡμέραν πρέπει ὅλοι νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ἄλλως εἴμεθα σύμμαχοι τῶν διωκτῶν, διότι ἰσχύει καὶ ἐδῶ «ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί. Ὅλοι διὰ τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον εἰς τὴν προσευχὴν πού εἶναι «ἄμαχον ὄπλον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ὁμοίως μὲν στρατιώτην ἕνα, ὁμοίως δὲ καὶ πολλὰς ἀποκρουομένη μυριάδας». (Χρυσόστομος).

Εὐοίονον σημεῖον.

Πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐτονίσθη ἡ μεγάλη σημασία τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξεδηλώθη τὸ παράπονον ἡμῶν τῶν Μοναχῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιδεικνυομένην ὀλιγωρίαν πρὸς ἀναζωπύρωσιν τούτου. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι ἦλθε καὶ ἀκτὶς φωτός. Ἡ κατὰ Ὀκτώβριον συνερχομένη εἰς σύνοδον Ἱεραρχία μετὰ τῶν θεμάτων αὐτῆς περιέλαβε καὶ τὸ ζωτικὸν δι' Αὐτὴν τοῦτο θέμα. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ σεπτοὶ Ἱεράρχαι δὲν θὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀποφάσεις «στὸ χαρτί» μόνον, ἀλλὰ θὰ χωρήσωσιν εἰς τὰ ἔργα. Καὶ πρῶτον ἔργον, καθ' ἡμᾶς, δέον νὰ ᾖ ἡ μεταβολὴ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τροπικῶς εἰς Μοναστήρια, ὥστε ἐκεῖθεν νὰ ἀκτινοβολῇ τὸ μοναχικὸν πνεῦμα. Διατί ὄχι; Μήπως μοναχοὶ οὐσία δὲν εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἐκ Μονῶν δὲν προέρχονται; Καὶ ὅταν θὰ σχολάζωσιν εἰς Ἱεράς Μονὰς νὰ ἐγκαθίστανται, ὡς οἱ παλαιοὶ ἀρχιερεῖς. Διὰ τοῦ τρόπου

τούτου φρονούμεν - σκέψις μας εἶναι - θὰ ἐνισχυθῆ ὁ μοναχικὸς θεσμὸς καὶ θὰ προσελκυσθῶσι πολλοὶ εἰς τὰς ἡδη ἀραιάς τάξεις αὐτοῦ.

Προσκυνηταὶ (;)

Κατὰ τὸ θέρος ἰδίᾳ πολλαὶ ομάδες χριστιανῶν ἐπισκέπτονται, πρὸς μεγάλην χαρὰν μας, τὸν ἅγιον καὶ ἱερὸν τόπον ἡμῶν. Παλαιότερον ἤρχοντο ὡς εὐλαβεῖς προσκυνηταί, διὰ νὰ ἐξομολογηθῶσι, νὰ τελέσωσιν ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ γενικῶς διὰ νὰ ἀποκομίσωσιν ὠφέλειαν καὶ οὕτω συνεδέοντο ψυχικῶς μετὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Σήμερον ἥλλαξαν τὰ πράγματα. Ἐρχονται ὡς περιηγηταί, τουρίστες, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἔμποροι. Διὰ τοῦτο ἐκδηλὸς εἶναι ἡ ἀδιαφορία τῶν εἰς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ ἡ δυσφορία τῶν δι' ἔλλειψιν περιποιήσεων οἰῶν ἐπιθυμοῦν, συχνὰ δὲ ἀκούομεν καὶ ἐπικρίσεις. Ἄλλ' ὡ ἀγαπητοὶ κατὰ κόσμον ἀδελφοί, τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τόπος πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ ὠφελείας καὶ οὐχὶ σωματικῶν ἀπολαύσεων. Παρέχει ὁ ἱερὸς ἡμῶν τόπος πνευματικά, ὄχι σωματικὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἔχει ἄφθονα, χάριτι θείᾳ, ὁ κόσμος. «Ὁ ἔχει τοῦτο δίδωσιν ἡμῖν» (Πράξ. γ' 6.) Καὶ διὰ νὰ τὰ λάβετε πρέπει νὰ ἔλθητε ὡς εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὄχι ὡς «τουρίστες», διότι ἄλλως βεβηλοῦτε τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον καὶ τὰ εὐαγγ. ἐν αὐτῷ σκηνώματα τοῦ Κυρίου καὶ τιμωρῶν θὰ ἐφελκύσητε εἰς ὑμᾶς.

Εὐλαβὲς μνημόσυνον.

Ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων πέρυσιν ἑώρτασε τὴν συμπλήρωσιν ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαθεῖα ἦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου, ἐμπνευσθεὶς ἐμεγαλουργήσεν ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀπέβη κατὰ τὸν Γ. Βεριτην «Ἀηδόνη καὶ τῆς Πίστεως μας καὶ τῆς Ἐλευθερίας» καὶ μᾶς ὑπέδειξε τὸν «ὄμορφον κόσμον ἠθικόν, ἀγγελικὰ πλασμένον».

Κατ' αὐτὰς ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις Ἐπιστημόνων τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ νεωτέρου οὕτως Σολωμοῦ, τοῦ Γ. Βερίτη, ἐξήρξε διὰ φιλολογικῶν μνημοσύνων, διαλέξεων καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀναμνηστικοῦ τόμου τὸ πολὺπλευρον ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου νεοέλληρος ποιητοῦ, ὅστις τὸ σπάνιον ποιητικὸν αὐτοῦ τάλαντον ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέβη καὶ οὗτος «Ἀηδόνη καὶ τῆς Πίστεως μας καὶ τῆς Ἐλευθερίας» ἐν Χριστῷ. Εἰς τὸν ἀναμνηστικὸν τοῦτον τόμον οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, Ἀρχιερεῖς, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, Ἀκαδημαϊκοί, Λογοτέχνη καὶ ἔτεροι τῶν μουσῶν θεράποντες, ἐξαιρῶν τὸν Πίνδαρον τῆς νεοελληνικῆς χριστιανικῆς κινήσεως, ὅστις ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἡγαπημένον του, τὸν Χριστόν, πυρπολούμενος, ἀνῆλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη λυρισμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως ποιητικῆς εἰς τοὺς «ὄμορφους κόσμους γαλανοῦς» μετὰ τὴν «ᾠδὴν τοῦ ἀγαπητοῦ» καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ ἀριστουργήματα.

Δίκαιος ὁ ἔπαινος εἰς τὸν προῶπως ἀποιχόμενον χριστιανὸν τοῦτον ποιητὴν ὅστις «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς καὶ εἰς ὃν ἔσχον πλήρη ἐφαρμογὴν οἱ ὑπὸ τοῦ Μιχ. Κριτοβούλου τοῦ Ἰμβρίου στίχοι εἰς τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον.

Ἐρωτα Θεοῦ ἔσχεν ἐμφρόνως

καὶ πῦρ ἀνῆψεν ἀγάπης ἐν καρδίᾳ

ὄλωσ τε τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότηου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Γ. Δισενιαύσιες Σύναξις. Κατά την σύνοδον τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων :

1) Ὅπως τὰ διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα δέματα μὴ φορολογοῦνται γενικῶς, οὐδὲ νὰ ὑπόκεινται εἰς φορολογικὸν ἔλεγχον ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἱ. Κοινότητος.

2) Ἡ τροποποίησις τοῦ ἀρθρο, 2 τῆς § 4 Κανονιστικῆς Διατάξεως Ἀθωνιάδος Σχολῆς, ὥστε γενικῶς ὅλοι οἱ μαθηταὶ νὰ μὴν ὑπόκεινται εἰς ἀναγκαστικὴν μοιαχοποίησιν.

3) Νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς πρὸς τὰς τάξεις τῆς Σχολῆς, ὁ Κανονισμὸς αὐτῆς. Διὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων ὠρίσθη διμελής ἐπιτροπὴ ἵνα μετὰ τοῦ σχολάρχου καταρτίσουν τοῦτο ὀριστικῶς καὶ ἐπαναφερθῆ ὡς θέμα εἰς τὴν προσεχῆ Ἱ. Δισενιαύσιον τοῦ Αὐγούστου.

4) Τὰ ἔνσημα τῶν διαμονητηρίων νὰ παραμείνουν τὰ αὐτὰ.

Ἐν συνεχείᾳ συνήλθεν ἡ Ἱ. Κοινότης μετὰ τῶν ἐκτάκτων ἀντιπροσώπων εἰς ἕκτακτον Διπλῆν τοιαύτην μὲ θέματα :

1) Περὶ ἐνεργειῶν διὰ τὴν τελειωτικὴν ῥύθμισιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Ἱ. Μονῶν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, προερχομένων ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν, κατὰ πρότασιν τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἀπεφασίσθη ν' ἀναβληθῆ εἰς νέαν ἕκτακτον Διπλῆν Σύναξιν μετὰ τὴν Δισενιαύσιον τοῦ Αὐγούστου πρὸς εὐρύτεραν σκέψιν καὶ ὀριστικὴν πλέον ἀπόφασιν.

2) Περὶ διορισμοῦ ληξιάρχου. Ἀπεκρούσθη ὡς ἀντίθετον μὲ τὸ προνομιακὸν καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖον δέον νὰ παραμείνη ὡς ἔχει κατὰ τὰ ἀρθρα 94 καὶ 95 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ 103 τοῦ Συντάγματος.

Ὁδὸς Καρυῶν - Δάφνης. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης διαβίβασεν εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς ἐρώτημα τοῦ Β. Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ τῆς Διοικήσεως Ἁγίου Ὄρους, κατὰ πόσον αὐτὴ συμφωνεῖ διὰ τὴν διάνοξιν αὐτοκνητοδρόμου μεταξὺ Καρυῶν καὶ Δάφνης, κατὰ προέκτασιν τῆς δασικῆς τοιαύτης τῆς Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ δι' ἐγγράφου τῆς ἀπήντησε ν' ἀποκρουσθῆ ἢ διάνοξις τῆς ὁδοῦ ταύτης, τονίσασα ὅτι ἐάν τὸ Κράτος θέλῃ νὰ ἐνδιαφερθῆ ἐιλικρινῶς διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸ τὸ δίκαιόν του καὶ νὰ μὴ παιδεύῃ τὰς Ἱερὰς Μονὰς ἐπὶ τόσα ἔτη.

Ἀνωτέρα Σχολὴ Πολέμου. Διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Σχολὴ αὕτη ἐπισκέπτεται τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον. Ὀγδοήκοντα καὶ πλέον ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑποστράτηγον κ. Σουγγαρίδην περιῆλθον καθ' ὁμάδας ἀνά 15 ἄτομα ὅλας τὰς Ἱερὰς Μονὰς μεταξὺ 2) 15 - 5) 18 Ἰουλίου. Εἰς τοὺς μοναχοὺς ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ σοβαρότης καὶ τὸ πρὸ παντὸς ἡ ἐμφανὲς εὐλάβεια τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν πρὸς τὰ ἱερὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ Ἔθνους μας.

ἄ)π. Σεμίραμις. Ἐδρομολόγησε μηνιαῖον δρομολόγιον ἐκ Πειραιῶς δι' Ἅγιον Ὄρος. Τὴν 22) 5ην Ἰουλίου ἐτέλεσε τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐπισκεφθὲν τὴν Νοτιοδυτικὴν πλευρὰν αὐτοῦ παραμείναν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου ἐπὶ τρίωρον. Πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς ἐπῆλθον πολλοὶ ἐπιβάται μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ συναρχηγός, τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφοκ. Βενιζέλος κ. ἄ. Παρακλήσει ἐμβάτου τινος νὰ διευκολυνθῆ καὶ χωρετίσῃ ἡ εὐλαβὴς σύζυγός του τὴν δεξιὰ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, φυλασσομένην εἰς τὴν Ἱ. ταύτην Μονήν, ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ

πλοίου ὁ καθηγούμενος τῆς Μονῆς ἄρχιμ. Γαβριήλ φέρων τὸ ἅγιον λείψανον διὰ τὰ εὐρεθῆ πρὸ τραγικοῦ θεάματος. Τὸ ἀξιόλογον Ἅγιον τοῦτο λείψανον δὲν συνεκίνησε παρὰ τέσσαρας μόνον εὐλαβεῖς κυρίας, τὰς συζύγους τῶν κ. κ. Σοφ. Βενιζέλου, στρατηγοῦ Ἀποκορίτου, δικηγόρου Δημ. Ἰ. Παπαδημητρίου καὶ ἐκδότου Ε. Παπαδημητρίου, αἵτινες καὶ τὸ ἔχαιρέτισαν μὲ καταφανῆ εὐλάβειαν, αἱ ἄλλαι ἀνερχόμεναι εἰς ἄρκετάς δεκάδας ἐξηκολούθησαν ἐπιδιδόμεναι εἰς τὸ μάνιο τῶν ἡμίγυμνοι, μᾶλλον γυμναί.

Δωρεαί. Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γραφείου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας ἀπεστάλησαν 30 δέματα ἱματισμοῦ πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀπόρων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

— Ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ ἀπεστάλη ποσότης ἀλεύρων διὰ τοὺς Ρουμάνους Ἁγιορείτας μοναχοὺς ἀνερχομένους εἰς 132, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ὑπάγονται εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς Μεγ. Λαύρας καὶ Ἁγίου Παύλου.

Καταστροφή μεγάλου Ἀγιορειτικοῦ Ἰδρύματος. Τὴν 10 45' τῆς 3/16 Ἰουλίου ἐσημειώθη ἔναρξις πυρκαϊᾶς εἰς τὴν μεγάλην Ρωσικὴν Σκήτην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Σεράγιον) παρὰ τὰς Καρυὰς. Λόγω τοῦ πνέοντος ἀνέμου καὶ τῆς ἐλλείψεως καταλλήλων μέσων δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐντοπισθῇ αὐτὴ καὶ οὕτω ἐξηκολούθησε τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῆς ἔργον ἐπὶ 24 ὧρον καταστρέψασα ὁλόκληρον τὴν Δ. πλευρὰν καὶ τὸ ἕμισυ τῆς ΑΔ. τοιαύτης.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁ δραστήριος διτῆς Χωρῆς Ἁγ. Ὁρους ὑπομ. κ. Ἁλ. Χαρίτος εὐρέθῃ ἐπὶ τόπου μετὰ τῆς δυνάμεως Χωρῆς καὶ μετὰ 150 περίπου ἐργατῶν τῶν Ἱ. Μονῶν, οἵτινες ἀμέσως συνεκιντρώθησαν διὰ τῆς ἀστυνομίας. Οὗτοι βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων μοναχῶν ἐπέτυχον τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ πυρὸς ἐκεῖ ἔνθα καὶ κατεβέσθη. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποιήθησαν καὶ κατέφθασαν ἐπὶ τόπου ὁ διοικητῆς Χωρῆς Χαλκιδικῆς ἀνιτάρχης κ. Σάντρης μετὰ μεγάλης δυνάμεως Χωρῆς. Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ ἀπεστάλη ἐπείγοντως μία διλοχία Στρατοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ταξίαρχον κ. Παπαγεωργίου, ἑτέρα δὲ διλοχία ἠκολούθησε αὐτὴν καὶ τρίτη ἦτο ἐτόιμη ν' ἀναχωρήσῃ λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως, διότι ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος μεταδόσεως τοῦ πυρὸς εἰς τὴν πλησίον δασικὴν ἔκτασιν.

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σώματος διετάχθη συχνὴ ἀεροπορικὴ ἀναγνώρισις ὡς καὶ ἐγκατάστασις ἀσφραγμάτων ἐπὶ τόπου διὰ τὴν συνεχῆ ἐπαφὴν.

Τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον τῆς πυρκαϊᾶς εἶναι ἀνυπολόγιστον, κατὰ δὲ τὰς ἀνακρίσεις διεπιστώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας. Ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν τεραστῶν ζημιῶν, διότι εἰς τὴν καταστραφείσαν πλευρὰν ἦσαν ἐγκατεστημένα ὅλα αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Σκήτης (ἡγουμενεῖον, ἀρχονταρῆκι, ἀποθήκαι τροφίμων, ἱματισμοῦ, διαφόρων σκευῶν, αἰθέρειον ἐλαιῶν εἰς χιλιάδας ὀκάδας φυλασσομένων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ρωσίας), κατεστράφησαν α') ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἐκ 350 περίπου χειρογράφων παλαιῶν ἀγνώστου περιεχομένου, 12.000 τόμοι ρωσικοὶ μεγάλης ἀξίας, 2.000 βουλγαρικοὶ καὶ 6.000 ἑλληνικοὶ. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἀρ. θμὸς τις χειρογράφων τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρου, β') μία ἀποθήκη ἱερῶν ἀμφίων ἀγνώστου ποσότητος καὶ γ') ἡ ἀποθήκη τῶν ἀπηρηλιῶν, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν δὲν γνωρίζει κανεὶς. Πάντως πρὸ 12ετίας μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἴδωμεν τὸν ἔντυπον αὐτὸν κατάλογον ἀπὸ τὸν ὁποῖον διεπιστώσαμεν ὅτι ταῦτα ἀνήρχοντο εἰς ἄρκετάς χιλιάδας.

Ἐκ τῶν καταστραφέντων θὰ ἠδύνατο νὰ διασωθῶν πολλά, ἀλλ' ἡ ἀποθήκη μοναχοῦ, ἀγνωστον διατί, ἠρηνήθησαν ἐπιμόρους ν' ἀνοίξουν τὰς ἀποθήκας πρὸς μεταφορὰν ὅσων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταφερθοῦν (·)

Οἱ 12 ἐναπομείναντες ὑπέργηροι Ρῶσοι μοναχοὶ, τῶν ὁποίων ὁ νεώτερος εἶναι 70 ἐτῶν, ἐγκαταστάθησαν εἰς τὴν Ἀ. Πλευρὰν.

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος ὠφελεῖν κυκλοφοροῦντος περιοδικῶ ἡμῶν οἱ κ. κ. Ἄθαν. Φλώρος δικηγόρος Ἀθῆναι δοχ. 100, Ἰωάν. Στεφάνου βιομήχανος (προνομ. πυροσβεστήρων «Φοῖνιξ») Ἀθῆναι 100, Διον. Γαλάτης Ἀθῆναι 50, ἱερομ. Σωφρόνιος Μοντεσάντος Σινά 100, Δίον. Εὐαγγελᾶτος Λός Ἀντζελες δολ. 3. Θεόδ. Κωνσταντίνου θεολόγος Ἀθῆναι 100, Γ. Μιχαὴλ Καυσοκαλυβίτης 20, Νικόλ. Πελεκούδας Βραχνεῖκα Πατρῶν 100, Νικ. Τζουμάκας θεολόγος Λιτόχωρον 20, ἀνόνημος Ν. Σμύρνη 20, Χρ. Κανοτίδης Ν. Ψυχικὸν 20, Ἀνάργ. Σκουτέλης Μεσοποταμία Λαμίας 20.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπισκέφθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ Παν. Τρεμπέλας καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀργυρ. Τρεμπέλα, Ἐμμ. Παντελιάδης φοιτ. ἐκ Κηφισιάς, Ἀλέξ. Χαρίτος ὑπομ. διτῆς Χωρῆς Ἀγ. Ὄρους, Χ. Φλαμπουριάδης ἐκ Κεφαλληνίας, Σ. Μανδαρινιὸς τραπεζ. ὑπάλ. ἐκ Θεσσαλονίκης, Ν. Ἀρζούδας φοιτ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀθ. Γερομιχαλὸς καθηγητῆς μετὰ 27 μαθητῶν τοῦ Ἀνωτ. Ἐκκλησι. Φροντιστ. Θεσβίνης, Ἰγν. Μανθούλης σπουδ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰωάν. Ρουσοχατζάκης ἔμπορος ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης, Ἥλ. Τερτζίδης ξυλέμπορος ἐκ Θεσβίνης Ἰωάν. Ταχουγιάννης ἐκ Πολυγύρου, Γ. Ἐρμανουήλ ἐκ Πολυγύρου, Γ. Ζαχαριάδης καθηγητῆς Πανεπιστημίου Καλλιφρονίας, Κωνστ. Γαβαρνὸς καθηγητῆς Πανεπιστημίου Β. Καρολίνας, Ν. Καριτσώνης καθηγητῆς Ριζαρείου Σχολῆς μετὰ 30 μαθητῶν τῆς ἰδ. σχολῆς, Φλωρεᾶτος ἐξ Ἀθηνῶν, Will Levis Ἑλληνοαυστραλὸς, Pan. Sutcliffe διτῆς Σχολῆς Σάλερ ἐν Γερμανίᾳ μετὰ 9 σπουδαστῶν, Rich. Mareus Καναδὸς διπλωματικὸς ὑπάλ., Hein. Kowalski καθηγητῆς Γερμ. σχολῆς Σάλερ μετὰ 6 σπουδαστῶν, Allen Clark ἰατρὸς ἐκ Σικάγου, Πελ. Καρπούξης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡρ. Μαραγκὸς ἐξ Οὐρανούπολεως, Ἰωάν. Χασάπης ἰατρὸς ἐξ Ἱερισσοῦ, Δ. Οἰκονομίδης, Κ. Γιαννακόπουλος, Π. Ἀποστολίδης ὑπάλ. Ὑπουργ. Ὑγιεινῆς, Drag. Stanojeirg Σέρβος ἱερεὺς, Siebers Anton Γερμανὸς δημοσιογράφος, R. Κογασενίτς Σέρβος Θεολόγος Jean M. Drot Γάλλος σκηνοθέτης, Von K. Ludwig στρατ. ἀκόλουθος Γερμανικῆς Πρεσβείας, Κ. Παπαϊωάννου ἐκ Λήμνου, Ἱ. Σφεριστὸς ἐξ Ἱερισσοῦ, Ἀν. Κατοίκης ἐκ Συκιᾶς, Ἱερεὺς Ν. Παλακωνσταντίνου ἐκ Συκιᾶς, Π. Χρήστου, καθηγητῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μεθ' ὁμάδος φοιτητῶν τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου καὶ 20 Γερμανοὶ φοιτ. διαφόρων Γερμαν. Πανεπιστημίων

Διὰ τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν.

Ἐκυκλοφόρησε τελευταίως ὑπὸ τοῦ γεωπόνου κ. Ἀνάση ἢ Πρακτικῆ Κτηνιατρικῆ με χρησίμους ὁδηγίας διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ζώων, τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν αὐτῶν.

Ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται καὶ ἄλλα γεωργικὰ βιβλία με χρησίμους ὁδηγίας, ἥτοι: Ὁ Λαχανόκηπος. Ἡ Ἀμπελοργία. Ἡ Ἀνθοκομία. Γιατὶ σπουδάζουσιν τὰ φρούτα. Ἡ Μηλιά. Πατατοκαλλιέργεια. Ἐλαιοκομία. Οἰνοποιία. Δενδροκομία. Τὸ Τριφυλλί καὶ ἡ καλλιέργειά του. Τὰ κτηνοτροφικὰ φυτὰ. Ἡ Καλλιέργεια τῶν ὄσπριων κ. ἄ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι Ἀγορεῖται δύνανται ν' ἀποταθοῦν πρὸς τὸν ἴδιον κ. Ἐμμ. Σ. Ἀνάσην γεωπόνον ὁδὸς Ἀλικαρνασσοῦ 16 Ν. Σμύρνη Ἀθῆνας.

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ”

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΘΗΚΗ
ΥΠΗΡΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

•: Τύποις “ΦΟΙΝΙΚΟΣ”., Βενιζέλου 60 • Θεσ/νίκη •:

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Περὶ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ σελ.	65
Χρον. καὶ τοπ. ἱστορία Ἁγ. Ὁρους Ἱ. Μ. Ἁγ. Παύλου	» 72
Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρως	» 86
Τὸ Ραδιόφωνον καὶ Ραδιόφωνα ἐν Ἁγίῳ Ὁρει . .	» 88
Βιβλιογραφία	» 94
Σκέψεις	» 95

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ὁ ἐκκλησιάρχης μοναχὸς Ν. διὰ τοῦ ξυλοσημάντρου καὶ ἔξωθι τοῦ Καθολικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς καλεῖ τοὺς μοναχοὺς εἰς τὸν ἐσπερινόν.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

« Ἐπερωτηθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως, οὐδὲ ἐροῦσιν ἰδοὺ ὧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν. Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· ἔλεύσονται ἡμέραι ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε. καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· ἰδοὺ ὧδε, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε μηδὲ διώξητε. ὡσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ. πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἦσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαυῖζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ. ἦσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν ἢ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβραζε πύρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας, κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὃ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται. »

(Λουκ. ιζ.' 20 - 30)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΠΕΡΙ “ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ,,
ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Πέντε άρθρα τοῦ καλοῦ φίλου καὶ εὐσεβοῦς τέκνου τῆς Ἐκκλησίας κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ, δημοσιευθέντα τελευταίως εἰς τὴν “Βραδυνήν,, τῶν Ἀθηνῶν, παρέσχον ἀφορμὴν νὰ γραφῆ τὸ παρὸν σημεῖωμα. Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀφοροῦν εἰς τὴν Παιδείαν τοῦ Ἔθνους καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πορίσματα τῆς δεκαμελοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Ἡμεῖς δὲν θὰ ἐνδιατριψωμεν εἰς τὰ ἐπὶ μέρους θέματα τῆς Παιδείας. Αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς εἰδικούς. Τὰ θέματα ἐξειδικεύσεως εἶναι ἄλλο πρᾶγμα καὶ ἄλλο εἶναι τὸ κυρίως θέμα τῆς Παιδείας καὶ ὁ σκοπὸς τῆς. Ὁ σκοπὸς μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ὅ,τι ἰδιαίτερος προκαλεῖ τὴν προσοχὴν ἡμῶν, εἶναι τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἰδεολογικὸν σχῆμα, ὅπερ ἢ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆ ἐξέλεξε διὰ ν’ ἀποτελέσῃ τὸν θεμελιώδη παράγοντα, τὸ σημεῖον προσανατολισμοῦ διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν θεμάτων τῆς Παιδείας. Εἰς αὐτὸ ἀσχολεῖται καὶ ὁ κ. Μπαστιᾶς, διότι θεωρεῖ οὐσιῶδες νὰ προσδιορισθῆ ἕκ τῶν προτέρων τὸ ἰδανικόν, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ κατευθυνθῆ ἡ Παιδεία τοῦ Ἔθνους, καὶ ἕκ τοῦ ὁποῖου θ’ ἀπορρεύσουν τὰ εἰδικὰ ζητήματα.

Τὸ ἰδεολογικόν, λοιπόν, σχῆμα τῆς δεκαμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συνοψίζεται ἡ Ἐθνικὴ Παιδεία, ὑπῆρξεν ὁ “Ἐλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς,,. Αὐτὸ ἀναπτύσσει ὁ κ. Μπαστιᾶς, ἀμφισβητῶν τὸ δυνατόν τῆς συνυπάρξεως πίστεως καὶ γνώσεως, Ἐλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, λόγον ἀνθρωπίνου καὶ Ἀποκαλύψεως. Αὐτὸ ἀμφισβητοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ἐξηγοῦμεν διατὶ κατέκλυσε τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀθεΐα, ἀλλὰ καὶ ἀποροῦμεν, πῶς μὲ τοιαῦτα ἐκπαιδευτικὰ θεμέλια δὲν ἔγινεν ὅλη ἡ Ἑλλὰς κομμουνιστικὴ ἄχρι τοῦδε. Ὅχι, βεβαίως, διότι διδάσκεται ἡ κλασσικὴ παιδεία, ἀλλὰ διότι διδάσκεται αὐτόνως ὁ Χριστιανισμὸς, ὅστις ἀπορροφᾶται σχεδὸν ἀπὸ τὰ κλασσικὰ κείμενα, ἀπὸ τὴν Κίττην αὐτὴν τῶν Οὐμανιστῶν διδασκάλων.

Ὁ νεόπλαστος ὄρος “Ἐλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς”, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἄλλοι ἄλλα ὑπονοοῦν καὶ ἄλλοι διάφορα ἐπιζητοῦν, τείνει ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων, καθ’ οὓς ἐτέχθη, νὰ καταστῇ “σημεῖον ἀντιλεγόμενον,, παρὰ τοῖς φιλοσοφοῦσι, τοῖς θεολογοῦσι, τοῖς λογογραφοῦσι καὶ ὑπὸ πάντων ἐκείνων, ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ λόγους καὶ ὄρους καὶ “ισμούς,, καὶ μὲ “λύσεις αἰνιγμάτων,,.

Διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ἐξ ὧν ἀνεγνώσαμεν, τόσον ὑπὸ τῶν ὑπεραμυνομένων τῆς λεκτικῆς ταύτης συνθέσεως, γραπτῶν, ὧν καὶ ὑπὸ τῶν ἐναντιοφρονούντων, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἐνιαίαν κατεύθυνσιν ἐν τοῖς πολυστρόφοις διαλογισμοῖς αὐτῶν, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ μορφώσωμεν σαφῆ ἰδέαν τῆς θέσεως καὶ ἀντιθέσεως τοῦ ζητήματος τοῦ πνευματικοῦ. Τοῦτο, ἴσως, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀτέρμονα-ὅσοι εἶναι καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ θέμα ποικίλιαν ἀντιλήψεων, ἐξ ὧν ἐκδέχεται ἕκαστος τὴν εὐόδωσιν τοῦ ὄρου, ὡς συνθέσεως μορφῆς καὶ οὐσίας, ἢ οὐσίας πρὸς οὐσίαν, ἄλλοι ἐπὶ ἴσοις, ἄλλοι ἀνομοιοβάθμως, ἕτερος, ὡς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ ὡς ἐπιστημονικοῦ χαρακτηῆρος μόνον, ἕτερος ὡς παιδαγωγικοῦ ἀπλῶς καὶ ἄλλος ἄλλως. Καὶ ὅλοι ἔχουν δίκαιον Ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἀληθείας ὀδηγεῖ εἰς πολυμέρειαν, εἰς πραγματικὸν λαβύρινθον. Καὶ ὅταν βλέπωμεν λαβυρίνθους, πρέπει νὰ ὑποπτευώμεθα, ὅτι ὁ διάβολος ἀνετάραξε μὲ τὴν οὐρανὸν του τὰ διαφανέστατα ὕδατα τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, τῆς ἀπλουσιότητος ὡς ἡ πρὸ τῆς Πτώτεως ψυχῆ.

Εὐρισκόμεθα μήπως πρὸ φαινομένου ἐκφραστικοῦ τῆς νοσταλγίας ἐνὸς νεο Οὐμανισμοῦ; Μιᾶς νέας τάσεως πρὸς ἐπανατοποθέτησιν τῶν Ἐλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν, τύπου “Ἀναγεννήσεως”, ἡ ὁποία ἐν τῇ οὐσίᾳ της δὲν ἦτο, εἰμὴ νέκρωσις τῆς πίστεως, ἀνάζησις τοῦ διεφθαρμένου ἀνθρωπίνου λόγου, ὁ πρόδρομος τῆς βασιλείας τοῦ Ὁρθολογισμοῦ, κατίσχυσις τοῦ σαρκικοῦ ἀνθρώπου ἐναντι τοῦ πνευματικοῦ, ἀκμὴ τοῦ “πεπτωκότος,, ἀνθρώπου, πού, κατὰ τὸν ποιητὴν, “εἶν’ ἡ ἀκμὴ μας παρακμῆ,,; Πρόκειται περὶ ἀναβίωσης ἐνὸς κρυπτονεοπελαγισμοῦ, ἐνὸς φυσιοκρατικοῦ ἀνθρωπισμοῦ τοῦ 15ου αἰῶνος τῆς πνευματικῆς καταπτώσεως, ἐκπροσωπούμενης ἀπὸ τὴν “Ἀναγέννησιν”, τὸν Πλήθωνα, τὸν Ψελλό, τὸν Κυδῶνη;

* *

Αὕτη ἡ σύνθεσις τοῦ ἐν εἶδει ἰδεώδους σχήματος τοῦ “Ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ”, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν φορέων τοῦ νεολογισμοῦ τούτου, φέρεται περίπου, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς παρουσιάζει στοιχεῖα βιώσιμα ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ. “Ὅτι ἡμπορεῖ ἄριστα νὰ ἐναρμονισθῇ τὸ πνεῦμα τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν ἐν Χριστῷ Ἀποκάλυψιν. “Ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠγάπων τὴν κλασσικὴν παιδείαν, ἔγραψαν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐπηρεάσθησαν βαθύτατα. Φυσικὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν προσάγονται καὶ ἐπιχειρήματα, φαινομενικῶς πειστικά.

ραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας...“;

Ἐκτὸς τοῦ σαφεστάτου τούτου κειμένου, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων λόγων του μὲ καταφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμφιβαλλόμενον πνεῦμα τῆς περιφήμου ἐπιστολῆς, ἔχομεν τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος ἦτο Θεοφόρος, σκεπτόμενος ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀκτίστων ἐλλάμψεων. Ποίαν θέσιν δύνανται νὰ ἔχουν αἱ πυγολαμπίδες τῆς κλασικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Θαβώριον φῶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας; Ποίαν σχέσιν δύνανται νὰ ἔχη τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅπερ εἶναι θρίαμβος τοῦ ἀκτίστου φωτός, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπερ ἐκφράζει τὴν λατρείαν τοῦ ἑυθυμοῦ; Τὸ ἔν προέρχεται ἐκ Θεοῦ, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν “πεπτωκότα” ἀνθρώπον. Πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἑναρμονισθῆ εἰς μίαν ψυχὴν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Μ. Βασίλειος, “Ὁ μὲν γὰρ σαρκικὸς ἀνθρώπος, ἀγύμναστος ἔχων τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν, μᾶλλον δὲ ὡσπερ ἐν βορβόρῳ τῷ φρονήματι τῆς σαρκὸς κατορωρυγμένον φέρων, ἀδυνατεῖ πρὸς τὸ πνευματικὸν φῶς τῆς ἀληθείας ἀναβλέψαι..”, μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶπεν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος διὰ τὸν Μ. Βασίλειον, “Τίς δὲ μᾶλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, καὶ διέκυψεν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Πνεύματος, καὶ μετὰ Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ διεσκέπατο; καὶ τὸ μὲν ἐρευνᾷν καὶ τὰ βᾶθη τοῦ Θεοῦ, τῷ Πνεύματι μεμαρτύρηται, ὡς οὐκ ἀγνοοῦντι, ἀλλ’ ὡς ἐντροφῶντι τῇ θεωρίᾳ πάντα δὲ ἐκείνῳ διηρεύνηται τὰ τοῦ Πνεύματος.” (Ἐπιτάφ.)

* *

Ἐπιτάφ. Ὁ Χριστιανισμὸς διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὅχι μόνον κατὰ τὸ ὅτι εἶναι ἐστερημμένον ἀπὸ τὰ δύο κυριώτερα στοιχεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης, - ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ἀλλὰ καὶ διότι, ὁ μὲν Χριστιανισμὸς θεωρεῖ τὸ “σχῆμα” τοῦ παρόντος κόσμου ὡς παρεχόμενον, “παράγον”, ἐπειδὴ δὲν ἔχει “μένουσαν πόλιν”, ἀλλ’ ἐπιζητεῖ τὴν “μέλουσαν” ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς σκοπεῖ τὴν δημιουργίαν μονίμων σχημάτων ἐν τῷ κόσμῳ, μὴ ἔχων τι ἐπέκεινα τούτου. Ὁ εἰς ἐπέγεται πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἕτερος ἐπιθυμεῖ δι’ ὄλων τῶν μέσων τὴν ἀπόλαυσιν τῶν κάτω.

Εἶναι γνωστόν, βεβαίως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκδέχεται τὴν κλασικὴν φιλοσοφίαν, ὡς προπαρασκευαστικὴν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ λόγου τῆς πίστεως, ὡς “παιδαγωγὸν εἰς Χριστόν”, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἰουστίνου, φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, ὅτις εἶπεν, ὅτι “οἱ Ἕλληνες ἐλάλησαν διὰ τοῦ σπερματικοῦ λόγου”. Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ σταματᾷ καὶ ὁ ρόλος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ἔτι ἡ φιλοσοφία μὲ τὸν “σπερματικὸν λόγον” εἶναι καρπὸς τοῦ “πεπτωκότος” ἀνθρώπου. Ποῦ δύνανται νὰ ὀδογήσῃ τὸ “γνώθι σαυτόν;” Εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ διεφθαρμένου ἐκ τῆς Παραβά-

σεως ἀνθρώπου, εἰς τὴν θέαν τῆς ἀχρειωθείσης “εἰκόνας”. Ἄνευ τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως εἶναι ἀδύνατος ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ, ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἐπορίσθη τῶν μέσων διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ “ἀρχαῖον ἀπλοῦν”, εἰς τὸ “κατ’ εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν”. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμὸς, ἐκπροσωπούμενος ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν Πατέρων, οἵτινες ἔφθασαν εἰς τὸ κατ’ εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν”, ὅσον ἐνδέχεται τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἀποτελεῖ συνισταμένην ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀληθειῶν, ὑπερκειμένων τῆς νοήσεως τῶν φιλοσόφων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔζησαν εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ’ ἣν “οὐπω ἦν Πνεῦμα Ἅγιον”. Ἐάν, λοιπόν, θὰ ἠθέλαμεν νὰ συζεύξωμεν τὰ δύο ταῦτα πνεύματα, τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις εἶναι ἀποκάλυψις, καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅστις εἶναι χοϊκός, μεθ’ ὅλων τῶν ἐπὶ πτερύγων τῆς φαντασίας πτήσεών του. δὲν θὰ εὐρισκόμεθα πρὸ ἀντιφάσεων, πρὸ παραδόξου, πρὸ συγκρούσεων; Καὶ δὲν θὰ ἐβλέπαμεν τὸν Χριστιανισμὸν ἀχρειούμενον, νοθευόμενον ἀπὸ τὴν ἀφύσικον καὶ ἄλογον αὐτὴν μίξιν τοῦ φωτός μετὰ τῆς σκιάς, τῆς ἀληθείας μετὰ τοῦ ψεύδους τοῦ ἀκαλλοῦς, μετὰ τοῦ ὥραίου, “πιστοῦ μετὰ ἀπίστου, ναοῦ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων, Χριστοῦ μετὰ Βελιάλ”: “Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἑλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἔοταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλησι δε μωρίαν...”.

* *

Τὰ ἀσύστατα ταῦτα θὰ παρηγορήμεθα μετ’ ἀδιαφορίας, ἐὰν δὲν διευτυποῦντο ὑπὸ χριστιανῶν καὶ δὴ θεολόγων, εἰς τὸν νοῦν τῶν ὁποίων λανθάνει μυστικός τις Οὐμανισμὸς, παρ’ ὅτι θεωρητικῶς ἀντιτίθενται εἰς αὐτόν, Ἡ ἀντινομία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν μυστικοῦ κατὰ Χριστὸν βιώματος, διὸ καὶ συνδυάζονται ἐγκόσμια εὐδαιμονιστικὰ σχήματα μετὰ στοιχείων εὐσεβείας, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ψυχῇ, στοιχείων ἀζώων, στείρων, ξηρῶν.

Ἡ πίστις, καθ’ ὃν χρόνον τὴν οἰκειούμεθα, τελεῖται δι’ ὑπερλογικῆς λειτουργίας. Μετὰ τὴν οἰκείωσιν αὐτῆς εἶναι δυνατὴ ἡ γνῶσις διὰ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ ἀνωθεν φωτισμοῦ, τῶν ἀφορώντων εἰς τοὺς λόγους τῶν προσόντων τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δυνατὴ ἡ συνύπαρξις πίστεως καὶ λόγου, ἐφ’ ὅσον ὁ λόγος ὑπηρετεῖ τὴν πίστιν, τὴν ὑπὲρ λόγον. Ὁ λόγος ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς πίστεως διὰ λογικῶν σχημάτων καὶ μεθοδειῶν. Ἀποτελεῖ ἀντίφασιν ἢ σύνθεσις λόγου καὶ πίστεως. Ἡ πίστις διὰ τὰ ὑπὲρ λόγον, καὶ ὁ λόγος διὰ τὰ ἐντεῦθεν τῆς πίστεως. Δὲν ἀρνούμεθα εἰς τὸν λόγον τὸ δικαίωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ δὲν ἀρκούμεθα εἰς ταῦτα. Ἐχομεν ἀνάγκην συζεύξεως καὶ τῆς πίστεως, ὡς μοναδικοῦ μέσου “γνώσεως”, διὰ τὸν πέραν τῆς παρουσίας ζωῆς κόσμον. Ὅτι ἀφορᾷ εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, μόνον ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ ὁ θαυμασμὸς τὸ ἀποκαλύπτουν.

“Όταν ζῶμεν ἐν πίστει, δὲν περιοριζόμεθα εἰς αὐτήν, διότι ζῶμεν καὶ εἰς τὸν αἰσθητὸν τοῦτον κόσμον καὶ διότι ἔχομεν ὄργανα γνώσεως τούτου τοῦ κόσμου. Δὲν τὰ ἀπορρίπτομεν. Δὲν μαινοῦμεν τὴν χρῆσιν των, “ἐπεὶ ἄρα ὀφείλομεν ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελεῖθαι“. Κάμνομεν ὅμως κάτι ἄλλο. Περιορίζομεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοῦ εἰς τὰ οἰκεία ὄρια, οὕτω δὲ κάμνομεν καταμερισμὸν ἀρμοδιοτήτων. Δίδομεν εἰς τὸν λόγον τὸ προβάδισμα διὰ τὸ ἐπιστητὸν, εἰς δὲ τὴν καρδίαν τὴν ἀποκλειστικότητα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν θείων πραγμάτων. Πραγματοποιοῦμεν οὕτω ἀσύγχυτον ἔνωσιν. Καὶ προχωροῦμεν ἐπέκεινα τοῦ σχήματος τούτου, εἰς ὑψηλότερας συνθέσεις. Τὰ ἐγκόσμια πράγματα, διὰ τὸν χριστιανόν, εὐρίσκονται εἰς δευτέραν μοῖραν. Δὲν μᾶς ἔλκουν. Τὰ μανθάνομεν, διότι ζῶμεν ἐν αὐτοῖς. “Ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν διαπρῦσιον ἔρωτά μας εἶναι τὰ πέρα πάσης νοήσεως, τὰ κείμενα ἐν τῷ χώρῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ζῶμεν εἰς τὴν γῆν, “χρῶμεθα τῷ κόσμῳ, ἀλλ’ οὐ καταχρῶμεθα“, κατὰ τὴν τελειότητα τὴν διατύπωσιν τοῦ Μεγάλου Παύλου.

* *

“Ἄν ὁ παρὼν κόσμος ἔχη ὄρια, εἶναι προφανές ὅτι ἡ ὄρεξις τοῦ “εἰδέναι“ ἔχει τέρμα. Ἐναντιθέτως, ὁ ἄυλος κόσμος εἶναι ἀπειρος, διὸ καὶ ὁ πόθος τῆς γνώσεως καὶ ἀπολαύσεώς του εἶναι ἀτέρμων. Ἡ πρώτη γνῶσις εἶναι πεπερασμένη, ἡ δευτέρα ἀπειρος. Ἡ πρώτη κατακτιᾶται διὰ τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία σταματᾷ ἢ δευτέρα κινεῖται διὰ τοῦ ἔρωτος, ὅστις διαρκῶς ἀγρυπνεῖ. Ἡ σκέψις ὑπόκειται εἰς κάματον, ἀλλ’ ἡ ἀγάπη ἀντιθέτως, καθ’ ὅσον ἀπολαμβάνει κατὰ τοσοῦτον καὶ ἐνδυναμοῦται καὶ ἀνανεοῦται.

“Ὁ τύπος, λοιπόν, τοῦ χριστιανοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγνοοῦν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, εἶναι αὐτός, ὅστις δὲν ἴσταται εἰς τὸ παρὸν ἐν ἀγαλλιάσει, ἀλλὰ ὀργᾷ ψυχοπνευματικῶς πρὸς τὴν ἑτέραν “πόλιν“. Δὲν καταλείπει μορφὰς ζωῆς πρὸς ἀπόλαυσιν, ὡς ὁ Ἑλληνισμός, ἀλλ’ ἀφίνει ἔκνη τῆς ἀνησύχου διαβάσεώς του εἰς τοὺς ἐρχομένους. “...ἐπὶ μακρότερον πρόιμεν ταῖς ἐλπίσι καὶ πρὸς ἑτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν...“, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος.

Κατὰ ποῖον, ἐπομένως, τρόπον θὰ συμμετεῖχε πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ Ἑλληνισμός; Τὸ εἶπομεν ἀνωτέρω. Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς γνῶσιν τῆς παρούσης ζωῆς, εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν τομέα, χωρὶς ὅμως τὴν ἐρμηνείαν τῶν φαινομένων ὑπὸ τῆς κλασσικῆς φιλοσοφίας. Ἡ ἐρμηνεία ἀφίεται εἰς τὸν Χριστιανισμόν. “Ἄς καλλιεργηθῇ ὁ νοῦς τῶν νέων διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, ἃς μεταδίδονται εἰδικαὶ γνώσεις δι’ ἐπιστημονικὴν ἐξειδίκευσιν, ἃς διδασκῶν ὡς ἱστορία ὅλαι αἱ φιλοσοφίαι τοῦ κόσμου, καὶ ἡ κλασσική. Ἄλλὰ ὡς μοναδικὴ ἀλήθεια ἐν τῷ κόσμῳ νὰ κηρύττεται ὁ Χριστιανισμός, ἡ Ὁρθοδοξία, οἱ Πατέρες. Ὅλα νὰ συμπυκνοῦνται “ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ“, ὅπως

ὅλα εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ἀνακεφαλαιοῦνται εἰς τὴν ἄρνησιν.

Λέγεται ὅτι τὰ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια κάμνουν σοφούς, τὰ Ἀγγλικὰ μορφώνουν τξέντλεμαν, ἀλλὰ τὰ Ἀμερικανικὰ δημιουργοῦν ἀνθρώπους. Ἀνθρώπους χρειαζόμεθα, καὶ ὕστερα ἐπιστήμονας. Καὶ ἀνθρώπους ἀναπλάσσει μόνον ὁ Χριστιανισμὸς, ἢ ἐξ Ἀποκαλύψεως ἀλήθεια.

* *

Ἀντιτιθέμεθα εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὴν ἀντιφάσκουσαν σύνθεσιν τοῦ “Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ”, ἐπειδὴ φοβούμεθα, ὄχι τόσον τὸ παρωχημένον σχῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸν ἀβαθῆ τὸν ἄχρουν καὶ ἄοσμον καὶ ἄγευστον Χριστιανισμὸν. Αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ “ἐπιστημονικοῦ” εἶναι ἄνθος ἢ σύνθεσις αὐτῆ. Αὐτὸς ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι χωρὶς Χριστόν, ἀλλὰ μὲ τὴν διδασκαλίαν Του μόνον, καί, ὡς εἰκός, νοθευμένην καὶ αὐτὴν, καὶ οὕτω εἶναι λογικώτατον νὰ δημιουργῇ σημεῖα ἐπαφῆς οὐ μόνον μὲ τὴν κλασσικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ πᾶν σύστημα, ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετῇ κοινωνικοὺς σκοποὺς. Καὶ μὲ τὸν Μασσωνισμὸν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τις τὴν ἀπόφανσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τοῦ 1937, διὰ τὸν ἐν Ἑλλάδι Μασσωνισμὸν, διὰ νὰ δικαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς μας.

Μὴ παραπονούμεθα ἐπειδὴ τὰ σχολεῖά μας παράγουν ἀθέτους, ἐλευθερογνώμονας, ἱκανοὺς δι’ ὅλας τὰς ἀπιθάνους συνθέσεις. Ἐὰν ἐπιμένωμεν εἰς τὸ αἴτημα, ὅπως διδάσκειται ὁ Χριστιανισμὸς μὲ ὅλον τὸ βάθος του εἰς ὅλην τὴν ἔκτασίν του καὶ ἐφ’ ὅλων τῶν συνεπειῶν του ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι διότι δὲν βλέπομεν οὐδαμοῦ σωτηρίαν ἀτομικὴν, κοινωνικὴν καὶ Ἐθνικὴν, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐὰν ἔχωμεν κάποιον καύχημα ὡς φυλὴ σήμερον, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κλασσικὸν κόσμον, ἀλλ’ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Χωρὶς τὴν συνεπῆ οἰκείωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἀντιλαμβανόμεθα ἀπὸ ποῦ θὰ ἀντλήσωμεν πνευματικὰς δυνάμεις ὡς Ἔθνος. Ἀπὸ τὰ μάρμαρα, τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἐξηραμμένους δάφνας; Δὲν βλέπομεν ὅτι μᾶς ἐπνιξεν ἢ ἁμαρτία, δι’ ὃν λόγον κατηντήσαμεν τὸ σκύβαλον τοῦ κόσμου; Καὶ ἀντὶ νὰ ζητῶμεν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡμεῖς “ἕτεροζυγοῦμεν ἀπίστοις” καὶ αἵρετικοῖς καὶ πλάθομεν παράδοξα καὶ ὀθνεῖα τερατολογήματα πρὸς κάλυψιν τῆς πνευματικῆς μας γυμνότητος. Διὰ τοῦτο, πρὸς συνεισμὸν ὅλων μας, μᾶς ἐδόθη σκόλοψ, διὰ νὰ μᾶς κολαφίξῃ νὰ συνέλθωμεν ἐκ τῆς ἠλιθίας νάρκης, ὃ σκόλοψ ἐκεῖνος ὅστις μᾶς μετέβαλεν εἰς ταλαίπωρον πῖόνι εἰς τὸ ζατρίκιον τῆς παγκοσμίου ἀνυποληψίας. “Ὁ νοῶν νοεῖτω”.

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

Ἅγιον Ὅρος 17/30.IX.1958

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1360-1370, ὅτε Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦτο ὁ Σέρβος Δωρόθεος Χελανδαρινός, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μοῆ εὗρεθεισα, ἄγνωστον ἀπὸ πόσου χρόνου, εἰς κατάστασιν κελτίου (εἰς τὸ ἔγγραφον ἀναφέρεται μονύδριον) καὶ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῆς Ἱ. Μοῆς Ξηροποτάμου, ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 24.000 ἄσπρων εἰς δύο Σέρβους ἐπιφανεῖς μοναχοὺς τὸν Γεράσιμον Ραδώνιαν διατελέσαντα δεσπότην Συμένδρου καὶ καὶ τὸν συνοδὸν του Ἀντώνιον Παγάσην μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀνακαινίσουν αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως τὸ κελλίον ἔλαβε βαθμηδὸν μορφήν μονῆς καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ ἄλλοι, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον ἵνα τὸ μεταμορφωθὲν τοῦτο εἰς μονὴν λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι τὰ κελλία ἔξαρτῶνται ἐκ τῶν Μονῶν, καθὼς καὶ τὴν ἔξασφάλισιν τῆς διαδοχῆς εἰς τὸ διηνεκές, χειραφετούμενον ἐκ τῆς κυριότητος τῆς Ἱ. Μοῆς Ξηροποτάμου.

Πρὸς τοῦτο οἱ ἀνωτέρω μοναχοὶ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος ἀπετάνθησαν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Ξηροποτάμου μετὰ τῆς ὁποίας καὶ συνεφώνησαν ὅπως τὸ κελλίον διατελῆ "κατὰ πάντα ἐλεύθερον καὶ δεσπόζον" καὶ οὐδεμίαν καταδυναστείαν ἢ ἐνόχλησιν νὰ ἔχη ἐκ τῆς Μοῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ ἔχουν τὴν ἀδειαν οἱ νέοι αὐτοῦ κύριοι νὰ παραχωρήσουν αὐτὸ οὔτε εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντά τινά οὔτε εἰς ἑτέραν Μοῆν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὄταν δὲ περιέλθουν εἰς τὴν ἀνάγκην, νὰ μὴ δύνανται νὰ διατηρήσουν αὐτό, νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυριότητά τῆς Μοῆς τοῦ Ξηροποτάμου. Διὰ τὴν νέαν ταύτην συμφωνίαν ὁ Γεράσιμος καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐμέτρησαν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Ξηροποτάμου ἑκατὸν οὐγγίας ἄργυρον.

Τὴν συμφωνίαν ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Δωρόθεος Χελανδαρινός καὶ ἡ Σύναξις, ἀλλὰ φαίνεται

ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ συμφωνία ἢ μᾶλλον οἱ Ξηροποταμηνοὶ ὀλίγον ἔσεβάσθησαν τὰ συμφωνηθέντα καὶ ἔλαβον χώραν πολλὰ ἔριδες, αἵτινες κατεσιγάσθησαν ἐπὶ Νεοφύτου, διαδόχου τοῦ Δωροθέου, καὶ τῆς Συνάξεως, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεφέρθησαν οἱ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος. Οὕτως εἰρήνευσαν ἔκτοτε ἀμφοτέρω τὰ μέρη καὶ πρὸς ἐπισημοτέραν κύρωσιν τῶν συμφωνιῶν ἐξέδωκεν ὁ Νεόφυτος γράμμα ἐν ἔτει 1392, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνακεφαλαιῶν τὰ πρότερον γενόμενα ἐπικυροῖ καὶ ταῦτα, ὅπως ἀμφοτέρω τὰ Μοναστήρια διατηροῦν τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνην καὶ ἀγάπην, εἰς ἓν λογιζόμενα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τούτων νὰ τυγχάνουν ἀδελφικῆς δεξιώσεως, περιποιήσεως καὶ τιμῆς ὁσάκις μεταβαίνουν δι' ἀνάγκην ἢ πρὸς ἐπίσκεψιν πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος.

Τοῦ ἐγγράφου τούτου τοῦ Πρώτου Νεοφύτου ἔλλειπει τὸ τέλος, ἀλλ' ἀναφέρεται ἐν περιλήψει εἰς τὸ σιγγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Ματθαίου τοῦ 1404. Τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς:

«† Τῆς ἐν Χτῶ κεκρυμμένης ζωῆς οὐδὲν ἕτερον ἴδιον, ἢ τὸ τῆς εἰρήνης καλόν. Αὕτη καὶ γὰρ ... εἴρηται κεκρυμμένη ζωή, ἢ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ ὁμόνοια καὶ εἰρήνη πνευματικῆ. Πῶς γὰρ ἂν ζῆση πνευματικῶς ὁ μὴ κατὰ Θεὸν ἀγαπῶν; πῶς δὲ ἀγαπήσῃ τὸ θεῖον ὁ μὴ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἔνοικον τὸν Χριστὸν ἔχων; Εἰς ἦν καὶ θαροῦντες οἱ χωρίσαντες ἑαυτοὺς ἔξω: τῶν κοσμικῶν, ταῖς ἐρήμοις προσφεύγομεν καὶ τοῖς ὄρεσι καὶ ζῆν ἐθέλομεν ἐν εἰρήνῃ μηδὲν προτιμῶντες αὐτῆς. Ὅθεν καὶ οἱ κατὰ κόσμον εὐγενέστατοι καὶ περιφανέστατοι ἄρχοντες, ἐν μοναχοῖς τε ἀξιολογώτατοι καὶ τιμώτατοι, ὁ τε Κύριος Γεράσιμος ὁ Ραδώνιας καὶ κύριος Ἀντώνιος ὁ Παγάσης, πρὸ πολλῶν ἤδη τῶν χρόνων ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἀγίῳ ὄρει φοιτήσαντες, ψυχικῆς ἕνεκα σωτηρίας, καὶ οἱ κατὰ τινος τῶν ἀπάντων σκοπῶν τὴν κοσμικὴν ἀφέντες ἔκουσίως ἀρχὴν τε καὶ ματαιότητα, βουλὴν ἔθεντο παρ' αὐτοῖς ὁμονοῦσαν, συστήσαι τι ἐξ οἰκείων ἐξόδων καὶ κόπων ἱερὸν τῷ Θεῷ κτῆμα εἰς συναθροισμὸν μὲν ὠφέλειαν καὶ ψυχγωγίαν πολλῶν καὶ ἄλλων ψυχῶν, εἰς ἰδίαν δὲ ἀνάπαυσιν καὶ ἔρωτος πνευματικοῦ ἰδιότητα, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ εἰς αἰωνίαν καὶ διηνεκῆ μνήμην αὐτῶν τε καὶ τῶν κατὰ γένος προσηκόντων αὐτοῖς, ἦν τινα δὴ γνώμην καὶ τὰ κατὰ βούλησιν ἐπιβραβεύει Θεός. Καὶ κελλίον εὐρίσκεται αὐτοῖς ὠφελιμώτατον ὁμοῦ τε καὶ κτήσιμον τῇ αὐτῶν θεαρέστῳ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῷ κατὰ Θεῷ Σωτῆρι σκοπῷ συμβαίνει τὸ ὑπὸ τῆς σεβασμίας καθ' ἡμᾶς ἀγιορειτικῆς

καὶ Βασιλικῆς θείας τοῦ Ξηροποτάμου μονῆς ἔκπαλαι δεσποζόμενον καὶ διαφέρον κελλίον, ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐφ' ᾧ καὶ ἄρυσθέντες, σκηνὰς ἔθεντο ἐν αὐτῷ, καὶ τὰς ἡνίας πάσας, τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ οὐδὲν ἄλλο τούτοις περὶ πολλοῦ ἐνομίσθη ἢ μόνον ὁ Ἅγιος Παῦλος καὶ ἡ σπουδὴ πᾶσα καὶ ὁ ἄγων περὶ αὐτό. Βελτιώσεις τε καὶ οἰκοδομαὶ συχναί, ὁ ἱερός καὶ θεῖος Ναὸς ἔργον αὐτοῖς καὶ ὁ περὶ αὐτὸ πύργος. Τὰ εἰς κατὰ μονὴν κελλία, ἀμπέλια τὰ νῦν ὄρωμενα κήπων ἐνέργεια καὶ ἄλλα τινὰ, ἅπερ ἡ πολλῶν δέεται χρεῖα. Ἐπεὶ δὲ τὰ τὸν Θεὸν ἐν εἰρήνῃ βιαζόμενα γίνεσθαι ἔργα, χωρὶς καὶ τῆς τῶν συνεπομένων ἐνδόσεως, ἀνάρμοστα εἶναι δοκοῦσι καὶ οὐκ ἀγαπώμενα, τὸ κύριον τῆς τελείας καὶ δεσποτείας καὶ εἰρήνης καὶ ἀνενοχλησίας, ἔτι δὲ τῶν γενομένων ἀσφαλείας, βιαζόμενοι ἔχειν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα οἱ ρηθέντες ἐντιμότεροι κατὰ μοναχοὺς καὶ οἱ τούτων διάδοχοι, καὶ παρὰ τῶν τῆς μονῆς ἐγκρίτων καὶ παντὸς τοῦ μέρους αὐτῆς, τοῦ Ξηροποτάμου δῆλον ὅτι, ἐνδόσημον αἰτοῦσι γραφὴν ἐπιχορηγοῦσαν αὐτοῖς καὶ παντὶ τῷ μέρει αὐτῶν τὸ κατὰ πάντα ἐλεύθερον καὶ δεσπόζον. ὥστε κατέχειν τὸ ρηθὲν κελλίον μέχρις ἂν ἐκεῖσε ἡ τούτων ἰσχύη καὶ διακρατῆ γενεά, καὶ δεσπόμενοι καὶ ἄρχειν, καὶ νέμεσθαι ὡς ἴδιον, ἀνοικοδομεῖν, βελτιοῦν, συνιστᾶν. Καὶ τὰς τῶν πόνων ἀναπαύσεως μόνους ἀπολαμβάνειν.

Τὴν τυχούσαν καταδυναστείαν ἢ διενόκλησιν μὴ ἔχοντων ποτὲ παρὰ τῶν τῆς μονῆς. Τούτου καὶ μόνου τηρουμένου παρὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τὸ μὴ ἔχειν ἄδειαν αὐτοὺς ποτὲ παραπέμπει τὸ κελλίον αὐτὸ εἰς τινα τῶν ἀπάντων, βασιλέα τυχόν, ἢ ἄρχοντα, ἢ εἰς μονὴν ἑτέραν ἀγιορειτικὴν, ἀλλ' ὅτε ἀπορήσουσι ἐπὶ τοσοῦτον ὡς μὴ δύνασθαι ἐφορᾶν καὶ οἰκοκυρεῖν, ἐκουσίως τότε τῇ τοῦ Ξηροποτάμου ὑποταγήσονται. Πλήν, ὡς βουλευθῶσιν, οἱ τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ καιροῦ διερχομένου προσκαλέσασθαι ἑαυτοῖς κτήτορα καὶ κυβερνήτην τινὰ τῶν εἰρημένων, βασιλέα ἢ ἄρχοντα, ἢ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ἄδειαν ἐχέτωσαν πᾶσαν τοῦτο ποιεῖν. Ἦτις καὶ προέβη κοινῶ συμβιβασμῶ ἐγγράφῳ τῶν δύο μερῶν εἰς αὐτῶν προθύμως τῇ αἰτήσει τῶν διαληφθέντων πατέρων τῶν Ξηροποταμηνῶν. Τὸ δ' ἑξαιρετικὸν τοῦ συμβιβασμοῦ τὰ, ὁμοιοεῖν μοναστηρίου, τηρουμένων κατὰ πάντα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ ἰσασμοῦ. Τὰ δὲ ἄλλα ἅτινα κατὰ μέρος ἐπεὶ ἔδοξε γράψαι τοῖς τότε, παρέλκοντα ἔδοξε ὧδε γράφεσθαι ἢ τάττεσθαι. Ἀνάρμοστα πάντη φαινόμενα, ἐπὶν ἔνδεια οὐδεμία ἐστὶ, τοῦ

παραπέμψαι καὶ ἀποσπάσαι τὸ κελλίον εἰς τινα, ὡς κατὰ μέρος
 ἄνω δεδήλωται. Χρόνοι τῷ ἄπ' ἐκείνου συχνοὶ καὶ χρεῖας γενο-
 μένης διὰ τινα ἀνάγκην, ζήτησιν ἐποιήσαντο οἱ τοῦ Ξηροποτάμου
 ...των τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐγκρίτων, τοῦ κυροῦ Γερασίμου καὶ
 τοῦ κυροῦ Ἀντωνίου, δώματος τόσου, ὅσου εἰς βοήθειαν αὐτῶν.
 Ὅπως ἦ τε πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη φανῆ μάλιστα καὶ ἵνα καὶ τὴν
 προγεγονυῖαν πράξιν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιστερεώσωσι καὶ βεβαι-
 οτέραν στήσωσιν ἵνα, εἰς ἣν τινα αἵτησιν καλογνώμως εἴξαντες
 οἱ πολλάκις ρηθέντες ἐντιμώτατοι γέροντες, δεδώκασι πρὸς τὴν
 μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου οὐγγίας ἀσῆμι ἑκατόν. Ἐπ' ἐγγράφῳ
 δικαιώματι τῷ παρὰ τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐκείνου Πρώτου κυροῦ
 Δωροθέου γεγονότι καὶ ἄχρι τοῦ νῦν τηρουμένῳ καὶ τὸ βέβαιον
 ἔχοντι. Ἀλλὰ τὰ διὰ μέσῳ τῶν χρόνων ἐπιγεγόμενα σκάνδαλα,
 πολλά. Καὶ ἡ τῶν διαρρεόντων πραγμάτων στάσις ἔστιν ὅτε καὶ
 παρατρέπεται ἀσυστρόφως πορευομένων ἡμῶν, οὐδὲ γὰρ πάντες
 ἄνθρωποι τὰς γνώμας ἐξ ἴσου. Οὐδέ, εἰ καὶ κοινὴν ὤρισεν ὁ
 Χριστὸς εἶναι τὴν εἰρήνην ἅπασιν, οὕτω δὴ καὶ τηρεῖται. Εἰ
 γὰρ ἔμενεν οὕτως, οὐκ ἄν τὰ ἄνω γέγονε κάτω, ἀλλὰ τὸ παρὰ
 τινων λέγεσθαι, ὡς ἐγὼ μὲν πράττων σοὶ λέγω ἐν ἅπασιν, οἷς
 ἀρέσκομαι. Σὺ δὲ οὐχ οὕτως. Ἀλλὰ ἀδίκως ἔφθασε καὶ μέχρι
 τῶν δύο μερῶν τούτων, τῆς μονῆς λέγω καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου,
 ἔθεντο καὶ κοινολογίαι ἐγένοντο μέσον αὐτῶν, εἰς ὄχλησιν ἀφο-
 ρῶσαν καὶ τῆς εἰρήνης κατάλυσιν. Γέγονεν οὖν..... διὸ καὶ
 παραγενόμενοι οἱ τιμιώτατοι γέροντες, ὁ κύριος Γεράσιμος καὶ ὁ
 κύριος Ἀντώνιος ἐν τῇ τοῦ Ξηροποτάμου, κοινῇ τε διασκεψάμενοι
 καὶ εἰρηνεύσαντες, μετὰ τῶν ἐν τῇ τοιαύτῃ ὄντων ἐγκρίτων καὶ
 πάντων, ἔδοξε καλὸν κατ' ἄμφω τὰ μέρη παραγένεσθαι καὶ τὴν
 ἡμετέραν ταπεινότητα, ὡς ἂν ἡ παρακολουθήσασα εἰρήνη καὶ ὁ
 συμβιβασμὸς ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται καὶ μὴ ἐπιστασίας ἡμέρας καὶ
 ἀκροάσεως, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν προγεγονυῖων κρίσεων, συμφωνιῶν
 καὶ γραφῶν ἐπιβεβαιώσεως. Καὶ δὴ ἐπιβεβαιουῖσα ἡ ἡμετέρα τα-
 πεινότης ἄπερ ἀμφοτέρων ἤκουσε τῶν μερῶν, ἐπικυροῦσά τε καὶ
 τὰ πρότερον καὶ νῦν ἐπιγιγόμενα ταῖς δυοῖς μοναῖς, ἀποφαίνεται
 οὕτως, Ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ἵνα διατηρῆται ἡ πρώτη ζητηθεῖσα
 καὶ γενομένη εἰρήνη καὶ τηρῶσιν εἰς ἄλληλα τὰ μοναστήρια τὴν
 κατὰ Θεὸν εἰρήνην καὶ ἀγάπην εἰς τὸ διηνεκές. Ἡ τοῦ Ξηροπο-
 τάμου πρὸς τοὺς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀγάπη, ἀναδοχή,
 εὐμένεια καὶ τιμή, ὅτε τυχῶν ἦ ὁ Πρῶτος αὐτῶν ἐν τῷ μοναστη-

ρίω καταλάβοι ἢ ὁ τυχὼν ἀδελφός, ἀναπαύσεως ἀξιούμενος ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον τύπον. Ὅμοίως καὶ ὁ τοῦ Ξηροποτάμου ὅτε παραβάλλη εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἵνα ἐπιτυγχάνῃ τιμῆς, ἧς ἐστὶν ἄξιος, ὡς πρῶτος ἀδελφός. Καὶ ἀγάπης, ἀναπαύσεως, ὁμοίως καὶ εἴτις ἄλλος ἀπὸ τοῦ Ξηροποτάμου ἐκεῖσε παραγένοιτο, ἀπολαμβάνειν τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ ἀνάπαυσιν. Ἦς δεῖ γε, χρειᾶς ἐχούσης, λαμβάνειν ἀπ' ἐκεῖσε, ἀκωλύτως, οἶον ρουδίου, δαδίου καὶ σπαράγματος, καθ' ἃ καὶ πάντες οἱ Ἅγιορεῖται. Καὶ συνελόντι εἶπειν μίαν εἶναι τὰ δύο μοναστήρια μονὴν ἐν ἅπασιν τοῖς ἀπὸ πληροφορίας ζητήμασι, πάρεξ τοῖς μερισμοῖς τῶν οἰκείων πραγμάτων καὶ διοικήσεων. Καὶ τὸ μὴ δύνασθαί ποτε τοὺς τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀποσπάσαι ἑαυτοὺς ἢ τὸ κελλίον ἀπὸ τῆς σεβασμίας τοῦ Ξηροποτάμου μονῆς, καὶ εἰς χεῖρα ἐτέραν αὐθεντικὴν αὐτὸ προσηλῶσαι, ἢ τινὸς μονῆς ἀγιορειτικῆς. Ἄλλὰ ζῆν καθ' ἑαυτοὺς ὡς ἐτάχθη ἐλευθέρως καὶ δεσποτικῶς. Ὅταν δὲ πρὸς τοσαύτην ἔλθῃ ἀπορίαν, ὅπερ ἀπευχόμεθα, καὶ πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων, ὥστε μὴ δύνασθαι ἐξαρχεῖν ἑαυτοῖς ἢ διακρατεῖν τὸ κελλίον. Δύο ἢ τριῶν ἐκεῖσε περιλειφθέντων καὶ τούτων ἀδυνάτων καὶ παντάπασιν ἠπορημένων, ἔκουσίως καὶ ἀβιάστως ὑποταγήσονται τότε τῇ μονῇ τοῦ Ξηροποτάμου, ἀλλ' οὐ μετὰ δυναστείας, ἢ βίας ἢ τινὸς ἐνοχλήσεως. Εἰ δὲ παραβαίνοντες φανοῖεν ἐκάτεροι, οἳ τε Ἁγιοπαυλίται τὸ ἀποσπάσαι ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Ξηροποτάμου ἢ οἱ Ξηροποταμηνοὶ τὸ βία καὶ μετὰ δυναστείας.....τοὺς ὑπολειφθέντας ὀλίγους ἀδελφοὺς ἐκεῖνους, ἐπι.....»

Τῷ 1385 ὁ αὐθέντης τῆς περὶ τὸ Ὀστροβον χώρας Νικόλαος Παγάσης Βαλδουῖνος παρακινήθεις ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρσενίου, ἡγουμένου τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς, τοῦ Γερασίμου κοιμηθέντος ἐν τῷ μεταξύ, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μονὴν ταύτην τὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου, Μεσσησιωτίσσης καλουμένην, τὴν ὁποίαν ἀνήγειρεν ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ραδοσλάβος ὁ Χλαπένος.

Ἡ μονὴ τῆς Μεσσησιωτίσσης εὐρίσκετο εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Καστορίας, τὸ δὲ ἀφιερωτήριον ἔγγραφον εἶναι μὲν ἐπὶ μεμβράνης, διαστάσεων 58 X 25 καὶ συγχρόνου γραφῆς, κατὰ τοὺς εἰδικούς, δὲν φαίνεται ὁμως ἢ ὑπογραφή. Τοῦτο ἔχει ὡς ἀπολούθως:

« † Ὡσπερ ὁ κοινὸς δεσπότης καὶ ποιητὴς ἐκάστου τῶν κτι-

σμάτων μετὰ τοῦ χρησιμεύειν καὶ τὸ εὐπρεπὲς ἐχαρίσατο, εἰς ἔνδειξιν τῆς οἰκείας δυνάμεως καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς φιλοτομίας αὐτοῦ, οὕτω καὶ παρ' ἡμῶν ἀντιφιλοτιμεῖσθαι βούλεται, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας καὶ πίστεως· ὁ οὐρανὸς γὰρ καὶ ἡ γῆ, ἥλιος τε καὶ θάλασσα συντελοῦσι μὲν εἰς τὴν διακόσμησιν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου χρῆσιν καὶ σύστασιν, ἔχουσι δὲ καὶ τὸ κάλλος ἐξαίρετον, ὁ μὲν ἀστράσιν πλείστοις πεποικιλμένος, ἡ δὲ παντοίοις εἶδεσι κομῶσα φυτῶν. ἥλιος δὲ φωτὶ κατηγλαϊσμένοςκαὶ ἔρπετῶν ἢ θάλασσα γέμουσα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. τὰ δὲ ἡμέτερα, κ' ἂν καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν φιλοτιμηθεῖεν ἰσχύν, τοῦτο μόνον ἔχουσι τὸ ἐξαίρετον, τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὐχαριστίαν καὶ εὐνοίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ Νικόλαος Παγάσης ὁ Βαλδουῖνος, μετὰ τὴν κοινὴν ταύτην φιλοτιμίαν, ἧς καὶ αὐτὸς συναπολαύω, τῇ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ χάριτι ἰδίως τῆς θείας πειρασθεὶς συμπαθείας καὶ πολλῶν ἀξιωθῆεις παρὰ Θεοῦ δωρεῶν φιλοτίμων, ἀντιφιλοτιμήσασθαι με ἐβουλόμην καὶ ἀποδοῦναι ἀξίως τὰς ἀμοιβάς, ἐπεὶ δὲ ἀνθρώποις ἀδύνατον παρούσας ἀποδοῦναι τὰς χάριτας, ἃς εὐηργετήθην παρὰ Θεοῦ, τὴν δυνατὴν ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδωμι, εἰς ἔνδειξιν μόνην τῆς πρὸς ἐκεῖνόν μου εὐχαριστίας καὶ πίστεως. Καὶ ἦν κατὰ διαδοχὴν καὶ κληρονομίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ πενθεροῦ μου ἐκείνου Ῥαδοσλάβου τοῦ Χλαπέντου σεβασμίαν καὶ ἱερὰν μονὴν τὴν παρ' ἐκείνου ἀνεγερθεῖσαν ἐκ βάθρων αὐτῶν, τῇ ὑπερευλογημένῃ ἡμῶν Δεσποίνῃ καὶ Θεομήτοτι, τὴν οὕτω πῶς καλουμένην Μεσονησιώτισσαν, ἀνατίθημι καὶ ἀφιερῶ, καὶ ὅλη ψυχῇ καὶ προθυμίᾳ καὶ πίστει καὶ καρδίᾳ καὶ γνώμῃ καὶ διαθέσει ἀπὸ τοῦ νῦν παραδίδωμι πρὸς τὴν σεβασμίαν μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου τὴν ἀπὸ τοῦς πρόποδας μὲν καὶ πρὸς δύσιν τοῦ ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἄθω διακειμένην, ἀριστερὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς βλέποντι τῶν..... τῶν Βουλευτηρίων..... Ἀνατίθημι δὲ αὐτὴν ἐκεῖσεν καθὼς εἴρηται, μετὰ πάντων ὧν ἔχει δικαίων καὶ προνομίων κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, ὧν τε ὁ εἰρημένος ἐκεῖνος ἀφιέρωσε πενθερός μου, καὶ ὧν αὐτὸς ἐγὼ προσαφιέρωσα ὕστερον.

Καὶ ὅσα μὲν ἦσαν ἱερὰ παρ' ἐκείνου παραδεδομένα καὶ βιβλία καὶ ἕτερα εἶδη τινὰ εἰς καλλωπισμὸν καὶ εὐπρέπειαν τῆς ἁγίας ταύτης ἐκκλησίας καὶ τῆς μονῆς. Ἄ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ παραδοτηρίῳ ἐντέτακται, καὶ ὁ χρόνος ἔφθιρε, καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀμέλεια καὶ ἡ τῶν πραγμάτων μεταβολή.

Ἐπεὶ καὶ ἡ τοιαύτη σεβασμία μονὴ πρὸς παντελῆ ἀπέ-
 βλεπεν ἤδη χαλασμὸν διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπορίαν καὶ
 ἔνδειαν, ἐπεὶ δὲ ὁ ὀσιώτατος ἐν μοναχοῖς αὐθέντης καὶ ἀδελφός
 μου κύριος Ἀρσένιος θεόθεν κινηθεὶς πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησεν, ὡς
 ἂν τὰ καθ' ἡμᾶς πνευματικῶς ἐπισκέψη καὶ ὅς καὶ τὴν εἰρημένην
 Ἀθωνίτιδα κατέχει καὶ ἐφορεύει τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, μεθ'
 ὅτι πολλῆς τῆς ἀξιώσεως αὐτῷ παραδέδωκε ταύτην, ὡς ἂν ἐπι-
 σκέψηται καὶ ἐπιμελείας ἀξίωση τῆς δυνατῆς διὰ τὴν τῶν μακα-
 ρίων ἐκείνων κτητόρων μνήμην καὶ ὠφέλειαν ψυχικὴν, κάμου
 τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ κατέχη ταῦτα εἰς τὸ ἕξις ἀνενοχλήτως ἢ κατ'
 αὐτὸν πολλάκις δηλωθεῖσα τοῦ Ἁγίου Παύλου μονή, καὶ τὰ μὲν
 εὐρισκόμενα τῶν ἱερῶν καὶ βιβλίων παρέλαβεν ὅσα καὶ οἶα. Συμ-
 παρέδωκα δὲ αὐτῷ καὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀφιερωθέντα παρὰ τοῦ πεν-
 θεροῦ μου ἐκεῖνα χωρία, τὸ μὲν οὕτω λεγόμενον τοῦ Κώνστα,
 ἔχον ἀνθρώπους ὄσους καὶ οἴους, ὅσοι τε ζῶσιν ἀπὸ τῶν ἀνα-
 γεγραμμένων ἐν τῷ παραδοτηρίῳ ἐκείνου καὶ ὅσοι εὐρίσκονται
 νῦν φυσικοί τε πάροικοι, ὑποταγᾶται, προσκαθήμενοι καὶ προ-
 σήλυτοι. τὸ δὲ ἕτερον, τὸ οὕτω λεγόμενον Νησίον, μετὰ τῶν
 ἀνθρώπων καὶ προσηλύτων καὶ προσκαθημένων, καὶ τῆς λοιπῆς
 νομῆς καὶ περιοχῆς αὐτοῦ, εἰς τὸ σύνορον τοῦ λεγομένου Μηρίου,
 τὸ δὲ ἕτερον, οὕτω λεγόμενον τοῦ Μαύρου, μετὰ τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τῆς νομῆς καὶ δεσποτείας αὐτοῦ ἀπάσης. Ἔτερον χωρίον τοῦ
 Ρωμανοῦ, καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὄσων καὶ οἶων καὶ τῆς
 λοιπῆς ἀπάσης..... καὶ δεσποτείας αὐτοῦ, ἕως τοῦ δρόμου
 τοῦ βασιλικοῦ λεγομένου, καὶ ἕως τοῦ Τζουρουπάτου τὸ λιθάρι
 καὶ ἕως τοῦ Γραδίσι καὶ ἕως τοῦ Γραμματικοῦ τὸν λάκκον καὶ
 τοῦ Βίντζου. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ ἐκτός. Τὰ δὲ ἐντός, ἅπερ ἔχω
 καὶ διεδεδξάμην, καὶ αὐτὰ ὡς οἰκεῖά μου καὶ παραδίδωμι καὶ αὐτὰ
 εἰς τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, εἰσὶ δὲ ταῦτα.
 Γεώργιος ὁ χαλκεύς, Κώνστας ὁ Τζουκαλᾶς, Γεώργιος ὁ Φαρά-
 τζης καὶ τὸ ἐψωνηθὲν ἀμπέλιον παρὰ τοῦ πενθεροῦ μου ἐκείνου,
 ἀπὸ τοῦ Πεισιώτου, ὄσον καὶ οἶον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀθανασίου
 μοναχοῦ καὶ τὸ καταφυτευθὲν παρὰ τοῦ ἡγουμένου πλησίον τοῦ
 Νησίου. Καὶ τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν τῆς Ἐλεούσης μετὰ τῶν ὀσπη-
 τίων ἐντός τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐντός τοῦ κάστρου πλησίον τοῦ Δο-
 μιστικοῦ ὀσπήτιον ὑποκέραμον. καὶ τόπον ὄσον καὶ οἶον τὸν
 διαρκόμενον ἕως τοῦ Βέρβερι καὶ ἕως τῆς στραίας. καὶ ἕτερον
 ὀσπήτιον πλησίον τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Καστοριανοῦ.

Ἐκκλησία ἐτέρα ἐκτὸς τοῦ κάστρου ἢ λεγομένη ἄσπρη, μετὰ ἀμπελίων μοδίων Κ' καὶ χωραφίων ὄσων καὶ οἴων, καὶ τὸ ἀφιερωθὲν ἀμπέλιον παρὰ τοῦ Στασινοῦ μοδίου ἐνός, καὶ τὸ λεγαῖτον τοῦ Σαρακηνοῦ καὶ τοῦ Κανστροφύλακος μοδίου ἐνός ὅπερ ἀφῆκαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μνήμης αὐτῶν ἔνεκεν καὶ ἐκτὸς πάλιν, χωρίον τοῦ Μηρίου ἔχον νεροτριβεία ε' καὶ μύλωνα. ἕτερον χωρίον ὅπερ ἐκαθεζέτο ὁ Ἀλέξιος. Ἐντὸς δὲ πάλιν τοῦ Κάστρου ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μετὰ πάντων, ὧν ἔχει δικαίων καὶ προνομίων, ἀμπελίων δηλονότι, χωραφίων καὶ ὀσπητίων καὶ τῶν λοιπῶν δικαίων αὐτοῦ. Ἐκτὸς δ' αὖθις τὸν Ἅγιον Δημήτριον, σὺν πᾶσι τοῖς αὐτοῦ δικαίοις καὶ προνομίοις αὐτοῦ καὶ τὸ χωρίον τὸ οὕτω λεγόμενον ὁ ἅγιος Ἡλίας καὶ τὸ παρὰ τοῦ Μανασσῆ ἀφιερωθὲν ἀμπέλιον, εἰς τὴν ἄσπρην ἐκκλησίαν καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ πάλιν εἰς τὴν Ἀβοστριτζαν μοδίων β' πλησίον τοῦ Δραγονέου, καὶ τὸ παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Λουκᾶ τοῦ Φλουτάκου ἀφιερωθὲν χωρίον, τὸ λεγόμενον Χοστενόν, μετὰ τῶν αὐτοῦ δικαίων καὶ προνομίων. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ ὅσα παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐκείνου πενθεροῦ μου τῆ εἰρημένη μονῆ προσεκυρωθήσαν καὶ ἃ παρέδωκα ἀρτίως μετὰ τῆς τοιαύτης μονῆς πρὸς τὴν πολλάκις διαληφθεῖσαν Ἀθωνίτιδα τοῦ Ἁγίου Παύλου σεβασμίαν μονήν. Ἄ δὲ αὐτὸς ἐξ οἰκείου μου ἀρτίως προσαφίερωσα, εἰσὶ ταῦτα. Τὸ παλαιοχώριον, τὸ οὕτω λεγόμενον τοῦ Κούτρελλου, μετὰ τῆς νομῆς ἀπάσης καὶ δεσποτείας αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ λίμνῃ τῇ Ὀστροβῶ τῷ καθ' ἡμᾶς ἄλιεις τρεῖς, Κῦρον τὸν τοῦ Προντανίτου υἱόν, οὗ ἡ γυνὴ Μάρω, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Μποζίκης, ἡ δὲ θυγάτηρ Θεοδώρα. ὁ δὲ ἕτερος Κώνστας τοῦ Λήου ὁ υἱός, οὗ ἡ γυνὴ Εἰρήνη, ὁ δὲ τρίτος Μπολέσλαβος, ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εἰρήνη, οἱ υἱοὶ αὐτῶν Ἰωάννης καὶ Τρύφων, οἵτινες ὀφείλουσιν εἶναι ἀδιενόχλητοι ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ἀνθεντικῆς, ἀγκαρείας λέγω, μιτάτου, ἀπλικουμάτου, ἢ τοῦ τυχόντος, νὰ εἶναι μόνοι εἰς ὑπηρεσίας τοῦ μοναστηρίου ἀκαταζήτητοι. Ταῦτα τοίνυν ἅπαντα ὅσα τε ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος πενθερός μου ἀφίερωσε τὰ ἐν τῷ παρ' ἐκείνου ἐκτεθέντι παραδοτηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ ὅσα ἐγὼ ἀρτίως ἐκδέδωκα, εἴτε χωρία, εἴτε ἀνθρώπους, εἴτε παλαιοχώρια, εἴτε ἀμπέλια, εἴτε ὀσπήτια, εἴτε μύλωνα, εἴτε ζῶα, εἴτε ναοὺς, εἴτε ἄλλο τι, προσκυρῶ, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, παραδίδωμι ὅλη ψυχῇ, ὅλη προθυμίᾳ, ὅλη πίστει, εὐνοίᾳ καὶ διαθέσει, πρὸς τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου Ἀθωνίτιδα μονήν μετὰ καὶ τῆς εἰρημένης μονῆς τῆς

ὑπερευλογημένης μου Δεσποίνης καὶ Θεομήτορος, τῆς οὕτω λεγομένης Μεσσησιαστικῆς, μετὰ πάντων ὧν ἔχουσι δικαίων καὶ προνομίων παλαιῶν τε καὶ νέων. ἄξιῳ δὲ καὶ τοὺς ὕστερον μετ' ἐμὲ αὐθεντεύσοντας, εἴτε Ῥωμαῖοι εἰσίν, εἴτε μουσουλμάνοι, εἴτε σέρβοι, ὡς ἂν στέργωσι τὴν παροῦσάν μου προσκύρωσιν τε καὶ ἀφιέρωσιν, καὶ διαφθεντεύωσι τοὺς καλογήρους ἀπὸ τοὺς βουλομένους ἀδικῆσαι ἢ διανοχλῆσαι ἢ τὸ τυχὸν διασεῖσαι αὐτούς. εἰ δέ τις βουληθεῖ τῶν τοῦ μέρους μου, λόγον τὸν τυχόντα κινήσαι κληρονομίας, ἢ καὶ κατὰ τὸ διανοχλῆσαι τὴν εἰρημένην τοῦ Ἁγίου Παύλου μονήν, πρὸς τὸ μὴ εἰσακούεσθαι, καὶ καταδεδικασμένον ἀπὸ παντὸς δικαστηρίου ἐξέρχεσθαι ἐπισπάσαι τε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὰς τῶν ἀπ' αἰῶνων ἀράς.

Ὅφείλουσι δὲ οἱ τῇ τοιαύτῃ σεβασμῖα μονῇ ἑνασκούμενοι, πρῶτον μὲν εὔχεσθαι ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν μακαρίων ἐκείνων κτητόρων τῆς ἐνταῦθα θεομητορικῆς μονῆς, ἔπειτα ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου, τοῦ καὶ τὴν τοιαύτην μονήν καὶ τὰ εἰρημένα κτήματα προσκυρώσαντος. Ἐάν μέντοι βουληθεῖ τις τῶν τοῦ Χριστιανικοῦ καταλόγου, καὶ ὁποίου γένους ἐστίν, ἀκυρῶσαι ἢ παρασαλεῦσαι, ἢ τι τυχὸν ἀποσπάσαι τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ τοῦ πενθεροῦ μου ἀφιερωτηρίῳ ἐκείνῳ ἐγγράφῳ ἀποσπάσαι, νὰ ἔχη τὰς ἀράς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Θεοφόρων πατέρων καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὸ ἀπαρησίαστον ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Διὰ τοῦτο γέγονε καὶ τὸ παρόν μου παραδοτήριον ἐγγράφον καὶ ἐπεδόθη τῇ διαληφθεῖσῃ πολλάκις σεβασμῖα τοῦ ἁγίου Παύλου μονῇ δι' ἀσφάλειαν. Μηνὶ Μαρτίῳ Ἰνδικτικῶνος θ' τοῦ ςωλγ' ἔτους».

Τὴν μονὴν ταύτην τῆς Μεσσησιαστικῆς εἶναι ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς πότε ἀπώλεσεν ἢ ἡμετέρα Μονή, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως σώζεται μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ΙΑ' αἰῶνος θαυμασίας τέχνης, διαστάσεων 1.34 X 0.84, φέρουσα τὸ θεῖον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας Αὐτῆς καὶ τῆς ὁποίας εἰκόνες ἢ μὲν Μήτηρ παρουσιάζεται ὡς νὰ δραματίζεται τὰ πάθη τοῦ Υἱοῦ, ὁ δὲ Υἱὸς πλησιάζει τὸ πρόσωπόν Της ὡς νὰ θέλη νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡ εἰκὼν αὕτη εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ καθολικοῦ ναοῦ ἐνθρονισμένη εἰς τὸ σύνθρονον καὶ καλεῖται «Παναγία ἡ Μεσσησιαστικὴ».

Ἐκτοτε τὸ κελλίον ἢ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Παύλου ἔλαβε θέσιν μεγάλης Μονῆς. Ταύτην βλέπομεν κατέχουσαν θέσιν 18ην εἰς τὴν σειρὰν τῶν 25 Ἱ. Μονῶν εἰς τὸ ἐπὶ Μανουὴλ τυπικόν

τοῦ Ὁρους καὶ πρὸ τῶν Ἱ. Μονῶν Διονυσίου, Σίμ. Πέτρας καὶ Γρηγορίου, ἔξ οὗ ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι προηγήθη κατὰ τι ἢ ἐπανεμφάνισις τῆς εἰς μεγάλην Μονήν.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἀγορὰν τοῦ μονυδρίου ἢ καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα, οἱ ῥηθέντες Σέρβοι μοναχοὶ Γεράσιμος καὶ Ἀντώνιος ἠγόρασαν ἐκ τῆς ἰδίας Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου καὶ τὸ Μετόχιον Σάρτη παρὰ τὴν Σιθωνίαν, τοῦ ὁποίου τμήμα, ἀξαιρεθὲν τῆς ἀπαλλοτριώσεως, κατέχει μέχρι σήμερον ἡ Ἱ. ἡμῶν Μονή. Τότε ἔφερε τὴν ὀνομασίαν «Μελισσουριά», ἀλλὰ βραδύτερον ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν «Σάρτη» ἐκ τῆς ἐκεῖσε ἀρχαίας ὁμωνύμου πόλεως.

Παρὰ τῆς ἰδίας Μονῆς ἠγόρασαν καὶ μέρος τοῦ σημερινοῦ Μετοχίου «Κριαρίτσι» ἐπὶ τῆς αὐτῆς χερσονήσου, ἦτοι τὰ βόρεια μέρη αὐτοῦ «Προσήλια» ὀνομαζόμενα. Βραδύτερον καὶ κατὰ τὸ 1609 ἠγοράσθησαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη «ἄσπρες πέτρες, σπαρτόβουνο καὶ μπιμπιλίτσα» παρὰ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Ἀναστασίας ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 50.000 ἄσπρων καὶ οὕτως ἀπηρτίσθη τὸ σημερινὸν μετόχιον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπηλλοτριώθησαν 257 στρέμ., ἐναπομείναντος ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τοῦ δασώδους τμήματος αὐτοῦ.

Ὅλιγον πρὸ τοῦ 1375 ὁ ὄσιος Διονύσιος κτήτωρ τῆς γείτονος καὶ ὁμωνύμου αὐτοῦ Μονῆς, ἔλαβε χῶρον ἀπὸ τὸν Πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τῆς Συνάξεως καὶ ἔκτισε τὴν Μονήν του χωρὶς νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ὁροθέτησιν τοῦ δοθέντος εἰς αὐτὸν δασικοῦ τόπου, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀγάπης καὶ τοῦ συνδέσμου μεταξὺ τῶν δύο Μονῶν (Διονυσίου - Ἀγ. Παύλου) χάρις εἰς τὴν πνευματικότητα τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ του Δομετίου κατέχοντος τὸ κἀθισμα τῆς «Παναγίας» ἀνήκοντος εἰς τὴν δευτέραν, ὅστις καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Διονυσίου.

Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, πραγματοποιηθεῖσαν ὀλίγον μετὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Μονῆς του, ἐδημιουργήθησαν σοβαραὶ προστριβαὶ μεταξὺ τῶν διαδόχων τοῦ ὁσίου καὶ τῆς ἡμετέρας Μονῆς ἔξ ἀφορμῆς ὀριακῶν διαφορῶν, τοῦ Πρώτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους δώσαντος ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Συνάξεως ἔγγραφα ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῶν πατέρων τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσ. Διονυσίου.

τὸ 1401 λαβοῦσα γνῶσιν ἡ Σύναξις τῶν ἐγγράφων τούτων ἐκάρουξε ταῦτα ἄκυρα καὶ μετέβη πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν καὶ λύσιν τῆς διαφορᾶς. Πράγματι ἡ σύναξις ἐχώρισε τὸν ἀμφισβητούμε-

νον χώρον εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη ὡς ἤδη ταῦτα ὑφίστανται, ἥτοι ἄρχονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης παρὰ τὸν λάκκον τοῦ Καλαθᾶ, πέτρα μεγάλη ριζημαία, πέτρα μεγίστη ὀρθία ὡς πύργος, μεγάλοι πέτραι, τύμβη πετρῶδης, Ἐββᾶ Θεοδώρου μνημα ἢ ἀλώνιον, ὡς λέγεται σήμερον, μέχρι τῆς «σελλάδος» τοῦ βουνοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας βλέπομεν τὴν Ἀμαλφηνοῦ (σιδηροῦν ἤδη σταυρόν).

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Πρώτου καὶ τῆς Συνάξεως φέρουσα χρονολογίαν Ὀκτώβριον 6909 (1401) ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«† Αἱ ἀπλόττες δὲ ἄρα καὶ αἱ ἐνώσεις πολλῶ καλλίους ἢ κατὰ ποικιλίας καὶ διαστάσεις, αἱ μὲν γὰρ καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν ἔπαινον τυγχάνουσιν ἔχουσαι, αἱ δὲ τοῖς δαίμοσι μόνοις καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῖς ἀπεκκληρωθεῖσιν καὶ ἡ μὲν ἀπλότης τοσαύτης τιμῆς ἤξιωτο παρὰ Θεοῦ ὡς καὶ αὐτὸν δὴ ἠθέλησεν ἑαυτὸν τῇ τοιαύτη προσηγορία καλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔνωσιν, οὐ μόνον οὐχ ὅτι ἐγγύτατον τοῦτον καὶ περὶ αὐτόν, τοὺς θείους νόας φημί ἔχειν βούλεται ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς εἰκόσι τετιμημένους τῇ θείᾳ ἀξιοῖ. αἱ δὲ ποικιλίαι καὶ διαστάσεις ὑπεισηλθον εἰς ἡμᾶς οὐκ ἀπὸ Θεοῦ ἢ γὰρ ἂν ἅπαντες οὕτω διέκείντο. καὶ ὁ τῆς πρώτης τυχῶν ἀξίας καὶ παρὰ Θεοῦ ὢν φῶς δεύτερον, οὐκ ἄρκεῖν οἰηθεῖς αὐτῷ τὴν τοσαύτην ἀξίαν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἰσοθειᾶν φαντασθεῖς, ἐξέπεσε τῆς ἀξίας ἐκείνης, καὶ διάστασιν ἀπὸ Θεοῦ προυξένησεν ἑαυτῷ. Ἐντεῦθεν ποικίλως γίνεται τὴν κακίαν, καὶ ὅπερ ἐκεῖνος ὑπέστη, καὶ ἡμᾶς αὐτὸ τοῦτο παθεῖν πάση μηχανῇ πείσαι πειράται, ἐντεῦθεν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μακροσμός, ἐντεῦθεν αἱ πρὸς ἀλλήλους διχόνοιαι, ἐντεῦθεν οἱ φόνοι, ἐντεῦθεν ὁ τῶν κακῶν ἐσμός, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγοντες διατρίβωμεν, ἀλλ' ἦν μὲν ταῦτα ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ δὲ ἡ χριστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπεφάνη, ταῦτα πάντα ὄχετο ἐκποδῶν καὶ ὡς καπνὸς διελύθη καὶ τοῖς βουλομένοις πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην ἐπαυελθεῖν ἀξίαν οὐδὲν τὸ κωλύον, ἤνωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰρηνοποιήσας τὰ πάντα καὶ ὑποδείξας ἡμῖν ὁδὸν ἐνώσεως καὶ ἀγάπης, πρὸς οὐρανὸν φέρουσαν, ἣν βαδίζων ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ τῶν ἄνω ἐφιέμενος Διονύσιος, ἐδείματο μονὴν τῷ μεγάλῳ Προδρομῷ καὶ Βαπτιστῇ οὐκ ἠθέλησε δὲ ζητῆσαι ὀροθετηθῆναι τὸν χώρον τὸν περὶ τὴν μονήν, ὄνειδος γέμεσθαι καὶ κατέχειν τοὺς ἐν τῇ μονῇ.

καὶ τοῖς γείτοσιν ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὰ πάντα κοινὰ διάστασις γὰρ ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς οὐκ ἦν, ἔνωσις δὲ μᾶλλον μετ' ἀπλότητος καθαρᾶς καὶ ἀγάπης δεσμοὶ ἄρρηκτοι. Χρόνος δὲ τὸ μετὰ ταῦτα βραχὺς καὶ ὁ μὲν γέρον πρὸς ὃν ἐπόθει μεταβαίνει Θεὸν τὰς ἐκεῖθεν ἀπολιψόμενος τῶν ἐνταῦθα πόνων ἀμοιβάς, ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ βασκαίνων ἐχθρός, βάσκανον ἐπιβαλὼν αὐτοῖς ὀφθαλμόν, οὐκ ἤνεγκε τὴν κατὰ Θεὸν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τῶν ἀμφοτέρων μονῶν, ἀλλὰ διαστῆσαι τούτους ἀλλήλων ἐσκέψατο. Ἐντεῦθεν ὄρους τινὰς καὶ συστατικὰ γράμματα τοῦ ἐν τῇ Τιμίου Προδρόμου ζητεῖν ἐπεισεν, οἳ καὶ προσελθόντες τῷ καθ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῦ παντός ὄρους προΐσταμένῳ γράμματα γενέσθαι αὐτοῖς ἠτήσαντο, χωρισμὸν τινὰ καὶ ὄρους ἔχοντα τῶν τόπων, οὓς αὐτοὺς ἔχειν εἰκός. Ὅδὲ μὴ συνιείς τὴν τοῦ διαβόλου ἐπίνοιαν καὶ εἰ τὸ κακὸν προδήσεται, μόνος, γνώμης ἀνευ τῶν ἐν τῷ ὄρει παντί, εἶξε αὐτοῖς, καὶ γράμμα παρέσχεν, ὅπερ οὐκ εἰς μικράν τινα ταραχὴν ἐνέβαλε τοὺς Ἁγιοπαυλίτας, ἀναλογιζομένους τὴν τε προτέραν ἔνωσιν, καὶ ὅτι παρὰ γνώμην ἐγεγόνει τῶν τοῦ ὄρους παντός, καὶ ἕως μὲν ἐκεῖνος μόνον ἦν οὐ τοσοῦτον εἰς ταραχὴν αὐτοὺς ἐκίνει, ἀφοῦ δὲ ἕτερον ἐγένετο κυρωτικὸν τοῦ προτέρου καὶ πλείω χῶρον παρελάμβανον, τέλεον μὲν τὸ τῆς ἀγάπης καλὸν παρ' ἀμφοτέρων ἀπελήλατο τῶν μονῶν, εἰς τσσαύτας δὲ ταραχὰς καὶ μάχας ἐχώρησαν οἱ ἐν αὐταῖς μοναχοί, ὡς καὶ φόβον εἶναι πολὺν, ὅπερ εἰδὼς ὁ ἐν μοναχοῖς ὀσιώτατος κύρ Ἀντώνιος ὁ καὶ τῆς Ἁγίου Παύλου μονῆς προΐσταμενος ὅτι τάχος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν ἀνατρέχει σύναξιν, καὶ τὰ συμβάντα δηλοποιεῖ, ἃ δὴ πάντα ἢ ταπεινότης ἡμῶν ἀκούσασα συνδιασκεψαμένη ἅμα τοῖς περὶ αὐτὴν θεοῖς ἀνδράσιν, ἡγουμένοις οὔσι τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Ἁγίῳ Ὄρει παντί, δεῖν ἔκρινε τοπικῇ ἐκεῖσε παραγενέσθαι ὥστε τὸν τόπον ὑπὲρ οὗ ἢ διένεξις, ἰδεῖν, ἐντεῦθεν τὰ δέοντα καὶ βουλεύσασθαι καὶ καταπραῖσαι. Καὶ δῆτα ἄνδρες ἐκλεγέντες οἱ τὰς τοιαύτας κρίνειν εἰδότες, ἀπὸ μὲν τῆς Ἁγίας Λαύρας ὁ τιμιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς κύριος Σωφρόνιος, ἀπὸ δὲ τοῦ Βατοπεδίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύριος Μακάριος, ἀπὸ τοῦ Χελανδαρίου ὁ τιμιώτατος ἐν Μοναχοῖς κύριος Ἰωβάνης, ἀπὸ τῶν ρώσων ὁ χέρου κύριος Νίκανδρος, καὶ ὁ προηγούμενος, ἀπὸ τοῦ καθίσματος τῶν Καρυῶν ὁ πνευματικὸς κύριος Θεοδοσίος. οὗτοι οὖν πάντες προκριθέντες, ἦλθον μετ' ἡμῶν καὶ παραγενόμενοι

ἐκεῖτε δικαίωμα παλαιγενῆς ἐζητοῦμεν προσφέρειν αὐτοῖς, ὡσάν δι' αὐτοῦ γνοίημεν τίνος ὁ τόπος, δι' ὃν ἡ ταραχή. Οἱ δὲ δικαίωμα μὲν οὐκ ἔχειν εἶπον, διηγούμενοι ἅμα καὶ τὴν προτέραν ἔνωσιν, μάρτυρας δὲ προεβάλλοντο τὸν τε πνευματικὸν κύριον Νικόδημον, καὶ τὸν ἀπὸ Συριάνων κύριον Γρηγόριον τὸν γέροντα, ἄνδρας ἀξιούς πιστευθῆναι εἰς μαρτυρίαν καὶ λόγῳ ἐρωτηθέντες ἀπλῶς, ἡμεῖς δὲ διὰ τὸ μήποτε ὑπονοῆσαι τινα, ὡς τάχαγε διὰ φιλίαν ἢ ἔχθραν τὸ δίκαιον οὐκ ἀναφανεῖται καὶ βῆρος ἀλύτου καὶ φρικώδους ἐφωνήσαμεν κατὰ τοῦ δι' ἔχθραν ἢ φιλίαν τὸ ἀληθὲς ὑποκρύψαντος, ὃ καὶ ἀκούσας ὁ Κύριος Γρηγόριος ἐμαρτύρησεν ἐγγράφως λέγων ἔχειν ἐξ ἀκοῆς παλαιᾶς, ὡς κελλία τοῦ τε Δρουδανιστοῦ, τοῦ Γαλακτίωνος, τῶν Φυλασσομένων, τὸ ἐπάνω κάθισμα ὁ Πρόδρομος, τὸ τοῦ Κυρίλλου καὶ ὁ Σκληθρος εἰσι τοῦ Πρωτάτου, τὸ δὲ παραθαλάσσιον ἅπαν, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ περιορισμοῦ τῶν Βουλευτηρίων, καὶ καταντῶν ἕως τοῦ ἀύλακίου τῆς τοῦ κυροῦ Σίμωνος ἐνι τοῦ Ἐηροποτάμου, ὁ δὲ πνευματικὸς εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ὅτε ὑπετάγην τῷ ἱερῷ Διονυσίῳ, τότε δέδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ Πρῶτος ἐκεῖνος κύριος Δωρόθεος ὁ Χιλανταρινός, περιοχὴν τινα πολλήν, ὁ δὲ οὐκ ἔφθασε λαβεῖν αὐτὴν διὰ γράμματος. Τυχῶτα εἰπόντων ἐκείνων ἀκούσαντες καὶ μὴ δυνηθέντες γνῶναι τίνος ἄρα εἶη ὁ τόπος ὑπὲρ οὗ ἡ διένεξις, ἐπεὶ οὕτε γράμμα ἦν οὐτ' οἱ μάρτυρες ἴσασι ταῦτ' ἀκριδῶς, ἡμεῖς τὸ τῆς εἰρήνης καλὸν πραγματευόμενοι ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς, κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον γενόμενοι καὶ μέσσην χωρίσαντες, μήτε ταύτης μήτ' ἐκείνης στενώσαντες, διεκρίνομεν καὶ ἀφινάμεθα καὶ ἐπήξαμεν ὄρους, οἱ καὶ ἔχουσιν οὕτω. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔστι λάκκος μέγας, ὃς καλεῖται τῆς ράχης τοῦ Καλαθαῖ, ἐν τῷ τοιοῦτω τοῖνον Λάκκῳ πέτρα ἔστι μεγάλη ριζημαία, ἐν ἣ ἀνεχαράξαμεν τίμιον σταυρόν, καὶ μικρὸν πρὸς κατ' εὐθῆ τῆς πέτρας ἐπήξαμεν σταροπήγιον, εἶτα ἀνερχόμεθα κατ' ἴσον εἰς τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν μεγίστην πέτραν, ἣτις καὶ σχῆμα πύργου ἔχει, ἦν καὶ σχίζοντες εἰς μέσον εἰσέρχομεθα μέχρι μεγάλων πετρῶν, ἐφ' αἷς δρυς, ἐν ἣ καὶ σταυρὸς κεχαραγμένος ἐστὶ παρ' ἡμῶν, ἔπειτα ἀφέντες δεξιὰ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν ἀπιδεῖαν ἀνερχόμενοι εὐρίσκομεν τύμβον πετρῶδη, ἐφ' οὗ δρυς μεγίστη, ἐν ἣ σταυρὸς, μικρὸν δὲ πρὶν ἕτερος, ὃς ἦν μὲν παλαιὸς ἐν τῇ δρυὶ κεχαραγμένος, ἀνεκαίνισθη δὲ νῦν ὑφ' ἡμῶν ἀνωτέρω δὲ τούτου τὸ τοῦ ἀββᾶ Θεοδώρου μνημα ἢ ἀλώνιον, ὅπερ ἀφέντες πρὸς ἀνατολὰς

κατήλθομεν μικρὸν καὶ ἀνεχαράξαμεν ἐν δυσὶ δένδροσι ἀντικρὺ ἰστάμενοι σταυροῖς δύο, καὶ ἰσότητα διαβαίνοντες ἐνεχαράξαμεν σταυροὺς ἐν τριάκοντα δένδροσιν, ἐν δὲ τῷ τέλει ἀντικρυ τῆς σελλάδος, ἀφ' ἧς ὁράται ἡ τῶν Ἀμαλφηνῶν, ἴσταται ἐλάτη μεγάλη, ἐν ἣ τρεῖς σταυροὺς πεποιήκαμεν. Τούτων δὲ οὕτως ὁροθετηθέντων παρ' ἡμῶν, τὸν σύνδεσμον τῆς μακαρίας ἀγάπης λέγομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ὡσὰν τὰ μὲν πρὸς ἀνατολὰς πάντα ἔχει τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὰ δὲ δυτικὰ ἔχει τὸ μέρος τοῦ κυροῦ Διονυσίου, μηδενὸς ἀπὸ γε τοῦ νῦν ἔξοντες ἄδειαν κινῆσαι ἢ διανοχλῆσαι ἢ τῷ μέρει τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου μονῆς ἢ τῆς τοῦ κυροῦ Διονυσίου, ἀλλ' εἶναι ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἀμφοτέρως τὰς μονὰς ἀρκουμένας τοῖς οἰκείοις ὄροις ἀποφαινόμεθα. ἀλλ' οὐδὲ τὰ προλαβόντα γράμματα ἔξουσιν ἀπὸ τοῦ παρόντος τὸ βέβαιον, ἀλλ' ἄκυρα καὶ ἀβέβαια ἔσσονται, καὶ γὰρ εἰ καὶ ἀραιὸς ἐνεπεδώθησαν, ἀλλ' ὡς ἐν παραβύστῳ καὶ γωνίᾳ γεγονότα καὶ μὴ ἔχοντά τι μόνιμον κατὰ γὰρ τὸν μέγαν Βασίλειον εὖ ἢ ἀρχὴ ἀδόκιμος καὶ τὸ πᾶν ἀπόβλητον, ὀφείλουσι καταλυθῆναι ὡς νόθα καὶ παρεγχάρακτα, τοῦ παρ' ἡμῶν γεγονότος ἔχοντος τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλές, ὡς μετὰ γνώμης πάντων γενομένου τῶν ἀγιορειτῶν, ἀν δέ τις τυχὸν ἢ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἢ ἀπὸ τοῦ κυροῦ Διονυσίου, οὐκ ἀρκούμενος τοῖς παρ' ἡμῶν γενομένοις ὄροις, εἰς ἀνατροπὴν τούτων χωρῆσαι πειραθείη, τὸν τοιοῦτον οἷος ἄρα καὶ εἶη ὡς παραδάτην καὶ χαιρέκακον ἔχομεν ἀφωρισμένον ἀπὸ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς καὶ ἀσυγχύτου Θεότητος,Καὶ εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν τὸ παρὸν ἐγεγόνει γράμμα καὶ ὑπογραφὴν παρ' ἡμῶν ἐπεδόθη τοῖς τοῦ Ἁγ. Παύλου μοναχοῖς. Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ Ἰνδικτιῶνος θ' ἔτει, ς ϥθ'. † Ὁ Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὅρους Γεννάδιος ἱερομόναχος. † Ὁ ἀπὸ τῆς Λαύρας Σωφρόνιος ἱερομ. καὶ πνευματικός. † Μακάριος μοναχὸς Βατοπεδινός. † Μακάριος ἱερομ. καὶ πνευματικός ὁ Ἰδιηρ. † Ἰωβάνης μοναχὸς κλπ. (Σερβιστὶ) καὶ Στέφανος μοναχὸς καὶ προηγούμενος. † Ὁ ἐν ἱερομονάχοις Γεράσιμος καὶ προηγούμενος τοῦ Ἐηροποτάμου μαρτυρῶν καὶ βεβαιῶν ὑπέγραψα. † Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς Θεόδουλος ὁ ἀπὸ τῶν Καρυῶν. Ὁ γραφεὺς Ἰωάσαφ εὐτελής διάκονος.»

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἐκυρώθη Πατριαρχικῶς τῷ 1404 καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ παρατηροῦμεν ν' ἀναφέρονται ἢ ἡμετέρα Ἱερα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἢ δὲ γείτων τοιαύτη τοῦ κυροῦ Διονυσίου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας τυγχάνουσα κοινόβιος εἶναι τὸ πλέον τολμηρὸν οἰκοδόμημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κειμένη ἐπὶ πανυψηλοῦ βράχου ἐπὶ τῆς ΝΔ πλευρᾶς τῆς χερσονήσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν. Παρουσιάζει γραφικώτατον θέαμα μὲ τὰς πολυαριθμοὺς σειρὰς τῶν ἐξωστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων διερχόμενος ὁ ἐπισκέπτης καταλαμβάνεται ὑπὸ τρόμου. Τῆς θαλάσσης ἀπέχει ἡμίσειαν ὥραν καὶ εὐρίσκεται εἰς ὕψος 450 μ. ἀπ' αὐτῆς.

Ἰδρυτῆς αὐτῆς φέρεται ὁ Ἅγιος Σίμων κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ὅστις πρότερον ἀσκούμενος ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ιδρύσῃ τὴν Μονὴν εἶδε ἀστέρα ἄνω τοῦ βράχου κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐκλαβὼν τοῦτο ὡς ἐνδειξιν τῆς θείας βουλήσεως ἤρχισεν ἀμέσως τὰς ἐργασίας δαπάνη εὐπόρων τινῶν γνωστῶν του.

Τῷ 1363 ἀνηγέρθησαν μεγάλαι οἰκοδομαὶ δαπάναις τοῦ Ἰωάννου Οὐγγλες βασιλέως Σερβίας καὶ Ρουμανίας, ὅστις μετὰ ἐν ἔτος ἐχορήγησεν αὐτῇ καὶ χρυσόβουλλον. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπλουτίσθη καὶ μὲ διάφορα μετόχια εἰς Σιθωνίαν, Στρυμῶνα καὶ Λῆμμον. Ταυτοχρόνως δὲ ἠγόρασε καὶ δύο ἐν Καρυαῖς κελλία.

Σήμερον κατέχει τὴν 13ην ἱεραρχικὴν σειρὰν μετὰ τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἱ. Κοινοτήτι παρεδρίαν. Εἰς τὸ τυπικὸν ὅμως τοῦ 1394 βλέπομεν αὐτὴν 23ην μετὰ τῶν τότε 25 Μονῶν.

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου τοῦ 1580 ἀπετεφρώθη ὀλοσχερῶς ἐκ πυρκαϊᾶς κατὰ τὴν ὁποίαν κατεστράφησαν ἅπαντα τὰ ἐγγραφα αὐτῆς. Διεσώθη μόνον τὸ Ταμεῖον τῆς Μονῆς, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἤλθεν εἰς συμφωνίαν μὲ τοὺς πάσχοντας οικονομικῶς μοναχοὺς τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ξενοφῶντος, ὅπως πληρώσῃ τὸ ἐκ δρχ. 200.000 ἀργυρίων χρέος αὐτῆς, ἀλλὰ ν' ἀναλάβουν τὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς τοῦ Ξενοφῶντος πράγμα ὅπερ καὶ ἐγένετο διὰ συμφωνίας ἐπικυρωθείσης ἐν ἔτει 1581 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἀλλ' εἶναι ἄγνωστον μέχρι πότε διήρκεσεν ἡ συμφωνία αὐτή.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς Νεόφυτος, μετέβη εἰς Ρουμανίαν, ἐνθα συνέλεξε πολλὰ χρήματα καὶ ἀνεκαίνισεν τὴν Μονήν, ἐκ παραλλήλου δὲ ἐξησφάλισε καὶ ἐν Μονυδριον ἐν Βουκουρεστίῳ δι' ἐγγράφου τοῦ Μιχαὴλ Βοεβόδα ὑπὸ χρονολογίαν 1599.

Τὸν Ἰούνιον 1626 νέα πυρκαϊὰ ἐσημειώθη μὲ μεγάλας ζημίας, ἀνακαινισθεῖσης ταύτης ἀμέσως.

Τῷ 1644 ἐφέρετο μὲ χρέος 7.000 γροσίων ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Ἁγ. Ὄρει, κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ 12' αἰῶνος περιῆλθεν εἰς τὴν ἰδιορρυθμίαν.

Ἐξ ὑπάρχοντος σημειώματος ἐν τῇ Μονῇ πληροφοροῦμεθα ὅτι τὴν 15ην Ἀπριλίου 1762 εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ ὁ εἰς τὸν Προφήτην Ἥλιαν παρὰ τὴν Καψάλαν τοῦ Παντοκράτορος ἡσυχάζων Σέρβος ἱερομ. Παῖσιος πνευματικὸς μετὰ 35 μοναχῶν διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διακυβέ-

νησιν τῆς Μονῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ ἀνεχώρησεν, ὅτε ταύτης κλεισθείσης περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Μεγάλης Μέσης. Μετὰ διετίαν ἀνέλαβε ταύτην ὁ ἐκ Μυτιλήνης ἱερομ. Ἰωάσαφ, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ πειρατὰς τὴν ἀριστερὰν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς ἀντὶ 520 φλωρίων Βενετίας καὶ ἐπλήρωσε τὰ χρέη τῆς Μονῆς, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπληρώνετο τόκος 30⁰/₀, ἐλευθερώσας τὰ ἐπὶ ἐνεχύρωφ δοθέντα κτήματα τῆς Μονῆς.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀπὸ τοῦ 1821-1830 ὅτε τουρκικὸς στρατὸς διέμενεν ἐντὸς τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, περιήλθεν εἰς οἰκτρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἀναχωρησάντων καὶ καὶ τῶν μοναχῶν αὐτῆς.

Τῷ 1848 ἀνέλαβεν ἡγούμενος ὁ ἐξ Ἀλατσάτων ἱερομ. Σεραφεῖμ, ὅστις βοηθούμενος καὶ ὑπὸ σωφρόνων συμβούλων ἐπέτυχε τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἱερομ. Νεόφυτος ἐργασθεὶς συνετῶς ἐβελτίωσε ταύτην.

Τῷ 1863 ἐκοινοβίασεν εἰς τὴν Μονὴν ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως Παντελεήμων ἐκ Μαδύτου, ὅστις ἐκάρη μοναχὸς μεγάλοςχημος, λαβὼν τὸ ὄνομα Σίμων, θανὼν τῷ 1875 ἐντὸς τοῦ πλησίου τῆς Μονῆς ἡσυχαστηρίου τοῦ Ἀγ. Σίμωνος.

Τῷ 1891 νέα πυρκαϊὰ κατέστρεψεν ἅπασαν τὴν Μονὴν μετὰ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς βιβλιοθήκης. Κατεστράφησαν 250 χειρόγραφοι κώδικες, 40 περγαμηνοὶ καὶ 750 ἔντυποι, διασωθέντων μόνων τῶν Ἀγ. Λειψάνων.

Ὁ ἡγούμενος Νεόφυτος ἐνεργήσας ἔγρανον ἐν Ρωσίᾳ συνεκέντρωσεν ἰκανὸν χρηματικὸν ποσὸν ἐκτελέσας πολλὰς ἐν αὐτῇ ἐργασίας. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1900 - 1902 ἐπεξέτεινε σημαντικῶς τὴν Μονήν, τῆς ὁποίας δύναται νὰ θεωρηθῇ νέος κτήτωρ.

Ἱερὸν ναὸν ἔχει μικρὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, παρεκκλήσια δὲ 4 ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ ἰσάριθμα ἐκτὸς αὐτῆς εἰς διάφορα διακονήματα.

Μεταξὺ τῶν Ἀγίων Λειψάνων ἀναφέρεται τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς Ἀγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, Ἀγ. Παντελεήμονος, Ἀγ. Κηρύκου, Τιμ. Προδρόμου, Ἀγ. Τρύφωνος, Ἀγ. Ἐλευθερίου, Ἀγ. Παρασκευῆς, Ἀγ. Χαραλάμπους, Ἀγ. Μοδέστου, Ἀγ. Παύλου ὁμολογητοῦ, Ἀγ. Διονυσίου Ζακύνθου, Ἀγ. Συμεὼν στυλῆτου κ. ἄ.

Εἰς τὴν Δάφνην, τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἔχει ἀρκετὰ κτίρια μὲ τὸν μοναδικὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων πρὸς ἐκκλησιασμὸν τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλων καὶ ἄλλων κοσμικῶν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἤδη ἐν τῇ Μονῇ Σίμ. Πέτρως μοναχῶν ἀνέρχεται εἰς 30 περίπου. Προπολεμικῶς εἶχε 45 καὶ πρὸ 60ετίας 70.

Ἐν Καρυαῖς ἔχει τὸ κτίριον εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται ἡ Διοίκησις τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τὸ ἀντιπροσωπεῖον αὐτῆς, δύο κελλία καὶ ἀρκετὰ καταστήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Καρυῶν. Πέριξ δὲ τῆς Μονῆς τρία καθίσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡσυχάζουν ἀνα εἰς μοναχὸς.

ἔχει δάσος ἀξιόλογον συνορευόμενον μὲ τὰ δάση τῶν Ἱ. Μονῶν ἀσ. Τρηγορίου, Φιλοθέου, Ἰβήρων καὶ Ξηροποτάμου. Ἐπίσης ἔλαιώνα ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους διατηροῦσα μηχανοκίνητον ἐλαιοπιεστήριον.

“ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ,, ΚΑΙ “ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ,,

Ὑπὸ τοὺς τίτλους αὐτοὺς ἐσημείωσαμεν εἰς προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας περὶ τῆς κινήσεως πρὸς κατάργησιν τοῦ κακῶς εἰσαχθέντος ῥαδιοφώνου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ τοῦτο κινδύνους οὐχὶ μικροῦς. Δὲν μᾶς κατέχει θρησκευτικὸς τις φανατισμὸς, οὐδὲ ἀντιπάθεια κατὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἑποῖον ὁ Θεὸς ἐπροίκισε μὲ τόσῃν σοφίαν, ἀλλ’ ἠθελήσαμεν νὰ ἐλέγξωμεν τὴν κακὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἥτις τελευταίως ὑπερέβη πᾶν ἀνεκτὸν ὄριον: Τοῦ περιορισμοῦ τούτου μὴ ἐπιτευχθέντος, ἐγένοντο εἰσηγήσεις πρὸς τελείαν κατάργησιν του, διότι οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους τὸ ῥαδιοφῶνον θὰ παρουσιάσῃ μελλοντικῶς εἰς τὴν ἰδιότυπον ἡμῶν ζωὴν, θὰ εἶναι ὀλέθριοι.

Δὲν δύναται ν’ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς ὅτι τὸ ῥαδιοφῶνον διὰ τὴν μεγαλυτέραν μερίδα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποτελεῖ σκάνδαλον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐδλαβεῖς ἐπισκέπτας καὶ κυρίως τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν Μοναχικὴν ζωὴν, οἵτινες μόλις ἐξέλθουν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εὐρίσκονται πρὸ οἴκτροῦ θεάματος, τῆς καταχρήσεως δηλ. τοῦ ῥαδιοφώνου.

Τὴν τραγικὴν αὐτὴν κατάστασιν διεπιστώσαμεν διὰ πρώτην φορὰν πρὸ τριετίας οἱ ἴδιοι, εὐρεθέντες ἐν Καρυαῖς, ὅπου ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἠκούσαμεν ἐξ ἀρκετῆς ἀποστάσεως ἤχους, μὲ σημαντικὴν ἔντασιν, μουσικῆς καὶ ᾠσμάτων. Ἀπευθυνθέντες ἀμέσως εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστάσιαν ἐλάβομεν τὴν ἀπάντησιν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ῥαδιοφώνου τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τολμᾷ νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις. Διελθόντες ἐκ Δάφνης, τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν κατάστασιν εὐρομεν. τῶν ῥαδιοφώνων ἀκουομένων μέχρι τῆς προβλήτους.

Ἀπὸ τὴν ταχεῖαν ταύτην καὶ ἀθρόαν ἐξάπλωσιν τοῦ ῥαδιοφώνου ἐσπεύσαμεν ν’ ἀπαγορεύσωμεν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς πάντα τὰ ἐξαρτήματα τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ γενικῶς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. Ἐκ παραλλήλου, ἐς ὑποχρέωσιν, ἀπηυθύνθημεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ὄρους διὰ τοῦ ὑπ’ ἀριθ. Α / 13-3-1-1956 ἐγγράφου ἡμῶν ἔχοντος ὡς ἀκολούθως:

« Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι τὸ ῥαδιοφῶνον τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωρῆκῆς λειτουργεῖ πολλάκις κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε νὰ γίνετα ἀκουστὸν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγορὰν τῶν Καρυῶν. Ἐπίσης καὶ τὸ ῥαδιοφῶνον τοῦ Τελωνείου ἐν Δάφνῃ ἠκούσθη εἰς ὀλόκληρον τὴν ἔντασιν αὐτοῦ καὶ νὰ παρουσιάξῃ τὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὡς ἐπαρχιακὸν κοσμικὸν κέντρον διασκεδάσεως.

Νομίζομεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ 1947 τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὅτε ἠγοράσθη τὸ πρῶτον ῥαδιοφῶνον, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐδικαιολογήθη ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ὡς συμφεροτέρα, ὥστε χρησιμοποιουμένου τούτου μόνον κατὰ τὰς ὥρας εἰδήσεων, τελετῶν, διαλέξεων καὶ ἄλλων μορφωτικῶν ἐκπομπῶν, νὰ δύνανται νὰ παρακολουθοῦν ἅπαντες οἱ ἐν Καρυαῖς, παραμείναντος μάλιστα τούτου ἐπὶ διετίαν περιορισμένου διὰ

κλειδός, τὴν ὁποίαν κατεῖχε μέλος τῆς Ἰ. Κοινότητος, διὰ ν' ἀποφευχθῆ ἐπέκτασις ἢ καὶ μόνη αὐτοῦ κατάχρησις. Ὅλιγον δὲ βραδύτερον, λόγῳ τῆς τότε κρίσιμου καταστάσεως, παρακλήσει τῆς ἀστυνομίας, ἡγοράσθη καὶ δι' αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἰ. Ἐπιστασίας ἐκ τοῦ τότε ταμείου ΜΑΑ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ὅμως νὰ καταβληθῆ ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸν ἱερόν ἡμῶν τόπον, δηλ. νὰ μὴ γίνεταί ἀντιληπτὸν ἔξω τοῦ οἰκήματος αὐτῆς, καθόσον ὁ προορισμὸς τοῦ τόπου εἶναι πολὺ διάφορος τῆς κοσμικῆς αὐτῶν ζωῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κακὸν ἐπεξετάθη ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὑπὲρ τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον συγκατετέθη ὁ Τόπος καὶ θεωρεῖται ἤδη ὀρθῶς ὡς σοβαρὰ πληγὴ ἢ ἐπέκτασις αὐτοῦ, μὲ κίνδυνον νὰ εὐρεθῶμεν πρὸ ἀνελπίστων ἐξελίξεων, ἔχομεν τὴν γνώμην ὅπως ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογιότης, ἣτις πολλάκις εἰς παρομοίας περιστάσεις περιεφρούρησε τὰς παραδόσεις καὶ τὴν κανονικὴν ζωὴν τοῦ Τόπου, ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ λάβῃ μετὰ τοῦ κ. Διοικητοῦ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ὀλοκληρωτικὴν κατάργησιν τῶν ῥαδιοφώνων, ἅτινα ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος οὐδένα ἀπολύτως σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν ἐν Ἁγ. Ὄρει, ἀπὸ τὸ ἄλλο κλονίζουσι αὐτὰ τὰ θεμέλια αὐτοῦ.

Γνωρίζομεν ὅτι μερικοὶ τῶν ἀγιορειτῶν, καὶ εἶναι λυπηρόν ὅτι τὸ ῥαδιόφωνον κατέλαβε θέσιν ὡς ἐν τῶν ἀρίστων Πατερικῶν ἀναγνωσμάτων, κάμνουν καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ καὶ συμφέροντος νὰ δεχθῶσι τὴν θυσίαν, ἢ δὲ κατάργησις πρέπει νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἐκριζωτικὴ, διότι ὑπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν δὲν βλέπομεν ὅτι εἰς νέος ἐυλαβῆς ἐρχόμενος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Μοναχικὴν ἡμῶν ζωὴν τῆς ἡσυχίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως, εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, ἐὰν μόλις ἐξέλθῃ εἰς τὴν πρώτην ἀποβάθραν τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τὴν Δάφνην, ἐνῶ θ' ἀναμένῃ νὰ αἰσθανθῆ τὸ πρῶτον ἄρωμα τῆς ιδεώδους καὶ θείας ἡμῶν ζωῆς, εὐρεθῆ ἐν μέσῳ τῶν δαιμονιωδῶν σειρηνικῶν φωνῶν, τὰς ὁποίας μόλις πρὸ ὀλίγου ἐγκατέλειψε μαζὺ μὲ τὸν κόσμον».

Τὸ ἔγγραφόν μας τοῦτο κοινοποιηθὲν ὑπὸ τῆς Ἰ. Κοινότητος εἰς τὸν Διοικητὴν κ. Κωνσταντόπουλον, ὅστις, σημειοῦμεν καὶ πάλιν, εἶναι ὁ μόνος ὅστις καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἐσεβάσθη τὸ καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποφυγῶν νὰ προμηθευθῆ ραδιόφωνον καθ' ὅλον τὸ ἑπταετὲς περίπου διάστημα τῆς ἐνταῦθα ὑπηρεσίας του, ἐπροκάλεσε τὰς πρὸς τοῦτο διαταγὰς του διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν βραδύτερον εἰς τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν κατάστασιν.

Ὅλιγον βραδύτερον ἢ ἀδελφῆ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου δι' ἔγγραφου αὐτῆς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἰ. Κοινότητα, ὑποδείξασα τὸν κίνδυνον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ληφθῶν ἀποφάσεις πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ. Ἐγένοντο ἄρκετὰ συζητήσεις, ἠρωτήθησαν αἱ Ἱερὰ Μοναί, ἐλήφθησαν μερικαὶ ψυχραὶ ἀποφάσεις διὰ νὰ τεθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄρχειον.

Ἦδη καὶ πάλιν ἢ αὐτὴ Ἱερὰ Μονὴ Ὁσ. Γρηγορίου, πρὸς τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς διοικήσεως αὐτῆς, ἐπανερχεται ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κατέθεσε νέαν πρότασιν διὰ τοῦ παρὰ τῇ Ἰ.

Κοινότητι ἀντιπροσώπου αὐτῆς κατὰ μίαν τελευταίαν Συνεδρίασιν τοῦ σώματος τὴν ἐξῆς :

« Ἐκ μέρους τῆς Μετανοίας μου δηλῶ τῇ Σεβαστῇ Ἱ. Κ., ὅτι πρέπει αὕτη νὰ λάβῃ ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὸ ζήτημα ὑπάρξεως ἐν Ἁγ. Ὅρει ραδιοφώνου καὶ ἐξετάσῃ ποία ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ μὲν, ἀλλὰ τελευταίως παρέγινε τὸ κακόν. Τόσον αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι καὶ τὰ ἐν Δάφνῃ καὶ Καρυαῖς καταστήματα, ὅσον καὶ κελλίαι τινὰ ἐν Καρυαῖς καὶ ἀλλαχοῦ, παρεκτρέπονται εἰς κακὴν χρῆσιν τούτων - διασκεδάσεις, τραγούδια κλπ. - καὶ μάλιστα ἀνοίγουν τὰ ραδιόφωνα εἰς ὄλην τὴν ἔντασιν ὥστε καθίστανται ἐνοχλητικὰ τοῖς πόρρω καὶ ἐγγὺς εὐρισκομένοις Μοναχοῖς, -μηδ' ἐξαιρουμένης πρὸς τοῦτο καὶ αὐτῆς εἰσέτι τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς - εἰς κοινὸν σκάνδαλον καὶ καλλιεργεῖται οὕτω ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις, ἣτις ἐπιφέρει ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ διὰ τὴν ἐπάνδρωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, καθότι ἕκαστος νέος ὅστις ἔρχεται νὰ μονάσῃ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ προσπαθείᾳ του διὰ νὰ γίνῃ - κατὰ τὸ δυνατόν ἀπόκοσμος - καλὸς μοναχός, βλέπων ὅμως ἐνταῦθα, διὰ τοῦ ραδιοφώνου, ἔντονα τὰ σημεῖα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς, ἐπανέρχεται καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν, κατὰ τὴν θεῖαν Γραφήν, ἐπὶ τὸν ἴδιον ἐμετόν

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἱερά μου μετάνοια, εἰσηγείται καὶ παρακαλεῖ τὴν Ἱ. Κοινότητα, ἵνα εὐαρεστηθῇ -ὡς Ἀνωτάτῃ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου Ἀρχῇ - καὶ μεριμνήσῃ διὰ τὴν παντελῆ κατάργησιν ἐν Ἁγίῳ Ὅρει τῶν ραδιοφώνων, ὡς ὑπονομευόντων καὶ ἐπιβουλευομένων αὐτὴν ταύτην τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν καὶ ὑπαρξίν του. Καὶ πρὸς τοῦτο νὰ καταργηθῇ, πρῶτον τῆς Ἱεράς ἡμῶν Κοινότητος, ἵνα μὴ δικαιολογῶνται καὶ οἱ λοιποὶ παραδειγματιζόμενοι δῆθεν ἀπ' αὐτὴν». Τῇ 19)9) 1958 ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου.

Εὐθύς μετὰ ταῦτα ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονὴ (Ἁγ. Παύλου) προέβη εἰς νέαν ἐνέργειαν ζητήσασα ἐγγράφως παρὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος ὅπως αὕτη θέσῃ ὡς θέμα εἰς τὴν πρῶτην Ἱ. Δισειναύσιον Σύναξιν τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τὸ θέμα τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐξῆς διατύπωσιν: « Ἐπειδὴ ἡ Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Παύλου θεωρεῖ τὸ ραδιόφωνον μεταξὺ τῶν ὀργάνων, τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις ἐν Ἁγίῳ Ὅρει δυνάμει τοῦ 37ου ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ Χάρτου, εἰσηγείται νὰ ληφθοῦν νομοθετικὰ μέτρα πρὸς κατάργησιν αὐτοῦ». Οὕτω ἡ εὐθύνη πλέον μεταβιβάζεται εἰς τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν καὶ Δικαστικὸν τοῦτο Σῶμα τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι σταθμίζον τοῦτο τὴν κατάστασιν, θὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ διὰ μιᾶς ἱστορικῆς ἀποφάσεως θὰ δώσῃ τὴν συμφέρουσαν λύσιν εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν Τόπον, ἄλλως τὸ Ἁγιον Ὅρος θὰ λάθῃ τὴν πλέον ἐπικίνδυνον στροφὴν πρὸς τὴν κοσμικοποίησιν αὐτοῦ καὶ τὴν πνευματικὴν κατάπτωσιν.

Ἐπ' αὐτοῦ πολλοὶ μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ μᾶς ἀπηύθυνον διαφόρους ἐπιστολάς ἀναφέροντες καταχρήσεις τῶν κατόχων ραδιοφώνων καὶ γενικῶς ἐπὶ τῆς καταστροφικῆς αὐτῶν ἐπιδράσεως. Μεταξὺ τούτων ἐξέχουσας θέσιν κατέχει ἐπιστολὴ εὐλαβεστάτου φίλου ἀναγνώστου μας ἐξ Ἀθηνῶν ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας καὶ τὴν ὁποίαν εἶμεθα ὑποχρεωμέ-

νοι νά δημοσιεύσωμεν με περικοπᾶς τινας, ἀκριβῶς δι' ν' ἀντιληφθοῦν οἱ κάτοικοι τῶν ραδιοφώνων τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν προξενοῦν εἰς τὸ "Αγ. Ὁρος καὶ τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολουθῶς :

Ἄγαπητοὶ Ἀγιορεῖται,

προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ραδιοφώνου

(Σᾶς ὁμιλεῖ ἓνας κοσμικὸς)

«Ὡς γνωρίζομεν πάντες ἀπὸ τὰ συμβαίοντα εἰς τὴν ζωὴν, ὅταν ἐμφανισθῇ ἓνας λύκος εἰς ἓνα χωρίον, σηκώνονται ὅλοι οἱ κάτοικοι καὶ με κάθε μέσον, ἐν σπουδῇ καὶ ἀγωνίᾳ, καταδιώκουν αὐτὸν μέχρι οὗ ἢ φρονεύσουν αὐτὸν ἢ θέσουν ἐκτὸς ὁρίων» καὶ δὲν ἐπιστρέφουν ἂν δὲν βεβαιωθοῦν ὅτι ἐξέλιπεν ὁ κίνδυνος.

Ἐὰν λοιπὸν διὰ τὸν φαινόμενον λύκον γίνεται τόσος θόρυβος καὶ τσαούτη καὶ τοιαύτη κίνησις, ὅποση νομίζετε, ἀγαπητοὶ μοναχοί, πρέπει νά γίνεται διὰ τὸν νοητὸν λύκον, ὅστις δὲν ἀπειλεῖ τὰ ἄλογα πρόβατα, ἀλλὰ τὰ λογικά, τὰς ψυχὰς τῶν προβάτων τῆς ποιίμνης τοῦ Χριστοῦ καὶ δὴ τὰς ψυχὰς τὰς ὑμετέρας, οἵτινες ἠρνήθητε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ; διότι σᾶς μισεῖ (ὁ διάβολος) πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς (τοὺς κοσμικοὺς), καὶ διὰ τοῦτο ἐνῶ εἰς ἓνα ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς διατίθεται ἓνας (διάβολος), εἰς ὑμᾶς δὲ ἀνά τρεῖς, διότι τὸ ἰδικὸν σας ἔργον θεωρεῖ ὅπως καὶ εἶναι - κατὰ πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν κοσμικῶν, καὶ ὅταν κατορθώσῃ καὶ νικήσῃ ἓνα μοναχόν, στεφανοῦται καὶ δοξάζεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του (τὸν Ἑωσφόρον) ὡς ἄλλος ἥρωα. Ἐνῶ ἡμᾶς γνωρίζει ὅτι εἴμεθα χλιαροὶ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδύνατοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θείου θελήματος.

Διὰ τοῦτο πρέπει ἀμέσως νά σηκωθῆτε ὅλοι μαζῇ χωρὶς νά λείψῃ κανεὶς καὶ νά κηρύξτε συναγερμόν, καὶ νά καταβῆτε εἰς τὰ δύο κέντρα τοῦ τόπου τῆς ἡσύχου καὶ εἰρηνικῆς Πολιτείας σας, τὰς Καρυὰς καὶ τὴν Δάφνην (ὅπου ἔθεσε τὰς βάσεις του ὁ πανοῦργος, ἵνα ἐκεῖθεν διεξαγάγῃ ἀσφαλῶς τὸν ἐναντίον σας ψυχοκτόνον του πόλεμον), καὶ νά ἐκδιώξῃτε αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Τὴν εἶδησιν δὲ ταύτην -τὴν ἀνέλπιστον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ ἢ ὁποία πρῶτον ἐμένα τὸν κοσμικὸν ἐτάραξε καὶ ἀνησύχησεν- ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν σας καὶ ἀγαπητὸν ἡμῖν « Ἅγιον Παῦλον τὸν Ξηροποταμίτην », ὅστις ὄχι μόνον ἀξιεπαίνως ἀπεδοκίμασε τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἔλαβε τὰ ἐπιβεβλημένα μέτρα ἐναντίον τῆς εἰσαγωγῆς καὶ λειτουργίας τοῦ ραδιοφώνου εἰς τὴν περιφέρειαν του, « ὅστις εἶναι τόπος ἡσυχίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ οὐχὶ τόπος ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεων ».

Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον, ἀταίριαστον καὶ ἀνάρμοστον, τοῦτο εἶναι τὸ "Ἅγιον Ὁρος καὶ τὸ ραδιόφωνον, ὅπως εἶναι σήμερον. Φωναί, δηλαδῆ, καὶ θόρυβος καὶ ὄχλαγωγία, καὶ πολυλογία, καὶ ἀστειότητες, καὶ ματαιολογία, καὶ εὐτραπεία, καὶ τὸ κυριώτερον καὶ τὸ ἐπικρατοῦν καὶ τὸ πλεονάζον πάντων - τραγούδια, τραγούδια, τραγούδια ἀηδῆ καὶ ἀτελειώτα, τραγούδια ἐρωτικά,

τραγούδια θεατρικά ἀπὸ θεατρίνας γυναῖκας καὶ ἐλαφρῶν ἡθῶν μὲ ἐλαφρὰν μουσικήν, εἰς ἓνα τόπον τόσον ἱερόν, τόσον σοβαρόν, τόσον ἤσυχον, ἤρεμον καὶ γαλήνιον, οἷον εἶναι τὸ περιφημον ἀνά τὴν σύμπασαν Ἁγιον Ὅρος. Ἄν εἶναι δυνατὸν ὄχι νὰ συζητηθῆ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἀκουσθῆ πόρρωθεν ἓνα τοιοῦτον πρᾶγμα.

Τίς τῶν μοναχῶν ἀγνοεῖ τὸν Μέγαν Ἀρσένιον μὲ τὸν διακαῆ πόθον τοῦ πρὸς τὴν ἡσυχίαν; Αὐτός ποτε « παραβαλὼν πρὸς τινας μοναχοὺς, ὧν πλησίον κάλαμοι ἦσαν, αὖραις ἠρέμα διασειόμενοι, ἔφη πρὸς αὐτούς· τίς ὁ σεισμὸς οὗτος; τῷ γὰρ ἡσυχίας ἐρῶντι πρὸς ἀλήθειαν, οὐδὲ στρουθίου φωνῆ πάντως ἀνεκτὴ. πῶς οὖν ὑμεῖς σειμοῖς τοιούτοις κατακτυπούμενοι, καθαρῶς δυνησασθε ἠρεμεῖν; » Ἀκούετε; « σεισμὸν » ἀπεκάλεσε τὸ ἀπλοῦν θρόισμα τῶν κινουμένων καλάμων ὁ θαυμαστός οὗτος Πατήρ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐνὸς σπουργίτου φωνῆν ἐθεώρησεν ἀνεκτὴν εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν. Καὶ ἐπειδὴ ἐμνήσθησαν τοῦ Εὐεργετινοῦ -τοῦ χρυσοῦ καὶ αἰωνίου τούτου Κώδικος τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας- συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοὺς μοναχοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ διέλθωσιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ ἀναφερόμενα εἰς ὀλόκληρον τὸ Ε' Κεφάλ. ἀπὸ σελ. 415-423, (ὅν καὶ ἀναμφιβόλως τὰ γνωρίζουν). Διότι εἰς αὐτὸ μὲ τὰ παραγγέλματα καὶ τὰ παραδείγματα του διατυποῦνται πληρέστατα καὶ λύεται τελειωτικὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀπολύτου ἡσυχίας, ἣτις τὸ ζωτικὸν καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον -ὄξυγόνον- τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν (ἐν πολλοῖς καὶ τῶν κοσμικῶν), οὗ ἄνευ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ οὐδεὶς μοναχός.

Ἐάν λοιπὸν δι' ὀλίγον θόρυβον καλαμιῶν ὁ σοφὸς Ἀρσένιος ἤλεγξεν ἐκείνους τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες ἠνείχοντο αὐτόν, τί θὰ ἔλεγε καὶ τί θὰ ἔκαμε ἂν ἤρχετο σήμερον καὶ ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὸ ραδιόφωνον μὲ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ κοικίλας φωνὰς τῶν θεατρίνων γυναικῶν, μὲ τὰ προκλητικὰ καὶ ἄκρως σκανδαλωδῆ ἐρωτικά τραγούδια καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια, πλησίον τῶν μοναχῶν; Ἀσφαλῶς: ἢ θὰ ἀπεκῆρυττεν αὐτούς (τοὺς μοναχοὺς) ἀμέσως ὡς ἐκπεσόντας τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως καὶ ἀποβαλόντας πᾶν ἴχνος μοναχικοῦ γνωρίσματος -ἀγιότητος, σεμνότητος, αἰδοῦς, εὐλαβείας, σοβαρότητος, σωφροσύνης, πένθους, μετανοίας, κατανύξεως, πνευματικότητος καὶ τὰ παρόμοια, ἢ θὰ ἀπεχώρει ἀμέσως ἔντρομος, καὶ θὰ ἔφευγε, θὰ ἔφευγε μὲ τὸ φυσικὸν ἰδίωμα ποῦ εἶχε νὰ φεύγῃ τοὺς κοσμικοὺς θορύβους, μὲ βῆμα ταχύτατον, ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Τόσον μακρὰ!

Καὶ τώρα ἀκούσατε οἱ ἀφελεῖς, αἱ ἀνίδεοι τοῦ μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ διαβόλου πολέμου, καὶ ἀμύητοι τῶν δύο ἄκρων ἀντιθέτων μυστηρίων -τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἀμαρτίας- τὸν ἀληθῆ καὶ πραγματικὸν ὄρισμόν τοῦ ραδιοφώνου, καὶ κανονίσατε ἀναλόγως τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ στάσιν σας· διότι ἓνας χριστιανός, καὶ δὴ ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ μοναχός, ἂν δὲν γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτὸς προσώπου ἢ πράγματος ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου, ἢ παρὰ Θεοῦ (διὰ τῆς προσευχῆς), εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἀποφύγῃ τὴν βλάβην του, ἢ νὰ ἴσῃ προξενεῖ εἰς αὐτὸν κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως, ἐν τῷ σεμνῷ ὀνό-

ματι τῆς ἐπιστήμης, ὁ πανοῦργος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου διάβολος.

Ραδιόφωνον ἐστὶ λύκος ὑπὸ δορὰν προβάτου· ὄνος μὲ λεοντῆν· δηλητήριον ἐντὸς μέλιτος· δέλεαρ τῶν κέρπων (κούφων) ἀνθρώπων· συγκόλλησις τῶν ἀσυγκολλήτων καὶ συμβιβασμὸς τῶν ἀσυμβιβάστων· ἔνωσις τῶν φύσει ἐχθρικών καὶ πολεμίων πρὸς ἄλληλα· φιλία βιαία καὶ ἀναγκαστική· συγκοινωνία Χριστοῦ καὶ διαβόλου· κρᾶσις τῶν ἀκράτων καὶ μίξις ὄξους μὲ νέκταρ· φίλος φαινομενικός· ἐχθρὸς κεκρυμμένος· φίλος τῶν φιλοκόσμων· ἐχθρὸς τῶν φιλοθέων· τέρψις ἀκοῆς φιληδόνων -γερόντων, ἐφήβων, νέων, νεανίδων, παίδων· μολυσμὸς καὶ θλίψις χριστιανῶν νέων -αιδημόνων, φιλάγων, καὶ φιλαρέτων· χεῖμαρρος ἀκατάσχετος ἔρωτος σαρκικοῦ καὶ βρωμεροῦ, καὶ ἀγάπη ἄνομος ἀδιακρίτως γυναικὸς ὑπάνδρου ἢ ἀνυπάνδρου. Ραδιόφωνον ἐστὶ, ἀρχή, Ἐκκλησία, καὶ τέλος, θέατρον· εἰσοδος (δηθεν) παραδείσου, πράγματι δὲ κολάσεως· φωνὴ σωτηρίας καὶ κρημνὸς ἀπωλείας· προσωρινοὶ λόγοι ἀρετῆς, καὶ διαρκῆ ἔργα ἁμαρτίας. Ραδιόφωνον ἐστὶ, μικρὸν καὶ ὀλίγον καὶ ἀδύνατον καλὸν μετὰ μεγάλου καὶ πολλοῦ καὶ πανισχύρου κακοῦ, -τοῦ τυφλοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος-, ὅπερ (κακὸν) καταβάλλει καὶ κατεξουσιάζει, καταβροχθίζει καὶ ἐξαφανίζει καὶ τὸ ὀλίγον καλόν. Ραδιόφωνον ἐστὶ, ὡς λέγει ὁ θεὸς Ἰάκωβος «πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρούουσα καὶ γλυκὴ καὶ πικρὸν», ὅπερ φύσει ἀδύνατον· διὰ τοῦτο καὶ ἔθεσε τὸ ἐρωτηματικόν· ἀλλὰ καὶ ἂν γίνῃ τερατιῶδες τοῦτο, τότε τὸ πικρὸν θὰ ἀχρηστεύσῃ τὸ γλυκὴ, καὶ θὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀνίκανον νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν τοῦ πίνοντος. Μόνον τοῦτο; καὶ ἂν εἶναι δηλητήριον; πῶς θὰ τὸ ἀποφύγῃ; τὸ εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι εἶναι τέχνασμα πανοῦργον τοῦ παμπονήρου διαβόλου, ὅστις, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ψυχοφθόρου καὶ ἀνθρωποκτόνου σκοποῦ του, πάντοτε ἐπενδύει «καμουφλάει», τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ἢ τὰ σκότεια ἔργα του, μὲ τὰ καλὰ ὀνόματα· π. χ. τὰ καρναβάλια μὲ τὸ Τριώδιον, τὰς πορνομοιχείας μὲ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ φωτεινοῦ ἀγγέλου, ὑποκρίνεται διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, τῶν μασόνων, τὸν φιλάνθρωπον καὶ ἐλεήμονα χριστιανόν, διὰ νὰ κρημίσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Δὲν εἶδατε πῶς ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν προγόνων μας ἐν τῷ ἀρχαίῳ παραδείσῳ; «θεοὶ ἔσθε, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν», εἶπεν εἰς αὐτούς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὡ τῆς συμφορᾶς! Αὐτὸ πού γνωρίζομεν ὅλοι, καὶ ἐδοκιμάσαμεν ὅλοι εἰς τὴν ζωὴν μας ὅπως ὁ γενάρχης μας Ἀδάμ! Ἐξορία ἐκ τοῦ παραδείσου - θάνατος !!! «Πέφυκε γὰρ πῶς ἢ κακία τῷ τοῦ καλοῦ προσήματι ἐγκαλύπτεσθαι» καὶ γὰρ τὰ οἰκτεία αἰσχρὰ τῆ ἀρετῆς ἐπιτροιβεται» λέγει καὶ ὁ θεὸς ἐκ Δαμασκού Ἰωάννης.

Ἄς φοβηθῶμεν λοιπὸν πολὺ, πάρα πολὺ, ἀγαπητοὶ Ἄγιορεῖται, τὸν διάβολον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι τοὺς Δαναοὺς, καὶ δῶρον -ραδιόφωνον· φέροντα. Ἰδοὺ ὡς γνωστόν, σεις ἔχετε τὸ μοναδικὸν προνόμιον ὡς νόμον ὑπερφυσικὸν -οὕτως εἶπεν- νὰ μὴ δέχεσθε εἰς τὸν τόπον σας γυναῖκα ὡς σκανδαλοποιὸν καὶ ἐπικινδυνον εἰς τὴν οὐρανοδόχον πορείαν σας πρόσωπον. Καὶ πολὺ δικαίως· Διότι τὸ Ἅγιον Ὅρος θεωρεῖται ὡς ἓνα Μέγα καὶ ὑπαίθριον Κοινόβιον ἐκ πολλῶν ἀνδρικών Κοινοβίων συνιστάμενον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ εἰσελθῇ γυναῖκα, ἔστω, καὶ μοναχὴ, ἥτις δέον νὰ μείνῃ εἰς ἰδίαν Μονήν. Ἐὰν «φυλὴ Λευὴ καθ' ἑαυτήν, καὶ αἱ γυναῖκες καθ' ἑαυτάς» κατὰ τὴν θείαν διάταξιν, διατι τοῦτο νὰ μὴ ἐφαρμοσθεῖται καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς ἀσφαλέςτατος ὅρος διὰ τὴν ἀγωνιστικὴν ζωὴν καὶ τῶν δύο φύλων. (συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τὸ Σωτήριον Φάρμακον. (Ἐννέα ὀμιλῖαι περὶ Μετανοίας). Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις Παναγιώτου Στάμου. Σχῆμα 8ον (μέγα), σελ. 128 Ἀθῆναι 1958 τύποις Χ.Ε.Ε.Ν.

Ἡ Μετανοία ὑπῆρξε τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καὶ γενικῶς τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις συνεχίζει τοῦτο μέχρι σήμερον καὶ ἐντονώτερον τὸ ἐπαναλαμβάνει διὰ τε τῆς ὕμνολογίας καὶ τῶν ἀναγνωσμάτων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας, ἥτις κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον εἶναι ἀδελφὴ τῆς Μετανοίας καὶ τῶν ἀξίων τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν κλήσεως κηρύκων τοῦ Θεοῦ λόγου. Τόσον συγκινεῖ τὸ κατανυκτικὸν ἐκεῖνο «Τῆς Μετανοίας ἀνοιξὸν μοι πύλας Ζωοδότα...»!

Μετανοίας κηρύγματα τοῦ μεγαλοφυοῦς κήρυκος τοῦ Θεοῦ λόγου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι καὶ αἱ ἀνωτέρω ἐννέα ὀμιλῖαι, αἵτινες ἐξεφωνήθησαν ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν, καὶ τὰς ὁποίας ἀπέδωκεν εἰς τὴν Νεοελληνικὴν ὁ φίλος θεολόγος κ. Παναγ. Στάμος.

Ἐν ἀρχῇ προτάσσεται εἰσαγωγή ἐκ σελ. 5, ἐν ἣ τονίζεται ἡ μεγάλη σημασία τῆς μετανοίας διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν. Ἔπεται ἐλευθέρως μεταφραστικῶς εἰς ἀπλὴν καθαρεύουσαν, ἐν ἣ διαιρεῖται ἐκάστη ὀμιλία εἰς ἐνότητα μὲ ζωηρὰς ἐπιγραφὰς καὶ διαφωτιστικὰς ὑποσημειώσεις. Ἐν τέλει παρατίθεται πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ θεμάτων.

Ὁ μεταφραστὴς ἔθεσεν ὡς τίτλον «τὸ Σωτήριον φάρμακον» διότι οὕτω χαρακτηρίζει τὴν μετανοίαν καὶ ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος, προέβη δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην «ἵνα ἡ ἔκκλησις πρὸς μετανοίαν τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἀκούσθῃ εὐρύτερον» καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ ταύτην «ἵνα φέρῃ καρποὺς μετανοίας πρὸς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὀνόματός Του».

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν διατυποῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θερμῶς συνιστῶμεν τὸ εἰς τὸ φάρμακον τῆς ψυχῆς ἀναφερόμενον βιβλίον τοῦτο τοῦ μεγάλου Πατρὸς εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀναγνώστας, ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον εἰς πάντας καὶ καθημερινῶς δέον νὰ χρησιμοποιοῦται, διότι ὡς εἶπε καὶ ὁ Μ. Βασίλειος «ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀναμάρτητος».

«Θέλεις νὰ μάθῃς πόσον στολίζει τοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία, πόσον τοὺς προφυλάσσει καὶ τοὺς ἀσφαλίζει ἀπὸ τὸ κακόν; Σκέψου, σὲ παρακαλῶ, τὸ μακάριον καὶ θαυμαστὸν γένος τῶν Μοναχῶν Οὗτοι δηλαδὴ τοὺς θυροὺς τοῦ κόσμου ἐγκαταλείψαντες καὶ πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ἀνατρέξαντες καὶ τὰς καλύβας τῶν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου ὡς εἰς γαλήνιον λιμένα στήσαντες, τὴν νηστείαν σύντροφον καὶ συμμετόχον καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν ἔλαβον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἀγγέλους αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρώπων τοὺς ἔκαμε, ὄχι μὲ μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων, ὄσους ἤθελεν εὔρει νὰ ἀκολουθοῦν αὐτήν, πρὸς τὸ ἴδιον τῆς φιλοσοφίας ὕψος ἀνυψῶναι». (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ Σωτήριον Φάρμακον σελ. 57).

Γ. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου, Ὁδηγὸς Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ. Ἀθῆναι 1957 σχ. 8ον σελ. 205.

Σπουδαῖον κενὸν ἐπλήρωσε τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ Γέροντος Ἀλεξάνδρου, διότι περιέχει πᾶν ὄχι δέον νὰ γνωρίζῃ ὁ βουλόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος πρὸς εὐδόωσιν τοῦ σκοποῦ του.

Ἐν ἀρχῇ ὑπάρχει ἀρθρον λίαν διαφωτιστικὸν περὶ τῆς παγχοισιανικῆς σημασίας τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαρι. Ἔπονται χρήσιμοι ὁδηγίαι διὰ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ σύντομος ἱστορική ἐκάστης Μονῆς μετὰ φωτογραφίας καὶ ἄλλαι μέγα διαφωροῦν προξενούσαι πληροφoρίας περὶ Σχητῶν, Καθισμάτων κλπ.. Ἡ ἔκδοσις λίαν καλαισθητῶς, ἐπιμελημένη καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν συντάκτην του ἐκδότην καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον δι' αὐτῆς καθίσταται εὐρύτερον γνωστόν, ἔστω καὶ μετὰ χίλια ἔτη. Καὶ ἦτο πλέον καμάρως νὰ γίνῃ γνωστόν. Θερμῶς συγχαίρομεν τῷ συγγραφεῖ.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

«Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται». (Παρ. Δ.' 9)

Ἡ χιλιετηρίς.

Ἐφήμερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. «Σκιάς ὄναρ ἄνθρωπος» ὡς εἶπεν ὁ Πίνδαρος. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος, ἀναλλοίωτος καὶ ἄχρονος. Ὁ ἀσθενὴς ὁμως ἄνθρωπος, ὁ εὐθραστός αὐτὸς κάλαμος, κατὰ τὸν Πασχάλ, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν καὶ ἔνωσιν μετὸν Θεὸν τὸν παντοδύναμον, ὅταν συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς εἰς Αὐτὸν ὑποταγῆς, νικᾷ τὸν χρόνον καὶ τὴν φθοράν· καὶ ἀπόδειξις τούτου τὸ Ἅγιον ἡμῶν Ὅρος. Μετὰ τριετίαν συμπληροῦνται χίλια ἔτη, ἀφ' ἧς αἱ ἅγιοι χεῖρες τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου μετ' Οἰκονόμον τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἔκπιζον τὴν Λαύραν καὶ ἔθετον τὰς βάσεις τοῦ κοινοβιακοῦ Μοναχισμοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ. Ποσὰ μεταβολαὶ ἐκτοτε ἐγένοντο εἰς τὸν κόσμον! Ἐθνη καὶ αὐτοκρατορίαι ἰδρῦθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Πολιτικά συστήματα ἐξέλιπον καὶ ὑπὸ ἐτέρων ἀντικατεστάθησαν. Ἐν μένει ἀναλλοίωτον ὡς ἦτο ἀρχῆθεν, οἱ μοναχικοὶ θεομοὶ τοῦ Ἁγίου Ὅρους καὶ τὰ εὐαγῆ αὐτοῦ Σκηνώματα, ἐν οἷς ἄνθρωποι τὰ τοῦ κόσμου ἀπαρνηθέντες ἐξ ἐφέσεως πρὸς τὴν ἡθικὴν τελειότητα προσεύχονται ἐξ ἀγάπης ὑπὲρ ἐκείνων, οἰτινες παραμελοῦσι τὸ ἱερόν τοῦτο καθῆκον. Χίλια χρόνια! Μεγάλη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ Ὑποχρέωσις καὶ ἡμῶν νὰ δοξολογήσωμεν καὶ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο. Εὐλογος ὁθεν καὶ πλήρως δεικαιολογημένη ἡ ἀπόφασις νὰ πανηγυρισθῇ ἡ χιλιετηρίς τοῦ Ἁγίου Ὅρους· νὰ πανηγυρισθῇ ὁμως βυζαντινῶς καὶ μοναχοπρεπῶς πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Αἱ ὑπηρεσίαι του.

Διὰ τὸν πανηγυρισμὸν ὁμως τούτου θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τονισθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ Κράτη, αἵτινες ἢ ἀγνοοῦνται ἢ παραβλέπονται. Τὸ Ἅγιον Ὅρος κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, κατὰ δὲ τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τῆς δουλείας ὁ παρήγορος καὶ φύλαξ ἄγγελος καὶ φωτοδότις τῶν ραγιαδῶν χριστιανῶν. Ὁ Μάξιμος ὁ Γραϊκὸς ποῦ ἐφάτισε τοὺς Ρώσους, ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ποῦ ἀπεσόβησε τὸν ἐκμουσουλμανισμὸν τῆς Ἡπείρου καὶ πλείας ἄλλῃ ἱεραποστόλων χριστιανικώτατα δρασάντων εἰς Βουλγαρίαν καὶ Ρουμανίαν, τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶχον ὡς ὀρητήριον. Ταῦτα εἶναι ἀλήθειαι λησμονηθεῖσαι, αἵτινες θὰ ἀναδυθῶσιν ἐκ τῆς λήθης κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος.

Ἡ ἐξήγησις.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος διερωτᾶται διατι ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ ἐπιτρέψῃ οἱ πιστοὶ δούλοι του νὰ θλίβωνται καὶ κακοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνομίας· διατι Ἐκκλησίαι ὀλόκληροι ἐπὶ μακρὸν νὰ σαλεύωνται ὑπὸ διωγμῶν. Ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἐδιώκετο ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ἐπὶ τεσσαράκοντα συνεχῆ ἔτη διώκεται ἡ μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας. Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει εἰς ἐκ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας «ἵνα τῆς πίστεως τὴν ἰσχὴν γνωρίσῃς πολεμουμένης, καὶ διὰ τῶν κωλυόντων αὐξανομένης» δηλαδὴ διὰ νὰ μάθῃς τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ἡ ὁποία πολεμεῖται καὶ διὰ τῶν ἐμποδίων αὐξάνει. Τὴν δίδει καὶ ἡ σύγχρονος πραγματικότητα. Ὁ ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Τυὼν Γκάνθερ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ρωσίαν γράφει «Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἔκαμε τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν ἦτο ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι ἦσαν κατάμεστοι πιστῶν.... Εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ποῦ ὁμοιάζει πρὸς θρησκευτικὴν ἀναγεννησιν συντελεῖται εἰς τὴν Σοβιετικὴν ἔνωσιν παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια». Ἴδου ἡ ἐξήγησις. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν στροφή διὰ τῶν θλίψεων, ἀφοῦ δὲν θέλομεν νὰ στραφῶμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ἀνέσεων.

Εἰς τὰ ὄρη!»

Ὅταν ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οὐρανογαίτονος Ἄθω, καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἀνερχόμενοι ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ κατοπεύσῃ τὰ κάτω, παρατηρεῖ ὅτι τὰ μὲν ἔχοντα ὄγκον μέγαν σμικροῦνται, τὰ μικρὰ καθίστανται τελείως ἀθέατα καὶ γενικῶς οὐδεμίαν αἰσθησιν προξενοῦν εἰς τὸν ἀφ' ὑψηλοῦ παρατηροῦντα, διότι οὗτος θέλγεται ἀπὸ τὰ κάλλη τῶν αἰθερίων στρωμάτων.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προάγεται πνευματικῶς καὶ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας ἠθικῆς τελειότητος ἀνέρχεται, τόσον περιφρονεῖ τὰ ἐγκόσμια πράγματα, πλοῦτον, δόξαν, τιμὰς, ἀπολαύσεις. Τὰ θεωρεῖ ὡς μὴ ἔχοντα ἀξίαν, σκύβαλα, ὡς τὰ ἐθεώρει ὁ ὑπιδέτης Παῦλος (Φιλ. γ' 8) Ὅσον δὲ χαμηλὰ εὐρίσκειται, τόσον τὰ προσέχει καὶ προσκολλᾶται εἰς αὐτά. Ὑψηλὰ λοιπὸν ἄς ἀνέλθωμεν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, τρωπικῶς ὄχι τοπικῶς «εἰς τὰ ὄρη ψυχῆ ἀρθῶμεν, ὅθεν βοήθεια ἦξει» Εἰς τὰ ὄρη τῶν πνευματικῶν ἀνατάσεων, ὅπου μετεωρίζεται ἡ θεοφιλὴς ψυχὴ, κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὸ θεῖον ἐξομοιοῦται. Ἐκεῖ οὐδὲν θέλγει αὐτὴν τῶν τοῦ βίου τερπνῶν πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ὁ Ἀμερικῆς Μιχαήλ.

Αἰφνιδίως καὶ προώρως, ἅτε ἀναλώσας ἑαυτὸν λόγῳ ἐντατικῆς καὶ συνεχοῦς ἐργασίας ὑπὲρ τῆς λαχούσης αὐτῷ Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κυρὸς Μιχαήλ.

Ὁ ἀποικίμενος Πρωθυεράρχης ὑπῆρξεν ἀναντιλέκτως ἐκ τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μὲ πολλὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν βασικὴν πασῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην, ὧν κεκοσμημένος εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ θιασώτης παντός πρὸς δόξαν Χριστοῦ ἐργαζόμενος ἀρχιερεύς· ἔχων βαθεῖαν θεολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν μόρφωσιν, πρὸς ὄντα φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα πολλὰ, συγγραφικὴν δρᾶσιν ἀξιόλογον, εὐρείαν γνωσσομάθειαν, ὀργανωτικὰς ἰκανότητας, ἀποστορῶν πρὸς νεοτερισμοὺς καὶ φιλοχρηματίας, ζῆλον ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ φόβον Θεοῦ, εἰργάσθη ἀποδοτικώτατα, ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωनीας, Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Προϊστάμενος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Σοφίας Λονδίνου, Μητροπολίτης Κορινθίας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς) καὶ ἀφῆκε φωτεινὰ ἴχνη βιαβάσεως. Ἐχὼν ὑπ' ὄψιν τὸν τοῦ Χρυσοστόμου ὅτι «τὸν τῆς Ἐκκλησίας προσετώτα οὐκ ἐκείνης μόνης κήδεσθαι δεῖ τῆς παρὰ τοῦ Πνεύματος ἐγχειρισθείσης αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην κειμένης», ἔμερίμνα στοργικῶς περὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ περὶ τῶν διωκομένων τμημάτων αὐτῆς. Ἐναυλοῖ εἰσέτι παραμένουσιν αἱ εἰς παγχριστιανικὰ συνέδρια σοφαὶ αὐτοῦ εἰσηγήσεις περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αἱ ἀπὸ ραδιοφώνου στηλιτεύσεις τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἀθείου κομμουνισμοῦ.

Δυσαναπλήρωτον κενὸν δημιουργεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ πρὸς Κύριον ἀποδημία του.

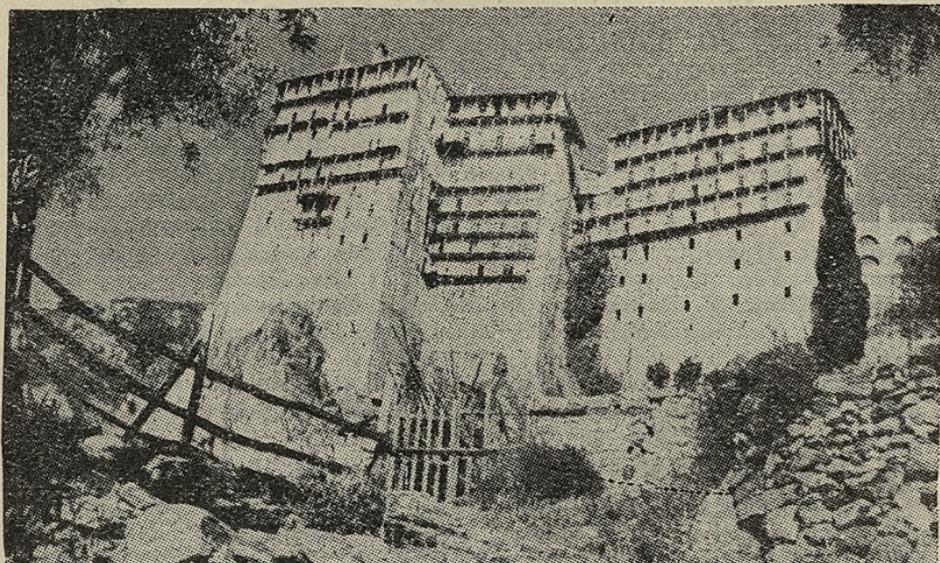
Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν τὸ ὁποῖον ἀπῆλαυε τῆς ἐκτιμήσεώς του καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Ἀδελφότης συμμερίζονται τὴν θλίψιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, διότι ἐστερήθη ἑνὸς ἀριστέως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ εὐχονται εἰς τὸν Κύριον νὰ τάξῃ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἐν τῇ χορεία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ θριαμβευοσῇ Ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀναδείξῃ δὲ ἀντάξιον διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ νὰ ᾖ αἰώνια.

Προσέφεραν πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεάν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Γεώργ. Λάσκαρης δικηγόρος Ἄργοςτόλιον δρχ. 100, Ἄμφιλ. Εὐγενίδης φαρμακοποιὸς Θεσ)νίκη 200, Ἰωάν. Μεταξᾶς συμ)φος Σάμη Κεφαλληνίας 50, Δημ. Γεροχρηστὸς δικηγόρος Θεσ)νίκη 100, Γεώρ. Σταυρίδης ταξ)ρχος Χωρ)κῆς ἐ. ἄ. 50, Σπ. Παλαζαφείδης ἀντ)ρχης Χωρ)κῆς Λαμία 30, Ἰ. Παλαμίδης δικηγόρος Πολύγυρος 50, Ἰωάν. Παπαϊωάννου συν)χος Γυμνασιάρχης Ἀθῆναι 30, Ἰ. Μονῆ Κερνίτσης Τρίπολις 20, Ἄρχιμ. Ἰωάν. Κατσιμίγας Λιτόχωρον 500, Ἰ. Μονῆ Ἀγ. Διονυσίου Ὀλύμπου, ἀρχιμ. Κ. Ἀρώνης Κατερίνη, ἱερ. Β. Γερολιόλιος, ἱερ. Ἰωάν. Καλιακούδας, Ἀθαν. Σιτζούκης, Ἰωάν. Κούκουλης, Γ. Τσοῦκας Λιτόχωρον ἀνά 50, Κυρ. Θεοδωράκογλου Ν. Φωκαία 100, Θωμ. Μακρῆς Γλῶσσα Σκοπέλου 50, Ἰ. Ρουσοχατζάκης ἐυλέμπορος Ἡράκλειον Κρήτης 50, ἱερομ. Εὐθύμιος κελ. Ἐσταυρωμένος Καρναὶ 30, Γεώρ. Ἰσιδωρος Παντελόπουλος Ἰ. Σκ. Καυσοκαλυβίων 20, Σ. Φαίτατζίδης, Κ. Ευνόπουλος, Θ. Μολυβᾶς Θεσ)νίκη ἀνά 10, Γεώργ. Πριακονᾶς Ν. Ρόδα Χαλ)κῆς 100, ἱερ. Παναγ. Παπανικολάου Καστέλλι Γραβιᾶς 50.

Ἐσαύτως ἐλάβομεν τὰ βιβλία «Τὸ σωτήριον φάρμακον» 9 ὀμλία Ἀγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου Νεοελ. ἀπόδοσις κ. Π. Στάμου καὶ «Οἰκογένεια - Ἐκκλησία - Σχολεῖον» κ. Διον. Λατα.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἰ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπισκέφθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κ. κ. Ἀλέξ. Τσάν ὀρθόδοξος Κορεάτης, Γ. Σταυρίδης ταξ)χος Χωρ)κῆς ἐ. ἄ. Γ. Ἀφης καθηγητῆς, Κ. Κράνιας τραπεζιτικός, Κ. Σάλτας δικηγόρος, Π. Δημητριάδης δικηγόρος, Στρ. Καραϊσᾶς θεολόγος, Δ. Καραϊσᾶς φοιτ., Ἀν. Παγκίδης, Β. Βασματζίδης, Ἰ. Ἀντιβαλίδης, Α. Παπαθεοτόκης, Ἀμφ. Εὐγενίδης φαρμακοποιός, Στ. Παυλίδης, Ἀλέξ. Χατζηδημῶς ἱατρός, Β. Σταυρίδης, Μ. Στρατίδης, Γ. Χαραμῆς φοιτ., Σ. Πεταλωτῆς φοιτ., Χ. Τζώγας θεολόγος, Γ. Σταγιόγλου θεολ., Σ. Σάκης θεολ., Γ. Μιχαῖλ θεολ., Δ. Τσιφτόπουλος θεολ., ἱεροδ. Θεόφιλος Ζησόπουλος, Β. Παπουτσόπουλος φοιτ., Ἀν. Δεληγιάννης φοιτ., Κλ. Γαβριηλίδης, Σ. Ἀναγνώστου φοιτ., Δ. Τσάμης μαθ., Δ. Κουρουκουφόπουλος φοιτ., ἅπαντες ἐκ Θεσ)νίκης, Ἰωάν. Παπαϊωάννου συντ. Γυμνασιάρχης ἐκ Τριπόλεως, Ἀν. Μλιουγουρᾶς ἐξ Ἀμερικῆς, Περ. Παλαχάτζηδᾶκης καλλιτέχνης φωτογράφος ἐξ Ἀθηνῶν, Γ. Τσολακίδης καὶ Γ. Χιώτης φοιτηταὶ ἐκ Δράμας, Χ. Τσουλαρᾶς δημῶλος, Π. Παπαχριστόφορος, Ἰ. Γεωργιάδης μετὰ 10 ἐτέρων ἐξ Ὀρμυλίας Χαλ)κῆς, οἱ μαθητὰί τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Πολέμου Σ. Ἰωάννου ἀντ)ρχης, Γ. Μαργαζάκης ἀντ)ρχης, Σ. Ἀναδρανιστάκης ἀντ)ρχης, Κ. Λεωνίδας ἀντ)ρχης, Μ. Κριεκούκης ἀντ)ρχης, Π. Τζανέτος ταγ)ρχης, Μ. Κουμαριανὸς ταγμ. Γ. Σχινᾶς ταγμ., Δ. Βροντὸς ταγμ., Δ. Τσοῦσης ταγμ., Δ. Τσαντῆς ταγμ. Θ. Γιουβάνης λοχαγ., Σ. Πολίτης λοχ., καὶ Κ. Ἀγγελόπουλος ταγμ., Ἰ. Ἀποστολίδης δῆμαρχος Ν. Μουδιωνῶν, Ἰωάν. Γκόνης φοιτ. ἐκ Μεσσηνίας, Ἀναστ. Πολίτης ἀνώτ. ἀξ)κὸς ἐ. ἄ., Ἐμμ. Ἀνάσης γεωπόνος ἐξ Ἀθηνῶν, Χ. Μουχτάρης προϊστ. Ταχ. Δ)σεως Χαλ)κῆς, Ν. Πατερίδης Τμημ. Ταχ. ἐπιθεωρ. Θεσ)νίκης, Ἐ. Ἐμμανουῆλ ΟΤΕ Θεσ)νίκης. Ν. Παλαζαριάς προϊστ. Ταχ)μεῖου Ἱερισσοῦ, Στ. Λάσκος προϊστ. Στρατωνίου, Χρ. Κουτσὸς προϊστ. Λάφνης, Στ. Σιββᾶς προϊστ. Καρυῶν, Σπ. Κουταβᾶς ἐξ Ἀμερικῆς, Π. Παπαγγέλου πρόεδρος θεολ. φοιτ. Συλλόγου Θεσ)νίκης, μετὰ 19 φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης, Μωρίς Τόδρος ἡγούμ. Ἰ. Μονῆς Ἀγ. Ἀντωνίου Αἰγύπτου, Εὐάγ. Παφίλης, Κ. Γιάντσος, Κ. Καραδημῶς ἐκ Κοζάνης, Β. Μαυρόπουλος φοιτ. ὄδοντ., Θ. Βαλέττας σχεδιαστῆς Ἄλ. Κόκκαλης, Γ. Μπλοβέτης ἐξ Ἀθηνῶν, Γ. Λαμπρόπουλος ὕψασματέμπορος ἐκ Θεσ)νίκης, ἀρχιμ. Ἰεζεκιήλ Δρακάτος ἐκ Κεφαλληνίας, Β. Ἰωσηφίδης, Στ. Κούκης φοιτ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰ. Παλαμίδης ἐκ Πολυγύρου, Κλ. Γρηγοριάδης ἐκ Θεσ)νίκης, Ἱερ. Ἀστ. Βλαχόπουλος θεολ. ἐξ Ἱερισσοῦ, Κυρ. Θεοδωράκογλου ἐκ Ν. Φωκαίας, καὶ 5 Ἀμερικανοὶ ἐκ τῶν ὁρίων εἰς δικαστήρια καὶ εἰς ὑπάλ. Ο.Η.Ε., 5 Βέλγοι, 1 Ἰταλὸς, 8 Ἀγγλοί, 4 Ὁλλανδοί, 1 Αὐστριακός, 1 Ἰσπανός, 1 Ἑλβετός, 1 Δανός, 5 Γάλλοι καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν Γερμανοὶ φοιτηταὶ μετὰ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Γερμανοῦ Προξένου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΑΝΩ : Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας.

ΚΑΤΩ : Τοιχογραφία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου παριστώσα τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον τὸν μέγαν ἰδρυτὴν τῆς Μονῆς, μετὰ τῶν υἱῶν του Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου καὶ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Κατακουζηνὸν (14ου αἰῶνος), ὅστις ἐχάρισε πολυτίμους θησαυροὺς εἰς τὸ Βατοπέδιον, ἔνθα καὶ διῆλθε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὡς μοναχός.

